HER ŞEYİ DEĞİŞTİRECEK BİR DOSTLUK

SON AYI

'UNUTULMAZ'
-Michael Morpurgo

HANNAH GOLD

RESİMLEYEN: LEVI PINFOLD
ÇEVİREN: GİZEM ŞAKAR

2. BASKI
GENÇ TİMAŞ

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Gümüş Romanlar | 57

Editör | Merve Okçu
Tolga Yozcu
Çeviri | Gizem Şakar
Kapak İllüstrasyonu | Levi Pinfold
Kapak Uygulama | Erdi Demir
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Şubat 2022
2. Baskı | Haziran 2022
Raf | 11+ Roman
Yayın No | 5482

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-4339-2

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 **| Sertifika No |** 45587
E-posta | bilgi@genctimas.com
genctimas.com genc_timas
genctimas

Baskı ve Cilt | Çınar Matbaacılık
Adres | Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Atahan No: 34 Kat: 5
Bağcılar / İstanbul
Tel | (0212) 628 96 00 / **Sertifika No** | 45103

Metin © Hannah Gold 2021 / İllüstrasyon © Levi Pinfold 2021
Kapak İllüstrasyonu © Levi Pinfold 2021

© 2021 *The Last Bear* orijinal adıyla İngiltere'de *HarperCollinsPublishers Ltd*'nin alt markası olan *HarperCollins Children's Books* tarafından İngilizce yayımlanan bu kitabın Türkçe yayın hakları Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

HER ŞEYİ DEĞİŞTİRECEK BİR DOSTLUK

SON AYI

HANNAH GOLD

RESİMLEYEN: LEVI PINFOLD

ÇEVİREN: GİZEM ŞAKAR

HANNAH GOLD

Hannah Gold, kitapların, hayvanların ve dış dünyanın güzelliğinin her zaman var olduğu bir ailede büyüdü. Şimdi ise gezegene olan sevgisini paylaşan hikâyeler yazmak konusunda tutkulu. Bir zamanlar Londra Maratonu'nu koştu, yatağının altında bir sürü yavru kedinin doğuşunu izledi ve on yılı aşkın süre dünyanın çeşitli yerlerinde öğretmenlik yaptı.

Hannah şimdi kaplumbağası, kedisi ve eşiyle Birleşik Krallık'ta yaşıyor ve yazmadığı zamanlarda bir sonraki büyük hayvan hikâyesini hayal etmekle meşgul.

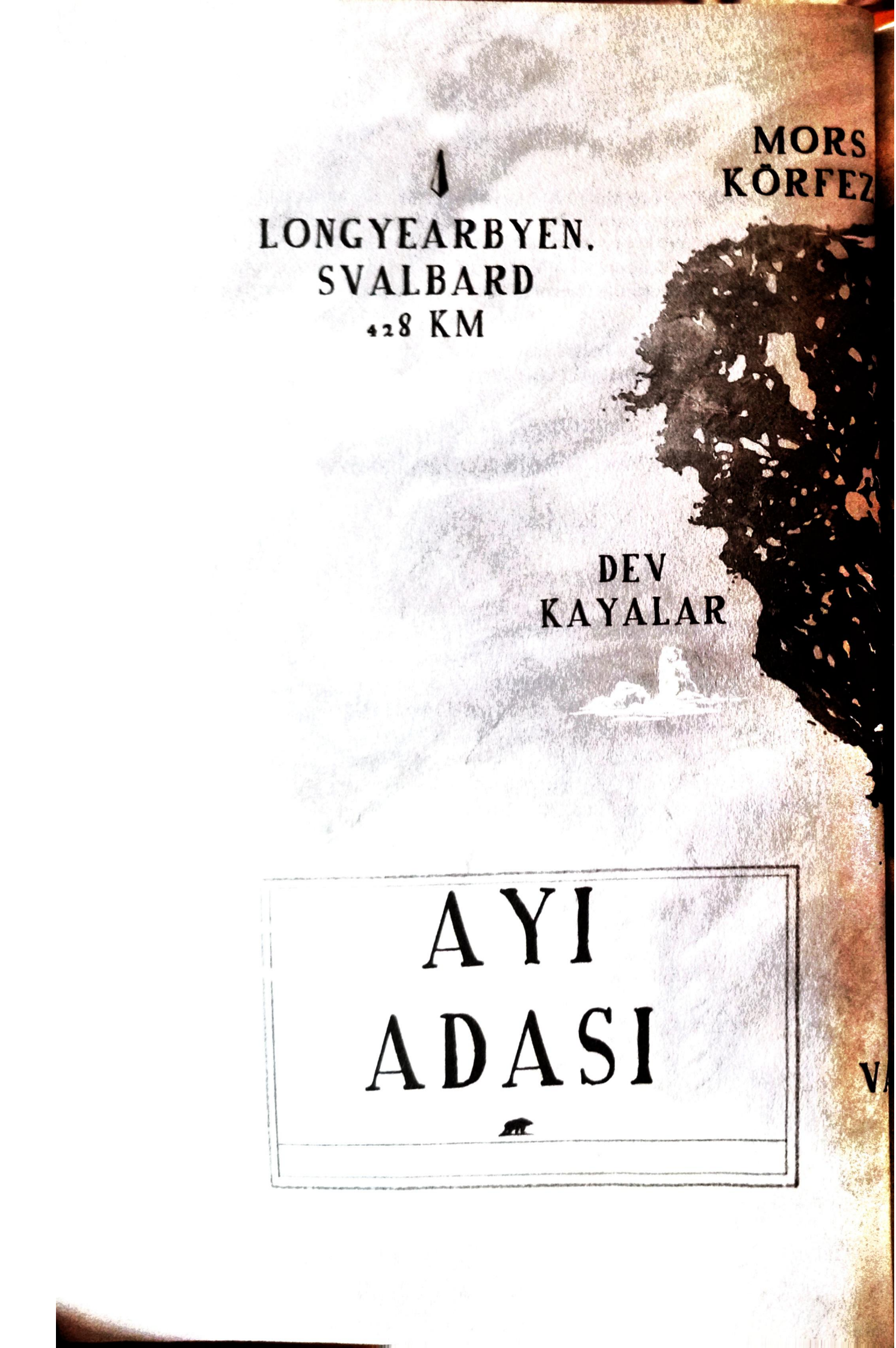
Yazarın ilk kitabı *Son Ayı*, pek çok dilde yayımlandı ve çok satanlar listelerine girdi. İngiltere'de 2021'in En iyi Çocuk Kitabı seçildi.

GİZEM ŞAKAR

1985 senesinde İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi'nin ardından İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde Sosyoloji ve Sahne ve Gösteri Sanatları Yönetimi bölümlerinden lisans derecelerini aldı. Hervé Tullet, Sharon Draper, Gaël Faye, Simone de Beauvoir eserlerini Türkçeye kazandırdığı yazarlardan bazılarıdır. Roman çevirilerinin yanı sıra 2019 senesinden beri Harvard Business Review Türkiye için çeviriler yapmaktadır. Türkçeye tercüme ettiği, Gaël Faye'ın Küçük Ülke adlı romanı 2020 Notre Dame de Sion Liseliler Edebiyat Ödülü'ne layık görülmüştür.

Annem ile babama, gezegene ve
tüm kutup ayılarına

LONGYEARBYEN,
SVALBARD
428 KM
MORS
KÖRFEZ
DEV
KAYALAR
AYI
ADASI

K
B
D
G
AYININ
ARASI
KALP
ŞEKLİNDEKİ
GÖL
KULÜBE
METEOROLOJİ
İSTASYONU
SİVRİ
KAYALIKLAR
DAYA
NOKTASI
TROMSO,
NORVEÇ
534 KM

Birinci Bölüm

Mektup

April Wood, kutup ayısıyla Ayı Adası'na vardıktan tam üç hafta sonra karşılaştı. Ancak bu olayın yaşanabilmesi için önce Ayı Adası'na gitmesi gerekiyordu ve bu yolculuk yaklaşık dört ay önce başladı.

O ana kadar April'ın günlük yaşamında bir sıradanlık vardı fakat bunun oldukça tuhaf bir sıradanlık olduğunu ilk kabul eden yine kendisiydi. Bir bilim insanı olan babası evlerinin yakınındaki bir üniversitede çalışıyor ve günlerini hava durumu modellerini araştırarak geçiriyordu. Eve gelip evden çıkış saatlerini, aynı hava durumunun kendisi gibi tahmin etmesi zordu: Eve bazen gecenin on birinde gelirdi ya da tam April okuldan eve döndüğünde evden çıkardı. Bazen hafta sonları da çalışırdı ama ardından hafta içi üç gün izinli olurdu. O zaman bile kendini çalışma odasına kapatır ve ufacık yazıları okurken insanın gözlerini acıtan, tozlu, eski kitaplara gömülürdü. April çalışma odasına bir demlik çay veya akşam yemeği götürdüğünde başını sallar, gözlüğünü çıkarır ve bir kızı olduğunu tamamen unutmuşçasına merakla ona bakardı. "Ah," derdi. "Teşekkürler... April." Ardından yeniden başını kitabına eğer ve kaleminin ucu-

nu çiğnemeye koyulurdu. Kızı bunun üzerine çalışma odasından çıkarken kapıyı arkasından usulca kapatırdı.

Annesi öldüğünde April sadece dört yaşındaydı ve ömrünün yarısından çoğu annesiz geçmişti. Annesinin aklına her gelişi, bir zamanlar gittiği güzel bir yaz tatilini düşünmek gibiydi. Babası yeniden evlenmemişti ve bu durum evde kendini belli ediyordu. Evlerinin şekli uzun ve inceydi, köşelerinden biraz mutsuz bir hali vardı ve içi her zaman soğuktu. İnce bir toz tabakası her şeyi kaplıyordu ve bir şeylerin eksik olduğuna dair o korkunç his hiç gitmiyordu. Bu, April'ın kelimelere nasıl dökeceğini asla tam olarak kestiremediği bir histi.

İşte bu nedenle April zamanının çoğunu evlerinin arka bahçesinin alt kısmındaki vahşi, bakımsız çalılıklarda bir tilki ailesinin yaşadığı yerde geçirirdi. İçlerinden özellikle bir tanesine hayrandı. Ona Cesur Yürek adını takmıştı çünkü diğerlerinden daha cesur görünüyordu ve bir keresinde avucundan çilek yemesine *ramak* kalmıştı. Bahçede zaman su gibi akıp gidiyor ve April okulda olmadığı zamanların tamamını bahçede geçiriyordu. April okulu sevmiyordu ya da okuldaki kızlar onu sevmiyordu. Bunun nedeni tilkilerin kokusunun üzerine sinmesi mi, sınıfındaki en küçük kız olması mı, yoksa saçlarını bahçe makasıyla kesmesi miydi, bunu o da bilmiyordu. Nedeni her ne ise, April buna pek aldırmıyordu çünkü zaten hayvanları insanlara tercih ediyordu. Onlar insanlardan daha naziktiler.

Derken mektup geldi.

April yerde bağdaş kurup oturmuş, bir kâse dolusu mısır gevreği yerken, babası oturma odasının diğer tarafında bir parça kızarmış ekmeğin üzerine sürdüğü marmelatı o günün gazetesinin üzerine damlatmakla meşguldü. Postaları paspaslarının

üzerine bir gümbürtüyle bırakıldığında kasım ayının sonuydu ve April kapıya koştu. Büyükanne Apples'dan Noel kartı gelmiş olabilir miydi? Sadece kartlarını erken gönderdiği için değil, aynı zamanda sıcacık, şekerli hamur işi koktuğu ve deniz kenarında yaşadığı için en sevdiği büyükannesi oydu.

Paspasın üzerindeki tebrik kartı değildi. Aksine üzerinde RESMİ DEVLET EVRAKI yazan ve Norveç damgası bulunan büyük, kalın bir zarf vardı.

Zarfı babasının kızarmış ekmeğinin yanına koydu. Babası zarfı eline alıp dalgın dalgın bir ısırık almaya kalktı. Ne olduğunu anladığında, sanki biri gözlerine sihirli bir büyü yapmış gibi yüzünde komik bir ifade belirdi.

"O zarf nedir?" diye sordu April babasına.

"Kuzey Kutup Dairesi'ne gidiyoruz," dedi babası mektubu okuyup gözlerini hızla kırpıştırırken. "İşi almışım. Dürüst olmak gerekirse, alabileceğimi düşünmüyordum. Kendilerinden birini seçeceklerini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre, dünya atmosferinin bilimsel açıdan incelenmesine dair araştırma makalem onları etkilemiş. Norveç kıyılarına bir günlük tekne yolculuğu uzağındaki küçük bir adada yer alan bir meteoroloji istasyonuna gidiyoruz."

April zıplayarak "Nasıl bir ada? Orada kaç kişi yaşıyor?" diye sordu.

"Ah," dedi babası mahcup bakışlarını yere indirirken. "Orası düşündüğün gibi bir ada değil. Aslında... Orada bizden başka kimse olmayacak."

"Sadece ikimiz mi?" diye soran April'ın içinde bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı. "Bir adada tek başımıza mı?"

THE TIMES

Babası sandalyesinde öne doğru eğildi. "Yaşayacağımız maceraları bir düşün. Antarktika'yı keşfe giden Scott gibi olacağız. Ada buraya hiç benzemiyor: iç gölleri, dağları, akarsuları var. Bir düşünsene April. Orası son büyük bilinmeyen. Arabalar, trenler, uçaklar yok. Yol bile yok! Saf, el değmemiş yaban hayat."

Babasının daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü April'ın kalbi çoktan hızla atmaya başlamıştı. Sadece Kuzey Kutup Dairesi'nde olmayacaklar, aynı zamanda tüm o süre boyunca birlikte olacaklardı. Sadece onlar. Pek çok şey yapabilirlerdi: Kardan adam yapmak, dağlardan aşağı kızakla kaymak gibi...

"Elbette oradaki işim çok önemli olacak," diye ekledi babası en ciddi yüz ifadesiyle. Bunun üzerine kız karnında hafif bir kasılma hissetti.

"Ne iş yapıyor olacaksın?"

"Norveç Hükûmeti, küresel ısınmanın Kuzey Kutbu bölgesini nasıl etkilediğine dair daha kesin bir tabloya ulaşmak istiyor. O nedenle altı aylık bir süre boyunca verileri izleyeceğim."

April eriyen buzullar ve tilki avcılığı hakkında çok şey biliyordu ve bu onu aynı anda hem öfkelendiren hem de işe yaramaz hissettiren şeylerden biriydi.

"Peki ya benim okulum?" diye sordu.

"April," dedi babası öne eğilerek. "Kuzey Kutbu'nda geçireceğimiz altı ay sana okulda altı yılda öğreneceğinden daha fazlasını öğretecek."

April babasına tekrar baktı. Gözleri ışıldıyordu ve yanakları pembeleşmişti. O köpürtü hissi tekrar içini kapladı.

"Ne zaman gidiyoruz?"

Elbette herkes onlar kadar heyecanlı değildi. Büyükanne Apples, nasıl sorumsuzca davrandıklarını söylemek için günde en az üç kez aradı. Dondurucu soğuklara, gökdelenler kadar uzun dalgalara, David Attenborough belgesellerinden birinde gördüğü keskin dişli katil morslara ya da hastanenin, pratisyen hekimin, hatta başlarına bir şey gelmesi durumunda onlara yardım edebilecek herhangi birinin olmadığı bir adanın tehlikelerine ne demeliydi?

Büyükanne "On bir yaşındaki bir kıza göre değil," diyordu. Hele hele, babası sağ olsun, zaten yeterince vahşi olan April gibi hassas bir kıza. Nasıl olurdu da kızını ıssız adaya, hem de güneşin bile olmadığı bir ıssız adaya götürmenin kızı için en iyisi olacağını düşünebilirdi?

Ancak April'ın babası canı istediğinde inatçı biri oluyordu ve tüm bunlar karşısında tek yaptığı söylenenleri duymazdan gelmekti.

Büyükanne "Tanrı aşkına, Edmund," diye hüsranla bağırdı. "Adı da Ayı Adası'ymış. Ya torunumu yerlerse?"

Adam Ayı Adası'nda ayı olmadığına dair babaanneye güvence vermeye çalışsa da Büyükanne Apples onu dinlemeyi reddetti.

"Kutup ayısı görürsen April," dedi büyükannesi, "kaçman gerektiğini unutma!"

Böylece 1 Nisan'da yolculuklarının ilk ayağına başladılar. Oslo'ya uçacaklardı, sonra aktarma yapıp Tromsø adlı küçük bir kasabaya geçecekler ve oradan da bir tekneye binerek Ayı Adası'na gideceklerdi. Uçak havalanıp burnunu kuzeye çevirdiğinde, April yüzünü pencereye dayadı ve gözden kaybolan evine baktı.

İşte bu, diye düşündü.

Kuzey Kutup Dairesi'ne doğru gidiyorlardı.

İkinci Bölüm

Ayı Adası

"Sen babanın deli olduğunun farkındasın, değil mi?"

April hiç beklemediği bu ses yüzünden yerinden sıçrayınca dirseğini metal korkuluğa vurdu. Avucundaki bisküvi kırıntılarıyla beslediği martı, öfkeli bir ciyaklamayla uçup gitti.

Ses, yanında duran ve Tromsø'da babasının tüm Mozart koleksiyonunu ve pikabını, onları Ayı Adası'na götürmek için buldukları hafif paslı Norveç kargo gemisine yüklerken yüksek sesle küfür edişleri April'ın kulağına çalınan oğlandan gelmişti.

Kaptanın oğluydu ve muhtemelen April'dan iki ya da üç yaş büyüktü. Yakından, tuzlu su, benzin ve kızın tanımlayamadığı başka bir şey kokuyordu. Ama yine de, yola çıktıklarından beri her şey farklıydı -daha vahşi ve daha boştu- o yüzden belki de oğlan hiç de garip kokmuyordu.

Ama yine de bu, oğlanın sözlerini kabul edilebilir kılmıyor ve kesinlikle ona verilecek bir cevabı haklı çıkarmıyordu. Mesele sadece o da değildi, yakın zaman önce yediği fıstık ezmeli sandviçi geri çıkarma ihtimali epey fazla olduğu için konuşmak konusunda kendine güvenmiyordu.

"Senin yerinde olsam uzanırdım," diye yol gösterdi oğlan ve sürme iskelenin altına sıkıştırılmış olan bankı işaret etti. "Deniz tutunca işe yarar."

April sert tahta banka şüpheyle baktı. Ancak midesi tekrar ağzına gelince banka doğru yalpaladı ve gökyüzünden başka şey

görmemek için uzandı. Oraya kıvrılıp yattığında, en azından yüzünü kıpkırmızı eden amansız rüzgârdan korunmuş oluyordu. Oğlanın ortadan kaybolmasını bekledi ama oğlan gitmek yerine sessizce bankın ucuna oturdu ve tırnaklarının içindeki kiri temizlemeye koyuldu.

"Deli değil," dedi, sonunda midesini biraz daha iyi hissetmeye başladığında. "O bir bilim insanı."

"Bu daha da kötü," dedi oğlan yüzünü ona çevirip.

"Babam adadaki meteoroloji istasyonunun 1922'den beri kullanıldığını söylüyor."

"Evet! Ama bir... kız tarafından değil."

"Neden bu ses tonuyla *kız* dediğini bilmiyorum." April öfkeyle doğruldu. "Erkek olmamam zayıf olduğum anlamına gelmez. Bir keresinde kapı komşumuzun kedisini kurtarmak için arka bahçemizdeki beyaz çiçekli at kestanesi ağacının en tepesine tırmanmıştım!"

Çocuk cevap vermedi. Onun yerine insanın göbeğini hoplatan o koca kahkahalarından birini attı ve ebruli gökyüzünün devasa enginliğini, coşkun, dalgalı denizleri ve dünyadan başka bir yerdelermiş hissini ifade etmek için kollarını açtı. Gülmeyi bitirdiğinde, "Dünyanın bu kısmı hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordu. "Daha önce hiç bu kadar kuzeye gelmiş miydin?"

"Senin kaba bir çocuk olduğunun farkındayım," dedi April. "Ve biliyorum ki senin yerinde olsaydım, karşımdakini nelerin beklediği konusunda ona daha fazla yardımcı olurdum. Ayrıca, ben bilinmeyenden korkmuyorum."

İfadesi biraz yumuşadı. "Tör," dedi elini uzatarak. "Siz bize aldırmayın. Babam ve ben denizde o kadar çok zaman geçiriyoruz ki nasıl insan olunacağını unutuyoruz."

"April. April Wood."

April oğlanın elini sıktı. Verdiği his eski bir halatı kavramak gibiydi ama garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Sanki April'ı belanın içinden çekip çıkarabilecek bir el gibiydi.

"Orası tehlikeli mi?" diye sordu sakin bir sesle.

"Vahşi hayat," dedi Tör. "Ve tüm vahşi şeyler tehlikelidir."

"Peki ama hiç kutup ayısı yok mu?"

Tör hayır dercesine başını salladı. "Yıllardır yok. Ama neden suratını asıyorsun ki? Kutup ayıları dost canlısı hayvanlar değildir. Onlar evcil hayvan değil ki. Senin gibi bir kızı canlı canlı yerler."

April oğlanın yüzündeki aptal sırıtışa bakmak yerine denize bakıyormuş gibi yaptı.

"Bu arada martıya ne numara çektiğini anlamadım."

April ona bakmak için arkasını dönüp "Ne numarası?" dedi.

"Avucundan yedirmeyi nasıl başardın?"

"Numara falan değil," dedi oğlanın varsayımına öfkelenerek. "Sadece hayvanlara benimleyken kendilerini güvende hissettirmeyi öğrendim."

Tör tek kaşını kaldırdı ama yüzündeki bir şey kızın sohbetine devam etmesini ister gibiydi.

"Mesele onları dinlemekte," diye açıkladı April kalbine dokunarak. "Burayı."

"Sen farklısın," dedi oğlan.

"Yani *sadece* kızın teki değil miyim?"

Tör gülümsedi ve gülümsemesi öyle kocamandı ki April da gülümsemeden edemedi.

"Adaya bir kez gittin mi, oradan ayrılamazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi sesini alçaltarak. "Altı ay sonra biri seni almaya gelene kadar olmaz."

April başka bir şey olduğunu hissetmişti. Gerçekten söylemek istediği şeyleri, özellikle babasının yanındayken saklamakta becerikliydi ve başkası aynı şeyi yaptığında altıncı hissi ona bunu söylerdi. Oğlanın söylemesini bekledi çünkü her ne ise, bilmeyi tercih ederdi. Ama sessizliğin sonunda oğlan ceketinden minicik kalmış bir kurşun kalem çıkardı ve cebine tıkıştırdığı zarfın arkasına numarasını karaladı.

"Ayı Adası zor bir yerdir. Dikkatli ol April Wood," dedi. "Ve eğer bana ihtiyacın olursa, bu numarayı araman yeterli."

Ona neden ihtiyaç duyacağını hayal edemiyordu ama her ihtimale karşı zarfı ceketinin cebine koydu. Ardından, güçlü ve sağlam yapılı, elleri soğuk hava yüzünden çatlamış, sert çehreli mürettebat arkadaşlarına katılmasını izledi. Babası onlarla kıyaslanınca parşömenden yapılmış gibi duruyordu. Adam limandan ayrıldıklarından beri, kendini kızıyla paylaştığı kabine kapatmış ve yeni işine hazırlanmak için etrafını kitaplarla sarmıştı. Babasının rahatsız edilmek istemediğini bildiği ve kabin uskumru koktuğu için April, tekrar banka oturdu ve uykuya daldı.

"Kara göründü!" Bu çağrı, düğünlerde çalan kilise çanları gibi geminin her yerinde yankılandı. "Kara göründü!"

April doğruldu, gördüğü rüyalar yüzünden uyku sersemiydi, derken doğru görüp görmediğinden emin olmak için iki kez gözlerini kırpması gerekti. Güvertede onun önünde duran Tör, avucunu ileri uzatmıştı ve içinde bir parça ekmek duruyordu. Gökyüzüne bakan oğlanın yüzünde, okuldaki ilk gününde Ap-

ril'ın takındığı türden umutlu bir ifade vardı. Bu ifadedeki bir şey kızın oğlana bir miktar sempati duymasına neden oldu.

"Vücudunu biraz yumuşatmalı ve nefesini tutmayı bırakmalısın."

"Böyle mi?" diye sordu oğlan omuzlarını düşürüp kolunu gevşetirken.

"Biraz daha içeriden," diye talimat verdi April. "Sanki sudan yapılmışsın gibi. Yumuşacık ve nazik. İşte böyle. Yavaşça. Sakın kıpırdama. Tam üzerinde. Şimdi sessiz ol ve-"

"Tör!" Kaptan güverteden bağırdı ve martı ciyaklayarak gökyüzüne doğru yükseldi.

April arkasına yaslandı. Daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemeyen kaptan konusunda ne yapacağını bilmiyordu.

Adam Tör'ün elindeki ekmeğe meraklı bir bakış atarak, "Umarım misafirlerimizin dikkatini dağıtmıyorsundur," dedi. "Pruvada yardımına ihtiyacımız var."

Tör ekmeği bırakıp kaçtı. Aynı anda kaptanın bakışları April'ın üzerinde gezinirken kız nefesini tuttu. Yüzünde vahşi bir şey vardı, sanki vahşi kuzey denizlerine o kadar alışmıştı ki denizin nerede bitip nerede başladığını unutmuştu. April ilk defa boyundan ve bunun onu görünmez kılmasından memnundu.

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve April rahat bir nefes aldı.

Kızın çevresi, yani güverte, mürettebat ve onların hızlı, verimli faaliyetleriyle meşguldü. Tör'ü göremedi ama kendi babasını gözden kaçırmak imkânsızdı. Geminin sürme iskelesine yaslanmış, üzerinde -dondurucu havadan habersizmişçesine- tüvit ceketi ve takım elbisesinin ütülü pantolonuyla, ufka hayranlıkla

bakıyordu. April babasına biraz daha yaklaştı ve denizin kokusuna rağmen, emmeyi sevdiği anasonlu şekerin tanıdık kokusunu aldı ve içine çekti.

"Baba?"

"Geldik April! Geldik!" dedi bakışlarını ayırmadan. "Başardık."

Babası bir şeyi işaret etse de April okyanusun serpintileri, kurşuni dalgalar ve evrenin yasak bir bölgesine girdikleri hissinden başka bir şey göremedi.

"Güzel değil mi?"

Sonunda ada göründü. Dürbünün üzerindeki parçayı çevirince aniden her şey net ve keskin hâle geldi.

"Ayı Adası," dedi babası hayranlık ve merak dolu kısık bir sesle.

Üçüncü Bölüm

Zamanın Hediyesi

Dört bir yanı kasalar ve valizlerle çevrili babası "İşte budur," dedi rüzgârlı kumsalda durup etrafına bakınarak. "Nasıl buldun?"

April'ın dudaklarında deniz suyu tadı vardı, kirpiklerine kar taneleri takılmıştı ve ada herhangi bir şeyi görmeyi neredeyse imkânsız kılan kalın, ıslak bir sisle kaplanmıştı. Ama bunların hiçbiri damarlarında dolaşan elektrik yüklü ürpertiyi durdurmaya yetmiyordu. Sonunda varmayı başarmışlardı.

Gerçekten Kuzey Kutup Dairesi'ndeydiler.

April sanki yeryüzünde var olan bir tür görünmez sınırı geçmiş gibiydi. Evinin oradaki parklar, çalılar ve bereketli yeşil kırlarla karşılaştırıldığında, burada toprak çıplak ve çoraktı ve karın içinden dışarıyı gözetlermiş gibi duran kara katırtırnağı vahşi yaşamın varlığının tek işaretiydi. Adanın uzak tarafında, uzaya doğru uzanan bir merdivene benzeyen uzun, sarp granit dağ üçlüsünü ve gökyüzünü şöyle böyle seçebiliyordu.

Ancak en belirgin olan şey soğuktu. Giysilerinizin altına işleyen, içinizin ürpermesine ve sıcak su torbasına hasret kalmanıza neden olan türden bir soğuktu.

"Ne diyorsun?" diye tekrar sordu babası.

April en yakındaki sandığı yüklendi, yüzünü göğe kaldırdı ve kar tanelerini yakalamak için dilini çıkardı. "Hadi öğrenelim!"

Sonraki birkaç saati denizden bir kilometre kadar içeride bulunan ve iki tahta kulübeden ibaret yeni evlerine elle çekilen bir kızak yardımıyla eşyalarını taşımakla geçirdiler. Bu kulübelerden biri uyumaları, daha büyük olanıysa babasının meteorolojik araştırmalarını yürütebilmesi içindi.

Sivri çatıları, ahşap suntadan boyalı dış duvarları ve onlara dair anlatılan büyülü peri masallarının fısıltılarıyla şimdiye kadar gördüğü diğer Norveç evlerine benziyorlardı. Bu manzarayı bozan tek şey, elektriklerini sağlamak için kulübelerin yakınına kondurulmuş bodur jeneratördü.

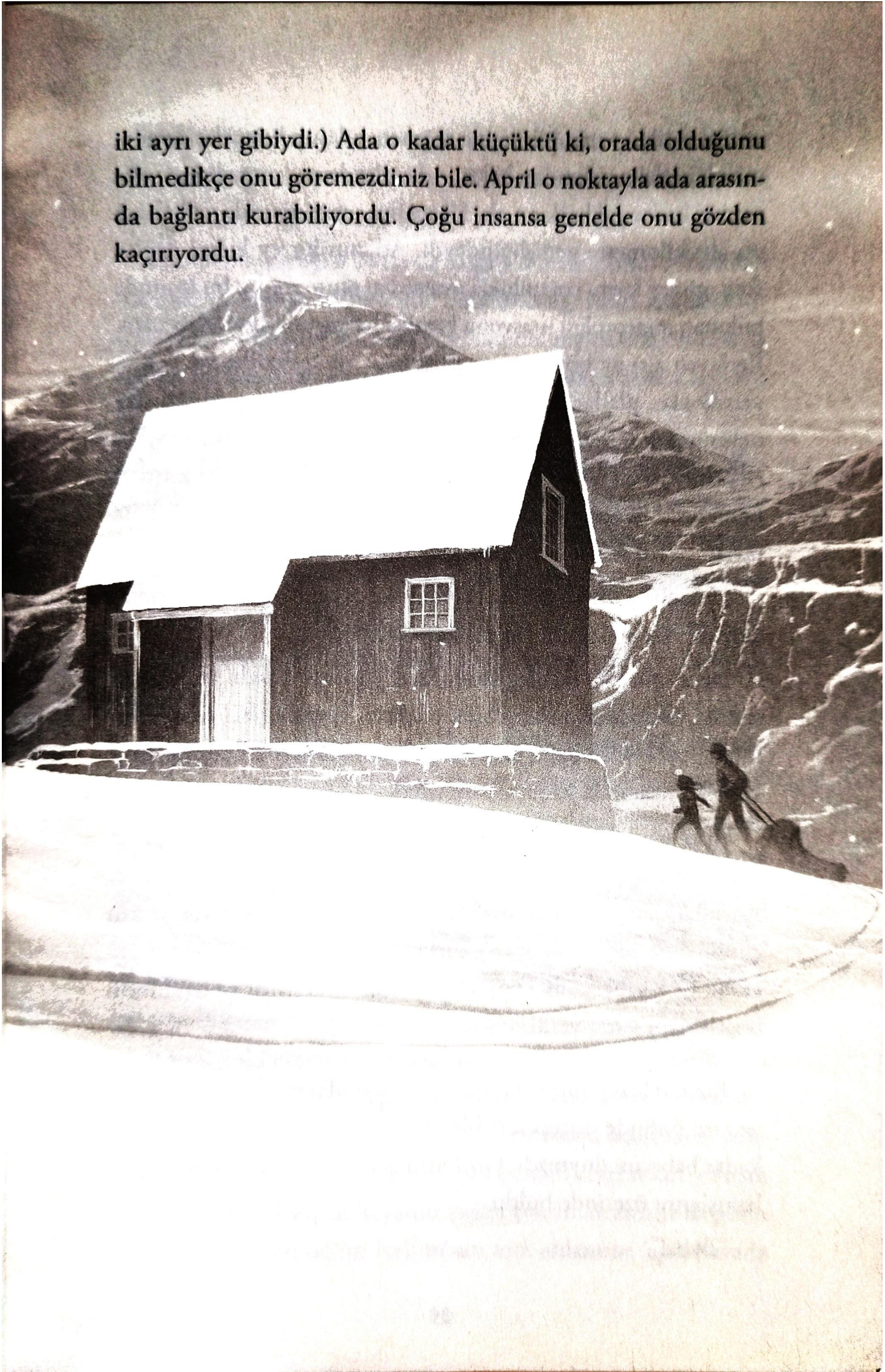
Yaşayacakları kulübe tek katlıydı ve dış kapısı, paltolarını, atkılarını asabilecekleri ve dışarıdaki soğuk, insanın canını yakan havayı üzerlerinden atabilecekleri küçük bir sundurmaya; bu sundurmadaki iç kapı da dikdörtgen şeklinde, yüksek kemerli tavanlı, içinde şömine ve eski püskü iki kanepe olan bir odaya açılıyordu. Odanın bir köşesinde, üzerinde çok okunmaktan yıpranmış birkaç kitap bulunan dar bir kitap rafı ve sadece acil durumlarda kullanılmak üzere bir uydu telefonu vardı. Karşı köşede, rafları konserve yiyeceklerle dolu ve onlara altı ay yetecek kadar erzak bulunan bir kilere açılan küçük bir mutfak yer alıyordu. Kulübenin eski sakinlerinden kalanlar ana yaşam alanının etrafına dağılmıştı. Sigara izmaritli bir kül tablası. Tek

bir kırmızı eldiven. Birkaç parça karalanmış kâğıt ve eski bir tükenmez kalem.

Ancak April'ın *asıl* dikkatini çeken şey duvara tutturulmuş ada haritası oldu. Bu dünya haritasında Ayı Adası, Norveç ile Kuzey Kutbu yakınlarındaki Svalbard takımadaları arasındaki bir noktadan ibaretti. (Ayı Adası teknik olarak bu takımadaların bir parçası olmasına rağmen, o kadar uzaktaydı ki neredeyse ikisi

iki ayrı yer gibiydi.) Ada o kadar küçüktü ki, orada olduğunu bilmedikçe onu göremezdiniz bile. April o noktayla ada arasında bağlantı kurabiliyordu. Çoğu insansa genelde onu gözden kaçırıyordu.

Bu verileri zaten bilmesine rağmen, adanın boyutlarını görmek için daha yakından baktı. Ada aslında en kuzeyden en güneyine kadar yaklaşık on altı kilometre uzunluğunda ve kabaca on altı kilometre genişliğindeydi. Adanın kuzey kısmı dağlık iken, güney kısmı çoğunlukla ovalardan oluşuyordu; bu kısımda bulunan meteoroloji istasyonu kırmızı bir çarpıyla işaretlenmişti. İlerleyen altı ay boyunca araştırılmayı ve keşfedilmeyi bekleyen koylar, plajlar, iç göller ve tabii ki sahilden gördüğü dağ üçlüsünden oluşan sahipsiz hazinelerle doluydu. Kutup ayıları *gerçekten* yoksa bile, kutup tilkileri, binlerce nadir deniz kuşu ve hatta belki de bazı göçmen balinalar vardı. Ve belki de en büyük ikramiye babasıyla vakit geçirmek olacaktı.

"Baba! Birlikte yapabileceğimiz onca şeye bak!" dedi nefes nefese. "Yarın dağlara gidip kızağı alabilir miyiz?"

Babasının hâlâ odada olduğunu düşünerek döndü ama kendi sesinin yankısından başka bir şey yoktu. Hayal kırıklığını bastırarak pencereden baktı ve adamın meteoroloji kulübesine girip kapıyı arkasından kapatmasını izledi.

April derin bir iç çekti ve sıcak nefesi pencereyi buğulandırdı. Bugün daha birinci günümüz, dedi kendi kendine metanetle. Koşullara alışması önemliydi. Gerçekten üzülmeye gerek yoktu çünkü önlerinde altı koca ay, birlikte geçirecekleri bütün bir yaz vardı. O yüzden camı sildi, omuzlarını dikleştirdi ve bavulunu boşaltmaya karar verdi.

Bir saat kadar sonra, koltukta yarı uyuklar vaziyette yatıyordu ve tam önünde durup sert bir öksürükle boğazını temizleyene kadar babasını duymadı. Gözlerini açtığında adamın düşünceli bakışlarını üzerinde buldu.

"Baba!"

Adam bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi, birkaç kez daha boğazını temizledi ve ardından özenle paketlenmiş bir hediyeyi onun eline tutuşturdu.

Ancak bu yaptığı o kadar da sürpriz olmadı çünkü beklenmedik anlarda hediye vermek gibi bir alışkanlığı vardı. Bu davranışıyla kızının doğum günlerindeki unutkanlığını tam olmasa da büyük ölçüde telafi etmiş oluyordu. April paketi açınca içinden ay ışığı renginde ince, gümüş bir saat çıktı.

"Ben biliyorum ki..." dedi sözlerini dikkatle seçerek. "Burada bizden başka kimsenin olmadığını biliyorum ve bunun olağandışı bir olay olduğunu ve belki de çoğu insanın onaylayamayacağı bir durum olduğunu takdir ediyorum. Büyükannen onaylamıyor mesela."

April havaalanındaki gözyaşlarını hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

"Ama," diye devam etti babası, "böyle bir yerde insanın merakını uyandıran pek çok şey var. Dünyanın bu bölgeleri yüzyıllardır insanları kendine çekiyor. Bazıları bilim için gelir. Bazıları keşif için. Bazılarıysa kendilerinin bile bilmedikleri nedenlerle gelirler." Birkaç kez yutkundu, kızının gözüne aniden kitaplarından biriymişçesine ince ve kırılgan göründü. "Belki de ben bu yüzden buradayım: uzun zaman önce kaybettiğim bir şeyi bulmak için."

Bir sonraki kelimesini bulmayı başardığında, konuşmasının ortasında sesi çatallaştı. April ona şaşkınlıkla bakarken, "*Friluftsliv*," dedi. "Dilimiz çok kullanışlı. Ancak bazen belirli deneyimleri veya insanları tanımlamak için gerekli araçlardan yoksun kalıyor. Friluftsliv açık havanın tadını çıkarmak anlamına gelen Norveççe bir kelimedir. Kelimenin tam anlamına 'açık havada

yaşam' diyebiliriz." Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu kelime bana seni hatırlatıyor... Bahçede bolca zaman geçirişini. Bazen çalışma odamın penceresinden sana bakıyorum ve ben... anneni gördüğüme yemin edebilirim."

April başını salladı, nefesi göğsünün bir yerinde sıkıştı kaldı. Babasının bazen onu izlediğini bilmiyordu. Bu düşünce midesini şöyle bir alt üst etti.

"O da hayvanları severdi, özellikle vahşi doğadakileri. Onlarla ender rastlanacak bir yakınlığı vardı," dedi babası. "Hatta onların konuşabildiklerini ve çoğu insanın onlara nasıl kulak verileceğini unuttuğunu dahi söylerdi. O senin annendi. O... diğer insanlardan farklıydı. Uzun lafın kısası, anlatmaya çalıştığım şey şu: o böyle bir yere gelmeyi çok isterdi. Bu saat onundu ve bu şekilde onun da bunu deneyimleyebileceğini düşündüm."

April usulca, "*Friluftsliv*," diye tekrarladı. Kulağa deniz kızları, büyülü ormanlar ya da ruhani ve sihirli bir şey gibi gelen bir kelimeydi.

April'ın annesine dair anıları pusluydu. Ancak parlak kırmızı bir demlikte nasıl sıcak çikolata yaptığını ve ardından üçünün April'ın yatağının kenarına oturup papatya şeklinde kesilmiş kâğıt tabaklara konmuş muhallebili bisküviler eşliğinde sıcak çikolata içtiklerini net hatırlıyordu. O günler evin hüzünle değil kahkahalarla dolup taştığı ve babasının ona iyi geceler öpücüğü vermeyi unutmadığı günlerdi. Yatmadan önce anlatılan hikâyeler yerine, annesi ile babası ona sırayla dünyadaki farklı hayvanları - Afrika ovalarında dolaşan fil sürülerini, Asya dağlarında yaşayan nadir Sibirya kaplanlarını, Antarktika'daki uzun, sert kışları atlatmak için bir araya toplanmış görkemli imparator penguenlerini ve daha pek çok tuhaf ve olağandışı

hayvanı anlatırlardı. Mesela tüm vücudu pullardan meydana gelen pangolinler gibi. Pangolinlerin insan eliyle yapılmadığına insanın inanası gelmiyordu. April, annesi ile babasının seslerinin sıcak parıltısıyla dolup, yüzünde bir gülümsemeyle, dünyanın birçok harikasının hayaliyle uykuya dalardı.

Oysa o günlerde babası bırakın yatmadan hikâyeler anlatmayı, annesi hakkında nadiren konuşuyordu ve bu yüzden hediye ettiği o saat April'ın yüreğini sıcacık avucuna almış gibi hissettirmişti.

"*Friluftsliv*," diye tekrarladı April ve boğazının aniden sıkıştığını fark etti.

Ancak birkaç dakika sonra aklına saate bakmak geldi.

Saat gecenin on biriydi.

Başını kaldırdı ama babası çoktan yatak odasına çekilmişti. April bir Mozart plağından yükselen yavaş bir vals duydu. Düğünlerinde çalınan şarkılardan biriydi ve babasına kendini gerçekten daha mutlu hissettirip hissettirmediğinden asla emin olamıyordu.

Yapacak bir şey bulamayınca kendi yatak odasına döndü ve pencereyi açtı. Dışarıdaki havanın neden olduğu soğuk ve sert şok ciğerlerini acıttı. Babası burada havanın yazın ortasında bile zar zor sıfır derecenin üzerine çıktığını söylemişti. April yanlarında bu kadar çok giysi getirdiklerine çok memnundu. Yukarıda, sis dağılmış ve ardında benek benek, mavi bir gökyüzü bırakmıştı. April şaşkınlıkla etrafına bakındı. Güneş ufukta alçalmış olsa da, dışarısı gün ortası olduğu kadar parlaktı ve gün batımına dair tek bir belirti yoktu. Mozart plağının yan odadan gelen hüzünlü sesine rağmen, kızın dudaklarının arasından memnun, hafif bir iç çekiş kaçtı. Geçirdikleri uzun güne ve yaptıkları onca

yolculuğa rağmen April yorgun hissetmiyordu. Aksine karnı, Noel'den önceki gün hissedilene benzer bir sabırsızlıkla fıkır fıkırdı. Asıl istediği şey oradan çıkmaktı.

Gözleri uzaktaki dağlarda, solundaki vahşi denizlerde ve ilerideki düz, karla kaplı arazide gezindi. Ve sonra birden kafasına dank etti. Ufukta, güneşte bir siluet, bir şey hareket etmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. O kadar hızlıydı ki April az daha gözden kaçıracaktı. Büyük, uzun adımlarla yürüyen ve çok beklenmedik bir şeydi.

Olamaz mıydı?

Yeniden gözlerini kırptı. Her ne ise gitmişti.

Ancak April bir kutup ayısı gördüğüne yemin edebilirdi.

Dördüncü Bölüm

Keşif

"Ben keşfe gidiyorum," diye seslendi April.

Orada uyandıkları ilk gün olduğu için, sabahın büyük bir bölümünde babasının yürüyüşe çıkmalarını ya da bir tür maceraya atılmalarını önermesini beklemişti. Ama öğle yemeği vakti geldiğinde zaman öldürmekten usanmıştı. Lastik çizmelerini ayaklarına geçirdi, kırmızı şapkasını ve eldivenlerini taktı ve kararlı bakışlarla babasına doğru baktı.

"Hımmm?" Selefinin bıraktığı evrak işlerine dalmıştı ve kızının bakışlarındaki ciddiyeti hissetmedi. "Sıcaklıkları ölçmeye başlamam gerekiyor. Sen bensiz git," dedi. Etrafı birbirinden önemli görünen seyir defterleriyle çevriliyken, elini ona doğru salladı, bu da onu rahatsız etmediği sürece onun ne yaptığına aldırmadığını gösteriyordu.

"Gelmek istemediğinden emin misin?" Burnunu pencereye dayadı. "Dışarısı öyle... mükemmel görünüyor ki."

"Başka bir gün, April," diye yanıtladı başını bile kaldırmadan. "Belki bu kadar meşgul olmadığımda. Burada beklediğimden çok daha fazla iş var."

Arkasına isteksiz bir bakış atarak dışarı çıktı. Güneş gökyüzünde ışıldıyor ve karların üzerinde yıldız tozu gibi parlıyordu, ama soğuğun neden olduğu o şoka bir kez daha şaşırdı. Yağmurluğunun yanından aşağı süzüldü, sonra teninde sürünerek kemiklerine sızdı. Ama soğuğa rağmen ya da belki de soğuk yüzünden, hava insana temiz geliyordu. Ona yeni yıkanmış çarşafları ya da fırtınadan sonra denizin kokusunu hatırlatan bir kokuydu.

O kadar güzel kokuyordu ki onu içmek istiyordu.

Derin bir nefes alarak kutup ayısını gördüğünü sandığı yöne doğru yola koyuldu. Sağduyusu ona gördüğünün muhtemelen dünyanın bu kısmına has bir ışık hilesinden ibaret olduğunu söylüyordu. Ancak bu düşüncesi onu etrafı kolaçan etmekten alıkoymadı.

Issız bir adayı bir kutup ayısıyla paylaşma fikri bazı çocukları korkutabilirdi ama April'ı değil. Korkmak aklının ucundan bile geçmedi. Aslında, hissettiği tam tersiydi: sanki biri tepesinden aşağı parıltı serpmiş gibi ışıltılı bir heyecan parıltısıyla kaplıydı. Annesinin hep bahsettiği o engin dünya buydu ve April fiilen onun tam içinde yaşıyordu.

Ancak yaklaşık bir saatlik yürüyüşün ardından nefesi kesildi ve umutları boşa çıktı. Arazi düz olmasına rağmen, birden fazla kez hiç beklemediği kadar derin, karla kaplı çukurlara adım atmış ve lastik çizmelerinin tekini ardında bırakmıştı. Üzerinde termal içlikleri, ince pamuklu bir kazak, bir polar ve (hem ona hem de babasına tahsis edilmiş) mavi su geçirmez pantolonu vardı. Bunların üzerine kendi kırmızı su geçirmez ceketini ve gökkuşağı renginde yepyeni yağmur çizmelerini giymişti. Bü-

tün bunlara rağmen çorapları nemliydi, burnu kıpkırmızıydı ve gözleri rüzgârdan akıyordu.

"Merhaba!" diye bağırdı, sesi tüm o boşluğun içinde kulağa tuhaf ve tiz geliyordu. "Orada kimse var mı?!"

Kulak kabarttı ve dinledi ama yağan karın yumuşak sesi ve denizin uzaktaki uğultusu dışında hiçbir şey duymadı.

Buranın trafiğin uğultusunun hiç kesilmediği, uçakların tepelerinde homurdandığı, kokulu, boğulan motorların olduğu, bir yerlere gitmek için sokaklarda koşuşturan ve acele içindeki milyonlarca insanın yaşadığı kendi şehriyle hiçbir alakası yoktu. Büyükanne Apples'ın, rüzgârda hışırdayan olgun elma ağaçlarıyla, fırında pişen yemeklerin kokusuyla ve turkuaz koyda oynayan çocukların uzaktan gelen bağırışlarıyla dolu çiftliğine bile benzemiyordu.

Burada her şey sessizdi. El değmemişti. Yanlışlıkla içine adım attığı bir fotoğraf karesi gibiydi. Çığlık atan martıların ve tanımadığı diğer birçok deniz kuşunun dışında, yaşamın tek kanıtı kardaki ayak izleriydi. Ardında, ekmek kırıntılarından meydana gelen bir izmişçesine döne döne ilerleyen adımlara baktı. Boş bir yerdi burası. Paylaşacak kimsen yoksa çok yalnız hissedebileceğin bir yerdi. Belki de Tör'ün onu hakkında uyardığı şey buydu. Dünyanın kenarında olma hissi. Eğer yukarı bakarsa bu dünyadan diğerine bakabileceği duygusu.

İki saat daha yürümeye devam etti, ta ki daha fazla yürüyemeyecek ve burnu düşecek gibi hissedene kadar. Tüm o süre boyunca kutup ayısı ile ilgili herhangi bir kanıt bulmak için gözlerini dört açmış ve bir gece önce gördüğünü anlamlandıracak bir şeyler, mesela kutup ayısı kakası, fok leşi veya pençe izleri gibi kanıtlar aramıştı.

Ancak ona dair tek bir iz bile görememişti.

O akşam yemek yerken, "Mademki burada kutup ayıları yok," demişti. Eve gelmiş ve günün geri kalanını ateşin önünde ısınarak geçirmişti. "Buraya neden Ayı Adası demişler?"

Babası sonunda kayıt defterlerini bırakmıştı. Kanepede yan yana oturmuş, yemeklerini doğrudan teneke kutuların içinden yiyorlardı. Daha birinci günleriydi, ama sessiz bir anlaşmayla tabakların ve kâselerin yemek vakitlerine gereksiz bir ilave olduğuna karar vermişlerdi.

Babası dana yahnisini yere koydu ve yüzü kızına bakacak şekilde döndü. "Çünkü ada bir zamanlar ayılarla doluymuş."

"Yani gerçekten ayılar yüzünden buraya Ayı Adası denmiş, öyle mi?" diye sordu April, babasının tüm dikkatini ona vermesinden memnun bir şekilde. "Belki de uydurma bir isimdir diye düşünmüştüm."

"Hayır. Gerçek," dedi babası. Bildiklerinin bir kısmını paylaşabildiği için memnun görünüyordu. "Bu adın hikâyesi, adada kayda geçirilmiş ilk kutup ayısı katli olan 1596 senesine kadar uzanıyor. Ayı ile iki saatten fazla mücadele etmiş ve sonunda onu öldürmüşler, ardından adaya Ayı Adası adını vermişler."

"İki saat mi?" diye sordu April kalbinde bir sızıyla. "Zavallı şey."

"O zamanlar tam olarak öyle yapıyorlarmış."

April kaşlarını çattı. "O hâlde, insanlar hepsini ö*ldürdüğü* için mi ayı yok?"

"Ondan," dedi, "ve buzullar yüzünden."

April, buzulların kışın oluştuğunu, yazın eridiğini ve suyun üzerinde yüzen, birbirine bağlı yapboz parçasına benzediğini

biliyordu. Ayrıca buz örtüsünün bir zamanlar şimdikinden daha çok olduğunu biliyordu. Ama bilmediği şey, bunun Ayı Adası'nı nasıl etkilediğiydi.

Babası "Buzullar eskiden bu kadar güneye uzanırdı," diye açıkladı.

"Bu, ayıların kışın adaya ulaşabileceği anlamına mı geliyordu?"

"Aynen öyle" diye yanıtladı babası. "Kutup ayıları temelde deniz hayvanlarıdır ve buzulları fokları yakalamak için avlanma alanı olarak kullanırlar. Ancak artık buzullar eriyor, bu da eskisi kadar uzağa gidemeyecekleri anlamına geliyor. Bu yüzden kutup ayısı nüfusu düşüyor."

April oturmuş, nohutlu yahni konservesini düşünüyordu. İki yıldan uzun süredir vejetaryendi ve bununla gurur duyuyordu. "Peki ama buradaki buzullar eriyorsa..."

"Eridiyse," diye düzeltti babası.

"Eridiyse," diye düzeltti April. "Buradaki buzullar eridiyse, bu bir ayının Ayı Adası'na *asla* geri dönemeyeceği anlamına mı geliyor?"

"Eğer buzullar yoksa evet. En yakın kutup ayısı popülasyonu, dört yüz kilometreden fazla uzaktaki Svalbard'da bulunuyor. Eski günlerde, Ayı Adası'na gitmek için seyahat ettikleri yer orasıydı ama şimdi yüzemeyecekleri kadar uzakta kaldı."

Ayıyı zihninde canlandırarak, cılız bir sesle, "Bir tanesi bile mi?" diye sordu.

"Bir tanesi bile."

Beşinci Bölüm

Mors Körfezi

İkili, takip eden birkaç hafta içinde bir ritim tutturdu. April'ın beklediği, hatta istediği bir ritim değildi ama en azından tanıdıktı. Babası gün doğarken kalkar ve işe gitmek için ortadan kaybolurdu ama Ayı Adası'nda işe gitmek demek yoğun bir şehri katetmek değil, meteoroloji kabinine otuz saniyelik kısa bir yürüyüşten ibaretti. Buna rağmen, sıcaklıkları ölçmek neredeyse tüm gün süren bir iş olduğundan, akşam yemeği saatini geçene kadar ortaya çıkmıyordu.

April, babasının bir gün kızağa bineceklerini, kardan adam yapacaklarını, hatta birlikte yürüyüşe çıkacaklarını söyleyeceğine dair bir umut kıvılcımını içinde canlı tuttu ama o kıvılcım her geçen gün biraz daha söndü. Babasının birden fazla kez kendisinden beklenen iş yükü hakkında homurdandığını duymuştu. Stresli zamanlarda, öfke patlamalarına eğilimli olabiliyordu. Asla uzun süreli ya da art niyetli olmuyorlardı ama ani bir fırtına kadar şiddetliydiler ve bu nedenle April, birinin yanlışlıkla kendisine yöneltilmesi ihtimaline karşı kenarda durup uzaktan izlemekle yetiniyordu.

Her zamankinden daha uzun ve gergin bir günün ardından, sıcaklıklar konusunda ona yardım etmeyi dahi teklif etmişti ama babası, bunun küçük kızlara göre bir iş olmadığını söylemişti bağırarak. Bu yaşananların tamamı çok fazla -hatta April'ın isteğinden de fazla- boş zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Günü genelde şöyle geçiyordu:

06.00-07.00 - Yatakta uzanıp kalkması gereken saate kadar saniyeleri saymak. Nisan ayının ortası olmasına rağmen, Kuzey Kutup Dairesi tüm gün hâlâ keskin bir soğukla geçiyordu ama ilkinden daha da kötüsü, terliklerini yanında getirmeyi unutmuş olmasıydı.

07.00 - Kahvaltı. Normalde, fıstık ezmesiyle kapladığınızda o kadar da kötü olmayan yulaflı kuru bisküviler. (April yanında kavanoz kavanoz fıstık ezmesi getirmişti.) Ama pazar günleri, canları ne isterse onu yiyorlardı ve April genelde dev bir fincan sıcak çikolatayla birlikte çikolatalı bisküvileri tercih ediyordu.

08.00-12.00 - Okul, ama sadece pazartesiden cumaya.

Tabii ki bildiğimiz okullardan değildi. Nasıl olabilirdi ki? Ama babası April'ın öğretmenine onu evde çalıştıracağına söz verdiği için yanında altı ansiklopedi getirmişti, yani orada olacakları her ay için bir tane. Öğretmenlerin aklından geçen muhtemelen bu değildi. Ancak yazıların ufacık olmasına ve sayfaların toz kokmasına rağmen, içinde pek güzel hayvan resimleri vardı ve daha da önemlisi, April'a dünyanın şimdi kendini içinde bulduğu kısmına dair şeyler öğretiyordu.

Bu sayede *Arktik* kelimesinin Yunanca *ayı* anlamına gelen *arktos* kelimesinden geldiğini öğrendi. Ayrıca Kuzey Kutup

Dairesi'nin gerçek bir daire olmadığını, Norveç, Rusya, Finlandiya, Kanada ve Amerika da dahil olmak üzere birçok farklı ülkeyi kapsayan, dünyanın üst kısmını çevreleyen görünmez bir çizgi olduğunu keşfetti. Ve tüm dünya nüfusunun sadece dört milyonunun, Tör ve babası gibi insanların tüm yıl boyunca burada yaşadığını öğrendi. Böyle anlarda, onunla konuşabilmeyi ve ansiklopedilerde cevaplanması için yeterli yer bulunmayan türden sorular sorabilmeyi diliyordu. Ancak Tör'ün ona numarasını vermiş olmasına rağmen, uydu telefonunun Laponların gerçekten *kar* için yüz seksen farklı kelime kullanıp kullanmadığı gibi konuşmalar için uygun olup olmadığından emin değildi.

12.00 - Öğle yemeği. April genellikle bir konserve dolusu domates çorbasını ısıtıyor ve yanında biraz daha yulaflı bisküvi yiyordu. Babasının çorbasını hava durumu kabinine (oraya böyle bir isim takmıştı) götürüyor ve onu rahatsız etmemek için bir kenara bırakıyordu.

12.30 ve sonrasını Kutup ayısı arayarak geçiyordu.

Çünkü babası ne derse desin orada ayı olmadığını kabul etmeye hazır değildi. Ayrıca, babası o kadar meşgulken, April'a da yapacak bir şey çıkmış oluyordu. Ve böylece, bir çift dürbün, bir pusula, gökkuşağı rengindeki çizmeleri, şapkası, eldivenleri ve yaklaşık bin kat giyinmiş vaziyette, her öğleden sonra onu aramak için yola çıkıyordu.

Günler geçtikçe, yerdeki kar yavaş yavaş erimeye başladı ve çok geçmeden ayak izlerini takip etmek artık imkânsız hale geldi. Neyse ki, babası ona pusulayı nasıl kullanacağını göstermişti ve eğer onu güneye ayarlarsa, her zaman kulübelerinin dönüş yolunu bulacağını söylemişti. Kızına tek uyarısı bir haydut dalga

onu kapıp götürmesin diye, deniz kenarına çok yaklaşmamasıydı. Kuzey Kutbu'ndaki su, dondurucu derecede soğuktu ve onu birkaç dakika içinde öldürürdü.

Bunun dışında dizginleri serbestti ve istediğini yapabilirdi.

Tabii ki, görevini bir sır olarak saklıyordu. Ona kutup ayılarının çok tehlikeli olduğunu ve büyük ihtimalle onun gibi bir kızı büyük bir zevkle yiyeceklerini söyleyeceğini biliyordu. Ama tüm bunlar April'ın aramasına engel olmadı.

"Neredesin?" diye seslendi. "Nerede saklanıyorsun?"

Araması neredeyse bir hafta daha sürdü.

Sonunda, kendisinin ve babasının adadaki tek insanlar olmasına rağmen, babasıyla geçirdiği tüm zaman boyunca burada yalnız olabilecekleri gerçeğine isteksizce boyun eğdi. Buna rağmen, sonunda Ayı Adası'nda (alışılmışın dışında bir ev de olsa) kendini evinde gibi hissetmeye başlamıştı. Adanın kendine has gizemli bir akışı vardı ve eski şehir hayatının sesleri, yankıları ve gürültüsü farkında bile olmadan kaybolmuştu. Uzun ve karanlık evleri kenarlarından bulanıklaşmış ve hatırlaması zorlaşmıştı. Büyükanne Apples'ın deniz kenarındaki evi bile rengini kaybetmeye başlamıştı. Ve okulu tamamen unutmuştu, gerçi bunu yapması hiç de zor değildi. Yepyeni bir dünyada olmak gibiydi. Ve April o güne kadar büyülü bir hikâyenin içinde yaşadığını hiç bu kadar yoğun hissetmemişti.

Karın her geçen gün daha çok erimesiyle, iç kesimlerdeki gölleri keşfetmişti, bazıları o kadar maviydi ki denizin rengiyle eşleşiyordu. Karla kaplı dağlardan denize doğru akan, çağlayan nehirlerin üzerinden atlamıştı... Sırt üstü uzanmış ve görkemli beyaz bir kavis halinde uçan binlerce martıyı izlemişti. Bir keresinde, uzaklarda hiç hareket etmeden, temkinli duran yalnız bir

Kutup tilkisi bile görmüştü, ışıl ışıl kürkünün kadifemsi beyaz bir rengi vardı. April, adanın büyüsü etrafını sararken merak içinde nefesini tutmuştu.

Artık tek ihtiyacı olan kutup ayısını bulmaktı.

"Erkeksin, değil mi?" diye seslendi. "Oğlan olduğunu biliyorum. Nereden bildiğimi bilmiyorum. Ama biliyorum."

Bazen orada bir yerlerde onu izlediğini hissediyordu. Elle tutulur bir his değildi, altıncı histi. Her an yalnız olmadığını hissediyordu. Ama ne zaman başını kaldırıp etrafa baksa güneş ışığından, dağlardan ya da çarpan dalgalardan başka şey göremiyordu.

Adanın yaklaşık yarısını çoktan keşfetmişti ve o öğleden sonra, uzak taraftaki Mors Körfezi adlı bir koyda eski bir balina avcılığı istasyonunu ziyaret etmeyi planlıyordu. Orası yıllar, yıllar önce, insanların yaşamaya çalıştığı ama başarısız olduğu bir yerdi ve April bu fikirden çok hoşlanmıştı. Oraya ulaşmak için bir avuç ışıltılı iç gölden geçti ve dağ üçlüsüne doğru yöneldi.

Mors Körfezi haritada çok uzaklarda görünmese de oraya varmak April'ın düşündüğünden çok daha uzun sürdü ve yaklaşık üç saat sonra 'acaba kulübeye geri mi dönsem' diye düşünmeye başlamıştı. Neredeyse gece yarısına kadar hava kararmıyordu ama April çok geç saatte dışarıda olmaktan hoşlanmazdı. Adaya genelde çay saatinde çöken, bir hayalet gibi yapışan ve ışığın ürkütücü, sarı bir renk almasına neden olan garip bir sis vardı.

O sırada gürültüyü duydu.

April daha iyi duymak istercesine başını yana eğdi. Daha önce duymadığı bir sesti, ne Ayı Adası'nda, ne evinde. İnsan sesi bile değildi. Ona bir şeyi hatırlatıyordu ama hafızasını ne kadar yoklarsa yoklasın bulamıyordu. Kılını bile kıpırdatmama-

sına rağmen soluğu soğuk havada bir duman gibi yayıldı. Ses kesildi ve bunun üzerine April derin, rahatladığını belli eden bir iç çekti. Uzun süre dinlemek istenecek türden bir ses değildi. Derin ve gırtlaktan gelen bir sesti ve sanki etini eziyordu. Ama April'ın tam da bittiğini sandığı an, yeniden başladı. Bu sefer daha da yüksekti.

April nefesi kesilerek sesin ona neyi hatırlattığını anladı. Üç yıl önce, tilkilerden birinin pençesini paslı bir teneke kutuya sıkıştırdığı ve çıkaramadığı zamanı. Bu, acı çeken bir hayvanın korkunç, son derece nahoş sesiydi.

"Oo hayır." April'ın kalbi sıkıştı. Artık geri dönmesine imkân yoktu. Onun yardımına ihtiyacı olabilecek bir hayvan varken dönemezdi. Onu kurtaracak başka kimse yokken arkasını dönüp gidemezdi. Kalan son birkaç yüz metreyi yarı koşarak, tökezleyerek ve patinaj yaparak koştu. Nefesi boğazını yakıyordu ve sonunda Mors Körfezi'ne vardığında göğsü alev alev yanıyordu.

Aniden durdu.

Sis çoktan zeminin üzerinde usulca sürünerek iç kısımlara sızmaya başlamıştı. Körfezin içine doğru uzanan bir iskele vardı ama o kadar uzun süredir kullanılmıyordu ki, artık sadece bir dizi gevşek, çürüyen çıtadan ibaretti. Başka bir yerde, kapısı menteşelerinden sarkan ve pencereleri çoktan kırılmış olan ahşap bir kulübe vardı. Eski bir balıkçı kayığının terk edilmiş gövdesi kıyıda ters dönmüş vaziyette duruyordu. Yanında paslanmış metal bir ip yığını uzanıyordu. Ürkütücü sisin bir kısmını örttüğü bu sahne, bir hayalet filminden fırlamış gibi görünüyordu.

Ve sonra o gürültü tekrar duyuldu.

Artık çok daha yakınındaydı. Bu sefer o kadar şiddetli, gürültülü ve korkutucuydu ki, April omurgasından aşağı doğru

bir ürperti hissetti. Kaçmak istese de yapamazdı. Onun yerine, vücudundaki her sinir, elektrik gibi vızıldadıkça sanki olduğu yere kök saldı. Sanki zaman aniden donmuş ya da en azından yavaşlamış gibiydi. Havanın kendisi de keskin ve durgundu. Rüzgâr durmuştu. Deniz bile nefesini tutmuştu.

April başını kaldırıp bakarsa hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Bu anın kendisi onu bir şekilde değiştirecekti. Hatta belki sonsuza kadar.

Yavaşça bakışlarını kaldırdı.

Ve orada, kumsalın diğer tarafında, yaklaşık elli metre ötesinde, ömründe gördüğü en muhteşem yaratık duruyordu.

Altıncı Bölüm

Yara

İki arka ayağının üzerinde durmuş, parlak beyaz bir aygır gibi göğe yükselmişti. Çenesini kendinden emin bir şekilde öne doğru uzatmıştı, acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Aslında, ne kadar görkemli olduğunu kendisinin de bildiğini belli eden bir şekilde duruyordu.

Güçlü kasların ve ham kaba kuvvetin birleşimi April'ın nefesini kesti ve kız yüksek sesle nefes nefese kalmamak için ellerini ağzına kapattı.

"Sen hayatımda gördüğüm en inanılmaz şeysin," diye fısıldadı ve yanaklarından nedenini bilmediği bir damla yaş süzüldü. Nedeni üzgün olması değildi. Ancak hissettiği duygu yoğunluğunu dışa vurmasının tek yolu buydu. Bazen Amazon Ormanları'nın yok oluşuyla ilgili haberleri izlemek öfkeyle çığlık atmasına neden olurdu, ya da bazı kitapların duygusal kısmına geldiğinde aptalca bir şarkı mırıldanmak isterdi, hatta babasının çaldığı bir-iki parça duygularını öyle bir harekete geçirir ve çarpıtırdı ki, onları dışarı çıkarmanın tek yolu dans etmekti.

Duyguları korkudan, meraktan, neşeden geçti ve ardından bir *milkshake* gibi birbirine karıştı. Bunun üzerine baş dönmesi ve sersemlik hissetti. Tör yanılmış, diye düşündü gülümseyerek ve kısa bir an için onun orada olup ayıyı kendi gözleriyle görebilmiş olmasını diledi.

Sonunda konuşabildiğinde "Hayal görmediğimi biliyordum," dedi. "O gece seni gördüm. *Sen* gerçeksin."

Ayı aralarında o kadar mesafe olmasına rağmen onu duyabiliyormuş gibi kulaklarını dikti. April, kulakları çok daha büyük olduğu için işitme duyusunun kendisininkinden daha iyi olduğunu düşündü. Havayı kokladı, siyah burnu soğuğa ve nemli sise karşı seğirdi. Ve sonra, usul usul arkasını döndü ve sahilin bir ucundan diğer ucuna, bakışları kilitlendi.

April dürbünü omzuna astığını hatırladı ve aceleyle soğuk ve nemli parmaklarıyla dürbünü kılıfından çıkardı ve gözüne dayadı. İlk başta bulanık bir lekeden başka bir şey göremedi.

O nedenle küçük başlığı, Ayı odakta yavaş yavaş netleşene kadar çevirdi de çevirdi.

"Ah! Nasıl da güzelsin," deyip bir soluk koyuverdi. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Kendine bir bak! Aynı..." Onu tarif etmek için bir kelime aradı ama aklına sadece, babasının dinlemeyi sevdiği, April'ın patlayan volkanları, şiddetli fırtınaları ve devasa gelgit dalgalarını düşünmesine neden olan bir parça geldi. "Sen işte öylesin," diye kararını verdi.

Bu noktada, ayının açılan ağzından en devasa, en büyük, en boğuk kükreme çıkıverdi. April aralarındaki mesafeye rağmen onun gücünü, sesin havada görünmez bir şekilde seyahat etmesini ve bir yolunu bulup evrenin zarını titretmesini hissedebiliyordu. Böyle sağır edici, kulakları yırtan bir kükreme kızın dişlerinin zangır zangır titremesine ve dürbünü ayaklarının üzerine düşürmesine sebep oldu.

Güzel olabilirdi ama o mesafeden bile ürkütücüydü. Onun o katıksız ham kuvveti, nefesinin kaburgalarına sıkışmasına neden oldu.

Ayı sendeleyerek ona doğru bir adım attı ve April'ın ağzından istemsiz bir inilti çıkıverdi. Sinir uçlarını bir yanma hissi kapladı ve boğazının bir yerinde sıkışıp kalmış nefesinin kesildiğini hissetti. Peki ya yaklaşırsa ne olacaktı? Ya saldırırsa? Ancak ayı nasıl hızlı hareket ettiyse aynı hızla durdu. Sahilin diğer tarafına doğru giderken hareketlerinde temkinli bir şey vardı. Tabii ki, April'ın ondan çekindiği kadar o da April'dan çekiniyordu.

Bunun üzerine April rahatladığını belli eden derin ve titrek bir nefes koyuverdi.

Dürbünü bir kez daha aldığında endişeyle dudağını ısırdı çünkü ayı gerçekten çok zayıftı. Kaburgalarını kürkünün üzerinden bile görebiliyordu. Ve kuşkusuz kürkü kesinlikle çok daha parlak ve çok daha az keçeleşmiş olmalıydı, değil mi?

Bir de yüzünde sert bir ifade vardı. Bu, bazı insanların yüzünden hiç silinmeyen o korkunç sertlik değildi. Ancak açlık ve çaresizlikten doğan bir sertlikti.

"Ah, seni zavallı şey," diye mırıldandı. "Açlıktan ölüyorsun."

Ayı başını öyle hafifçe eğdi ki April bunu neredeyse kaçırıyordu.

"Acıktın mı?" diye sordu. "Beni yemeyeceksin, değil mi?"

Dürbünüyle ayının yüzünün kalanını hızlıca taradı. Vahşi bir hayvan olmasına rağmen arkadaş canlısı duruyordu, tabii bir kutup ayısına göre. Narin bıyıkları, burnunun yumuşak, ıslak siyahı ve koyu, çikolata rengi gözleri o mesafeden bile şefkatli görünüyordu.

April boğazını temizledi ve devamında ne diyeceğini düşündü.

"Benim adım April," diye bir öneride bulundu sonunda. "April Wood. On bir yaşındayım, sıcak çikolatayı çok severim, hele üzerinde marşmelov varsa. Altı aylığına buradayım, babam burada sıcaklıkları ölçüyor. O bana adada hiç ayı kalmadığını söylemişti ama ben o ilk gece seni gördüğümü *biliyordum*. Neden kulübeye o kadar yaklaşma riskini aldın? Belki..." Aklına gelen fikir yüzünden sustu. "Belki görülmek *istedin*? Ama neden öyle olsun ki?"

April şaşkınlıkla onu inceledi ve dürbünüyle tüm vücudunu tarayana kadar ne olduğunu göremedi.

Sonra birdenbire "Aman tanrım!" diye haykırdı dehşet içinde. "Sen kendine ne yaptın?"

Sol ön pençesinin etrafına sıkıca sarılmış bir şey vardı, bir tür mavi plastikti. Pençesini ağzına götürdü ve uzun, keskin dişleriyle kemirdi, ısırmaya çalışırken nefesini verirken aynı anda homurdandı. Ama yaptığı işe yaramadı. Pençesi şişip iki katına çıkmıştı ve plastik, çevresine sımsıkı yapışmıştı - çıkmasının hiçbir yolu yoktu. Başı eğik duruyordu ve o kadar savunmasız, hatta acınası görünüyordu ki içinden ilk geçen bunun ne kadar tehlikeli olacağını bilmesine rağmen ona doğru koşmak ve ona sımsıkı sarılmak oldu.

"Belli ki çok acı çekiyorsun," diye mırıldandı April. Yardım etmek istiyordu ama bir martının avucuna konmasına izin vermekle vahşi bir kutup ayısına yaklaşmak arasında büyük bir fark vardı. Yutkundu. "Sana kendini özgür bırakmanı sağlayacak keskin bir şey bulsam nasıl olur?"

Planının akla yatkınlığından emin değildi ama hiçbir şey yapmamaktan daha iyi olduğu için kumsalda ona yardımcı olacak bir şey, *herhangi bir şey* bulmaya çalıştı. Yeşili deniz kızlarının kuyruğunu andıran bir cam parçası buldu ama denizde kala kala keskinliğini yitirmişti. Çok uzaklardaki karalardan ve denizlerden kıyıya vurmuş başka enkaz parçaları da vardı. Birbirine karışmış balık ağları, dalgaların karaya sürüklediği odun parçaları, hatta plastik su şişeleri - ki bunlar April'ın kendi kendine homurdanmasına neden oldu. Ne olduğunu dahi anlayamadığı başka şeyler de vardı. Ama bir tek keskin bir şey yoktu.

Peki ama nasıl bir şey işe yarardı ki? Belli ki kendi kendisini özgür bırakması mümkün değildi, mümkün olsa o zamana kadar bunu çoktan yapmış olurdu.

"Faydası yok," dedi sonunda, sesindeki hayal kırıklığı rüzgârlı körfezde mahzun mahzun yankılandı.

Ayının bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti. April daha önce kendini o anda olduğu kadar küçük veya işe yaramaz hissetmemişti. Ama ne yapabilirdi ki? Güneş gökyüzünde alçalmıştı. Geç olmuştu. Tek başına dışarıda olması için çok geç bir vakitti.

"Özür dilerim ama benim şimdi gitmem lazım."

Batan güneşe bir kez daha baktı, artık o kadar alçalmıştı ki neredeyse denizin yüzeyine değiyordu ve ardından bakışlarını tekrar ayıya çevirdi. Başı kederli bir şekilde pençelerinin üzerine çökmüştü ve kederi tüm vücudundan belli oluyordu. April'ın yüreği sızladı.

"Geri geleceğim," diye fısıldadı. "Söz veriyorum." Ayı başını kaldırıp kükredi.

Yedinci Bölüm

April'ın Kararı

Acaba ayı adaya nasıl gelmişti, tam olarak ne kadar zamandır oradaydı ve neden daha önceki meteorologların hiçbiri onu daha önce görmemişti? Cevapların hepsi sinir bozucu derecede belirsizdi. April bunun üzerine elindeki tencereyi hayal kırıklığıyla yere vurdu.

Akşam yemeği zamanı gelmişti ama April zavallı ayının ne kadar aç göründüğünü düşünmeden edemiyordu. Yaralı pençesi, onu doğru düzgün avlanmaktan alıkoymuş olmalıydı. Bu gece ne yiyecekti? Acaba *April* yardım etmek için ne yapabilirdi?

O, cevapları bulmak için beynini zorlarken, babası oturma odasına girdi, yüksek sesle esnedi ve ceplerinin içindekileri masaya boşalttı. Anasonlu şeker ambalajları, arkası çiğnenmiş bir kalem ve mendilin ortasından düşen İsviçre çakısı sert yüzeye çarptı. Babasının onu neden yanında taşıdığını bilmiyordu çünkü sadece ayak tırnaklarını kesmek için kullanıyordu.

Fasulyeleri tencereye boşaltmak üzereydi ki dondu kaldı.

Bıçak.

Peki ya plastiği kendi kesmeye çalışsa nasıl olurdu?

Babasının günün son okumalarını yapmak için ortadan kaybolmasını bekledi ve bıçağı alıp tereddütle elinde tuttu. Elma, havuç ve bunun gibi şeyler kesmek dışında daha önce hiç bıçak kullanmamıştı ama...

Düşünceleri durgunlaştı. Gerçek şu ki, daha önce bıçak kullanmış olmasına rağmen, hiç bir kutup ayısı üzerinde kullanmamıştı. Onu gerçekten ö*ldürebilecek* bir hayvan üzerinde asla böyle bir deneyimi olmamıştı.

Zihni dönüp dolaşıp Tör'ün teknedeki uyarısına saplandığı için o gece zar zor uyudu. Oğlan haklıydı. Buradaki hayvanlar evdekiler gibi değildi. İnsanlarla sıfır temas halinde, bütünüyle vahşi doğada doğup büyümüşlerdi. Bir Kutup tilkisi bile arka bahçelerindeki tilkilerden tamamen farklıydı. Dünyanın bu kısmı çok daha tehlikeliydi.

Yatakta döndü de döndü, kalbinden geçenler onu bir o yana bir bu yana sürükledi. Ancak sabah uyandığında bacaklarını yataktan sarkıttı, derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi.

Derinlerde bir yerde, bu konuyu düşündüğünde karşısına tek bir seçenek çıkıyordu. Babasının bıçağını alacak ve ayıyı serbest bırakacaktı.

Çünkü bunu o yapmazsa, başka kim yapacaktı ki?

Öğle yemeğinde, babası için bir kutu sebzeli çorbayı çabucak ısıttı ve hava durumu kabinine götürdü.

"Ah... teşekkür ederim April," dedi babası dikkati dağılmış bir halde. "Vakit ne ara öğlen oldu?"

April onaylarcasına başını salladı. "Sana bir de bunları getirdim." Tezgâha bir avuç anasonlu şeker bıraktı. Babası tam

altı ay yetecek kadar şeker getirmişti ve kendine günde üç tane ayırmıştı.

Babası öğüne başlangıç niyetine şekerlerden birini açmakla uğraşa dursun, April babasının ceket cebinden İsviçre çakısını aldı ve çabucak kapıdan dışarı süzülüverdi. Sonra paltosunu ve ayakkabılarını giydi, kilerden biraz yulaflı bisküviyle bir kavanoz fıstık ezmesi aldı ve yola çıktı.

Mors Körfezi'ne olan yürüyüş yolu o gün bir önceki günkü kadar uzun gelmedi. Bunda nereye gittiğini ve başına gelebilecekler yüzünden ağzı dili kurumuş olsa da ne yaptığını tam olarak biliyor oluşunun da payı vardı. Cesaret kazanmak için derin bir nefes aldı ve etrafındaki havanın sanki dünya çıtır çıtır, yenilebilir kristallerden yapılmış gibi keskin ve temiz olduğunu hissetti. Aslına bakılırsa, az daha ada April'ın misyonunu biliyormuş ve onun tarafındaymış gibi bir hisse kapılacaktı.

"Vardım sayılır," diye mırıldandı ve sadece birkaç dakika sonra hedefine vardığında yüzünde kendinden emin ve rahatlamış bir gülümseme vardı çünkü Mors Körfezi gündüzün soğuk ve berrak ışığında gözüne bir gün önce göründüğü kadar kocaman ve ürkütücü görünmüyordu. Buna Ayı da dahildi.

Tek sorun, dürbünüyle ufuktaki karla kaplı dağ üçlüsünün, az önce yürüdüğü çorak düz arazinin ve sahile dağılmış viran harabelerin akla gelebilecek her noktasına baktığında bile ondan hiçbir iz yoktu. Daha sonra dürbünle gri dalgaları taradı. Ayılar çok iyi yüzebilirdi. Her halükarda April'dan daha iyi yüzerlerdi, o daha ziyade ağaçlara tırmanmayı tercih ederdi. Ama ayı denizden çıkmadı ve April titremeye başladığı ve öylece beklemek gerçekten eğlenceli olmadığı için faydalı bir şey yapmaya karar verdi.

April sık sık Büyükanne Apples'ın evinin yakınındaki kumsallarda çöp toplardı. O nedenle alışkanlıktan plaja ait olmayan ne varsa aramaya başladı ve sonunda yirmi altı plastik şişe biriktirdi. Ayrıca yedi paslı teneke. Siyah bir tarak. Üzerinde tek boynuzlu at olan pembe bir diş fırçası. Muhtemelen balık tutmak için kullanılan büyük mavi bir ağ yığını. Sıradan bir oyuncak araba. Ve yarısı dolu bir içki şişesi. Hepsi çok, çok uzaklardaki insanlarca atılmış ve denizin hercai akıntıları tarafından adaya getirilmişti.

"İşte budur," dedi son şişeyi ters çevrilmiş kayığın üzerine bir hizada dizdiği yığının üzerine koyarken. Başka bir gün elinde bir çantayla geri gelir ve hepsini toplardı.

Ancak iş güç bir yana, açlıktan ölüyordu ve kutup ayısından hâlâ iz yoktu. Yulaflı bisküvileri hediye olarak getirmiş olmasına rağmen, birdenbire acıktığını hissetti - bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü kendine çorba yapmayı unutmuştu. O nedenle, sırtını kayığın gövdesine verip oturdu, bisküvileri fıstık ezmesiyle kapladı ve aç ağzını onlarla doldurdu. Hepsini bitirip kırıntılarla kaplı çenesini ve yapış yapış ağzını kavanozdan kaldırıp etrafına baktığında yalnız olmadığını fark etti.

"Aaa!" dedi April. Öyle bir şaşırmıştı ki fıstık ezmesi kavanozunu düşürdü ve büyük bir parça çizmesinin sağ tekine sıçradı. "Nereden çıktın sen?"

İnsanın yüreğini burkacak derecede sıska olmasına rağmen, yakından bakınca daha önce gördüğü tüm hayvanlardan çok daha iriydi. April belki de onun yaklaşık üçte biri kadardı ve ona bakacağım diye boynu eğiliyordu.

Cesaretini kaybetmemek için hızlı konuştu. "Sana yardım etmeye geldim. Bak, babamın bıçağını getirdim. Daha önce

hiç kullanmadım ama sorun olmayacağından eminim. Sadece hangi bıçağı kullanacağımı bulmam gerekiyor, çok fazla var da! Tirbuşon bile var, babam içtiğinden değil çünkü içmiyor. Araba kazasından beri. İçen başkasıydı. Oğlan, yani. Babam değil. Bu yüzden annemi görmedi. Yani artık çok geç olana kadar görmedi. Babam içmekten nefret eder."

Bir şeyler mırıldanıyordu ama bir nedenden ötürü duramıyor gibiydi. "Her neyse, bunu duymak istemezsin. Sahili yeni temizledim. Görebiliyor musun? O çöpler buraya ait değil. Ayı adasında olmamaları gerekiyor. Ama sanırım insanlar böyle yerlerin var olduğunu bile bilmiyorlar. Ben de bilmezdim. En azından gerçek hayatta var olacaklarını düşünmezdim. Yani, hikâyelerde var olduklarını biliyordum ama bu aynı şey değil, değil mi? Dünyada *böyle* bir yer olabileceğini bilmiyordum!"

Elini ne kastettiğini göstermek için şöyle bir salladı. Ne kastetiyordu? Vahşi mi? Boş mu? Aslında yeryüzünde falan olmadığı, ancak bir şekilde daha kaba, orada olmanın verdiği, aslında yeryüzünde olmadığı, aksine bir şekilde daha kaba, daha ıssız bir kardeş gezegene rastlamış olduğu hissinden mi bahsediyordu? Elleri iki yanına düştü ve sertçe yutkundu.

Sinirlerim bozuldu, diye düşündü. Önünde insan yiyen bir kutup ayısının durduğu göz önünde bulundurulduğunda şaşırtıcı değildi. Yukarı bakmaya cesaret edemedi. Üç metre öteden bile nefesini yüzünde hissedebiliyordu ve bu pek de hoş değildi. Karnının içi buruldu, arından çalkalandı ve bir an kusacağından korktu.

"Hadi," April, dedi kendi kendine. "Kendini topla." Sonra omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve doğrudan ona baktı.

Sekizinci Bölüm

Ayı

"Merhaba," dedi April, elinden geldiğince hareketsiz kalmaya çalışarak. Bahçe tilkileriyle olan deneyiminden, yapılacak en kötü şeyin ona uzanmaya çalışmak olduğunu biliyordu. Olması gereken hayvanların size gelmesiydi, tam tersi değil. Onları sıkıştırırsanız ya sizden kaçarlar, ya sizi ısırırlar ya da -o anki duruma göre- canlı canlı yerlerdi.

Kutup ayıları söz konusu olduğunda da aynı mantığın işlemesi gerektiğini düşündü. Hayvanın büyüklüğü ne olursa olsun, her şey güvenle ilgiliydi. Bunun üzerine April kendine iyi şanslar diledi ve beklemeye hazırlandı. Gerekirse tüm gün. Ama bütün gece olmamasını umdu çünkü o zaman babası endişelenirdi.

"Sen benim adımı biliyorsun. O yüzden bence artık benim de senin adını bilmem gerekiyor," dedi sakin bir sesle. April'ın ses tonu genellikle yumuşaktı. Hayvanların bağırıp çağıran insanlardan hoşlanmadığını uzun zaman önce öğrenmişti. Orada, vahşi doğada sesinin her zamankinden daha yumuşak, kar tanelerinden farksız olması için çaba harcıyordu. "Ama aynı zamanda bir kediye ya da köpeğe vereceğim ismi sana vermek bana doğru

gelmiyor. Cesur Yürek gibi de değilsin çünkü o şehrin ortasında, arka bahçemizde yaşıyordu. Sen *tamamen* vahşisin. Ve vahşi hayvanların insan isimlerine ihtiyacı yoktur. Ama sana bir isimle seslenmem gerekiyor ve bu yüzden sana sadece Ayı diyeceğim."

Ayı herhangi bir tepki vermedi ama bunu onayladığına yormak April'ın hoşuna gitti.

"Adını beğendin mi, Ayı?" dedi. "Yeni adını sevdin mi?"

Çikolata gözlerinin kenarlarının kırıştığına yemin edebilirdi. April gülümsedi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Elbette, benimle gerçekten konuşamayacağını biliyorum," diye devam etti. "Ama aramızda yorumlamaya dayalı bir çeşit iletişim olmalı. Şifre kırıcılık yapmak gibi - sadece işaretlerin şifreleri çözmem gerekiyor."

Bir çeşit onaylama için umutla bekledi. Her şey kabulüydü - minik bir burun kıpırtısı veya bir kulak seğirmesi. Ancak ona saniyelerce dikkatle baktıktan sonra, hiçbir tepki vermeyeceğini anladı.

"Önemli değil," dedi. "Ben senin beni dinlediğini biliyorum. Her şeye rağmen iletişim kurabiliriz. İnsanlar hayvanların konuşamadığını söylüyor ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Hem annem ne derdi? Tek yapmamız gereken konuşmak için farklı bir yol bulmak, hepsi bu." April, annesinin ruhunun ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi, içgüdüsel olarak saatine baktı.

Ayı'nın kulakları hafifçe kıpırdadı ama yine de April'a yaklaşmadı.

"Benden korkmana gerek yok. Ben yetişkinler gibi değilim. Sana zarar vermeyeceğim," dedi kendi korkusunu bastırmaya çalışarak. "Sadece yardım etmek istiyorum."

Ancak, en nazik sesiyle ona ne kadar güven verirse versin, Ayı daha daha yakınına gelmeye cüret etmedi ve April ona yaklaşmak konusunda hâlâ temkinli olduğundan, neredeyse iki saati boşa geçirdiler.

Ta ki April'ın aklına aniden bir fikir gelene kadar.

"Madem öyle, Ayı... Ben sana biraz yulaflı bisküvi getirmiştim. Hem ben *o kadar da* aç değilim. O yüzden bir tanesine biraz fıstık ezmesi süreceğim -işte böyle- ve onu önüme bırakacağım. İşte tam şuraya. O küçük kayanın üzerine. Görebiliyor musun? Eğer istersen, lütfen buyur."

Ayı ilk başta tepki vermedi. Belki de fıstık ezmesini April'ın sevdiği kadar sevmiyordu? Sonra burnunu havaya kaldırdı ve burnu kıpırdamaya ve titremeye başladı.

Birkaç kez yüksek sesle havayı kokladı ve April gözlerinin birazcık aydınlandığına yemin edebilirdi.

"O fıstık ezmesi," dedi. "Çıtır çıtır, çünkü en iyisi odur. Beğeneceksin. Tabii bir fok balığı değil ama gerçekten çok güzel, özellikle de açsan."

Ayı tekrar havayı kokladı ve yüzü öyle yoğun bir hasretle doldu ki bu sefer tüm vücudu titredi. Yavaşça, tereddütlü bir adım attı, sonra bir adım daha, sonunda üçüncü ve son adımı attı ve yulaflı bisküviyi yiyip bitirene kadar kara gözlerini April'dan bir an olsun ayırmadı.

"Seveceğini biliyordum!"

Ayı aniden ağzını açıp keskin sivri dişleriyle ona doğru atıldığında hâlâ kendi kendine gülümsüyordu. Ölüm yüzüne baktı ve April o gün ayrılmadan önce babasına veda etmiş olmayı diledi. Gözlerini sımsıkı kapadı, kendine şans dilercesine orta parmaklarını işaret parmaklarının üzerine koydu ve kendisinden geriye gömecek bir şey kalması için dua etti.

Oysa başının ısırıldığını değil, aniden sağ ayağında bir titreşim olduğunu hissetti - sanki bir şey ya da biri bir tür derin doku masajı yaparmışçasına gayretle ayağını ovuyormuş gibi.

Tek gözünü açıp aşağıya baktı. Ayı devasa pembe diliyle, April'ın az önce düşürdüğü yerden, yani çizmesinin tekinin üzerinden fıstık ezmesi kalıntılarını yalıyordu. Bir kedi tarafından yalanmak gibiydi ama bir milyon kat daha güçlüydü.

"Ayı!" diye bağırdı April. "Hiçbir şey kalmadı ki!"

Ayı içine sinecek son bir yalamanın ardından arkasına yaslandı ve doğrudan ona baktı. Dişleri hâlâ meydandaydı ama dudaklarını yalarken ve dilini çenesinde erişebildiği her yerde gezdirirken, eskisi kadar heybetli görünmüyordu.

"Daha da istiyorsun, değil mi?"

Kalan son yulaflı bisküvileri dikkatlice kayanın üzerine koydu ve bir saniyeden daha kısa bir sürede onları yalayıp yutmasını izledi. Bitirdiğinde, başını sola eğdi ve yalvarırcasına ona baktı.

"Hiç kalmadı!" dedi April. "Üzgünüm."

Hayvanın kulakları düştü. Hele hele hayvanın yeniden geri çekilip belirli bir mesafeden onu izlemeye başlamasının ardından April keşke bir paket daha getirmiş olsaydım diye içinden geçirdi. Cebinde duran bıçağa ve belli ki hayvanın canını çok yakan şişmiş pençesine rağmen, April ona bir daha yaklaşamayacağını anladı. Daha fazla yiyeceği olmadığı sürece bu mümkün olmayacaktı.

"Yarın geri geleceğim," dedi. Hissettiği rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mıydı, emin değildi.

Ertesi gün on paket yulaflı bisküvi ve iki kavanoz fıstık ezmesi getirdi ve Ayı'nın tereddütle yaklaşıp April'ın onun için güvenli bir mesafeye bıraktığı yemeği yemesi bu sefer toplamda sadece bir saat sürdü. Bu süre ertesi gün yarım saate düştü. Ondan sonraki gün ise, kendini yeterince güvende hissetmesi sadece on dakika aldı. Artık April da onun yanında kendini

daha sakin hissediyordu. Onu yemek istediğine dair herhangi bir belirti vermemişti, sadece getirdiği yiyeceklerle ilgileniyordu. Ve böylece, onu dördüncü görüşünde bu sefer sanki Ayı onu bekliyormuş gibiydi, topallayarak ona doğru geldi.

Yiyecekleri yaklaşık on adım önüne koydu ve derin bir nefes aldı. Sonra korkusuna yenik düşmemek için hiç duraksamadan parmaklarıyla cebindeki bıçağı kavradı.

"Artık pençene bakmama izin verecek misin?"

Dokuzuncu Bölüm

Arkadaşlık

Pençesi kocamandı - kutup ayılarının ağırlıklarının buzun üzerine eşit yayılması için pençelerinin büyük olması gerekiyordu - ama şiştiği için daha da büyümüştü. Altılı içeceklerin ambalajlarına benzer bir plastik parçası pençesinin etrafına takılmıştı ama açıkçası daha endüstriyel ölçekte bir ambalajdı. Onun çevresine de mavi bir balık ağı sarılmıştı. O kadar birbirlerine karışmışlardı ki hayvanın kendi başına çıkarmasına imkân yoktu.

April içinde kalan son korku damlalarını da yuttu ve kendini tamamen hareketsiz bıraktı. Ancak bir heykel gibi değildi. Onunki daha ziyade yumuşak bir hareketsizlikti. Tıpkı su gibi, tıpkı Tör'e öğrettiği gibi. Tam karnına kadar inen derin ve yavaş bir nefes aldı. Nefesi öyle sessizce verdi ki soğuk havadaki bulutsu damlacıklar o nefesin tek kanıtıydı. Çizmelerinin tabanlarından çıkıp onu adaya bağlayan, adanın kimi zaman ona ulaşmak ve onunla bağlantı kurmak istediğinde kullandığı kökleri hayal etti. Böylece bir şekilde kendini daha az insan, daha çok ayı gibi hissetti.

"Dokunabilir miyim?" diye sordu nazikçe çünkü vahşi bir hayvana izinsiz dokunacak kadar aptal olmasına imkân yoktu.

Ayı tüm yemeği yemiş ama uzaklaşmamıştı. Acaba ona yardım etmek istediğini biliyor muydu? Yoksa April'ın yanında kendini daha güvende hissettiği anlamına gelen bir güven seviyesine mi ulaşmıştı? Her iki durumda da, gözlerini onun yüzüne sabitledi. Ona o kadar uzun süre, gözlerini hiç kırpmadan baktı ki ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Dış dünya öyle ufalmıştı ki aralarındaki mesafe ve nefeslerinin yavaş ve düzenli bir biçimde birbirine karışmasından ibaretti.

Hareket edecek doğru anı bilmek bir mantığa dayanmıyordu. Bu bir satranç oyunu değildi. İçgüdüydü. April'ın sorgulaması ya da şüphe etmesi dahi gerekmeyen bir şeydi. Ve böylelikle, nihayet hayvana doğru küçük bir adım atmak konusunda kendini serbest bıraktı.

"Görüyorsun ya," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Bir sonraki adımı dikkatli bir şekilde atmadan önce, durakladı, ardından yine durdu ve sonra bir adım daha attı. Her adım onu hayvana daha da yakınlaştırdı, ta ki sadece bir adım uzağında kalana kadar. O kadar yakındı ki, uzun siyah bıyıklarının her birinin ana hatlarını görebiliyor ve burnunun ıslaklığını hissedebiliyordu.

Parmakları bıçağı daha sıkı kavradı. Sakince nefes alıp vermeye devam ederken bıçağı cebinden yavaşça çıkardı ve kendi yüzünün önünde tuttu.

Ayı gözlerini kırpıştırdı ama geri çekilmedi.

"Bunu plastiği kesmek için kullanacağım," dedi. "Ama bana zarar vermeyeceğine söz vermelisin?"

Bu noktada, ona o kadar yakındı ki, doğrudan gözlerinin içine bakabiliyordu. Kopkoyu, yoğun bir çikolata rengindeydiler, o kadar kahverengiydiler ki neredeyse siyah gibi görünüyorlardı. Her insanda ve hayvanda olduğu gibi onun da gözlerinde bir hikâye saklıydı. Ve Ayı'nın gözleri açlıktan ve çaresizlikten bahsediyordu. April bunun kendi duygularının bir yansıması olup olmadığından emin olmasa da içlerinde sanki yalnızlık da vardı. Ama en önemlisi, kimi bakışlar gibi kaba ya da zalim değillerdi ve içlerine ta derinden bakınca sonunda ihtiyacı olan izni aldı.

Hareket etmeden derin bir nefes alarak çömeldi, eldivenini çıkardı ve ardından elini uzattı. Tüm bu süre boyunca nefesini ensesinde, dişlerininse bir giyotin gibi tepesinde dikildiğini hissedebiliyordu. Sonra parmakları tereddütle hayvanın kürküne dokundu.

"Ah! Nasıl da yumuşakmışsın!"

Kürkü sıcak, rahat bir battaniye gibiydi ama deniz suyu ve vahşi doğa kokuyordu. Plastik o kadar derine batmıştı ki April parmaklarını altına sokmayı başaramadı. Ayı, plastiğin kestiği bölgeye dokunduğunda titredi.

"Ah, zavallım," dedi April. "İzin ver de şunu kesmeye çalışayım."

Bıçakla bile, tüm balık ağlarını koparıp plastiği kesmeyi başarması tam on dakika sürdü. Derisini kesmemek için her an tetikte olması gerekiyordu - April'a sorsanız tüm operasyon boyunca gözlerini bir kez dahi kırpmamıştı - ama sonunda pençesi serbest kalmıştı.

Son plastik parçası da yere düştüğünde Ayı başını kaldırdı ve kükredi. Kükreyişi öyle kulak tırmalayıcıydı ki April, yüzüstü

kumsala düştü. Ayı o zaman bile kükremeye devam etti, yeri titretti, göğü parçalara ayırdı.

Ayı'nın kükremesi sona erdikten sonra April doğrulup "Hiç dert değil," dedi. "Sadece teşekkür ettiğini biliyorum."

Ayı, koyu kahverengi gözleriyle ona baktı; gözleri sadece denizin yansımasıyla değil, çok daha derin bir şeyle parıldıyordu. Zamanı, mekânı ve aradaki her şeyi kapsayan bir bakıştı. Ve sonsuza kadar veya saniyelerce sürebilirdi. Geriye dönüp baktığında, hiçbir zaman tam olarak emin olamadı.

Ama bildiği bir şey vardı: Bu, üzerine dostlukların kurulabileceği türden bir bakıştı.

Ayağa kalkıp onun gibi bir kızın bir kutup ayısıyla arkadaş olabileceği yeni bir yaşam biçimini kafasında anlamlandırmaya çalışırken biraz titrek bir sesle "Yarın geri geleceğim," dedi. "Ayrıca herhangi bir enfeksiyon ihtimaline karşı patine sürmek için biraz antiseptik merhem getireceğim."

Ayı kükremek için ağzını açtı ama bu sefer April kükreyişinin ortasında elini kaldırıp onu durdurdu.

"Ve evet," diye kıkırdadı. "Biraz da fıstık ezmesi."

Onuncu Bölüm

Gece Yarısı Güneşi

April eve gidene kadar sıçradı, zıpladı ve dans etti. İçinde tatlı bir ürperti vardı ve sanki kalbi ışıl ışıldı. Ertesi gün geri gelecekti, biraz daha fıstık ezmesi getirecekti. Belki bu sefer bütün bir kavanozu ve biraz yulaflı bisküvi götürürdü. Hatta belki iki paket. Kutup ayıları fok dışında ne yerdi ki? Öğrenecekti!

Böylece, renkler, gürültüler ve pamuk şekerlerle aydınlanmış bir lunapark gibi, fikirlerin, heyecanın ve nefes darlığının arasında gidip gelerek kulübenin kapısından içeri girdi. Yanakları sadece soğuktan değil, aynı zamanda uzun zamandır hissetmediği bir tür mutlulukla parlıyordu.

Derken olduğu yerde kalakaldı.

Babası ateşin önünde bağdaş kurmuştu ve ona gülümsüyordu. Oraya geldiklerinden beri bazen yüzünde beliren o yarım yamalak gülümsemeden değildi, gerçekten kelimenin tam anlamıyla gülümsüyordu.

"Baba?" diye sordu tereddütle. "Her şey yolunda mı?"

Adam hemen cevap vermedi. Onun yerine ayağa fırladı ve en sevdiği Mozart plağını çaldı. Eğlenceli olanıydı, "17 Numaralı Sonata" hani şu, April'ın odanın içinde aptal bir vals yaparak dönmek istemesine neden olandı.

Müzik etraflarında aniden yükselip coşkuyla devam ederken, "Bu gece!" dedi.

"Bu gece ne var?"

"Gece yarısı güneşi, April. Gece yarısı güneşi!"

Gece yarısı güneşi, babasının onlar gelmeden önce bahsettiği bir şeydi. Aslında, Büyükanne Apples'a yaptığı ikna konuşmasının bir parçasıydı - herkesin hayatında en az bir kez gece yarısı güneşine tanık olması gerekiyormuş. Ve April, şanslı April neredeyse bütün yazı onunla geçirecekmiş. Büyükanne Apples, onların oradaki güneş zayıf ve güvenilmez olsa da, onun için hâlâ yeterince iyi olduğunu söylediğinden konuşması güme gitmişti.

Ancak daha önce hiç görmediğiniz şeyleri hayal etmek her zaman zordur. Şimdi odanın etrafında dans eden müzik, adımlarındaki zıplayan vals ve babasının heyecanlı sırıtmasıyla April, içinde bir şimşek çaktığını hissetti.

April Wood, o gün sadece bir kutup ayısına yardım etmekle kalmamıştı, aynı zamanda gece yarısı güneşini de görmek üzereydi!

Tabii ki, gece yarısına kadar beklemek zorundaydılar ve bu daha dört saatleri olduğu anlamına geliyordu, ama April bu arada iki kutu sebze çorbasını ısıttı ve kanepede yan yana oturdular, tenekeleri iki tozlu eski ansiklopedinin üzerine koydular ve iki kutuyu höpürtederek içtiler.

Babasının konuşacak havada olduğunu hisseden April "Bana gece yarısı güneşinden bahsetsene," demeye cesaret etti.

April haklıydı. Babası boş tenekeleri aldı, yere koydu ve memnuniyetini belli eden, kaygısız bir homurtuyla tekrar kanepeye gömüldü. "Birkaç yıl önce doğum günün için sana aldığım yerküreyi hatırlıyor musun?"

April başını salladı. Aslında doğum gününün üzerinden iki gün geçmişti ve asıl istediği bir yavru kediydi ama sonradan kürenin güzel bir hediye olduğunu düşünmüştü.

"O halde Kuzey Kutbu'na yakın olduğumuzu biliyorsun. Kuzey Kutbu'nda değiliz ama yakın bir yerdeyiz. Ayrıca dünyanın bir eksen üzerinde döndüğünü de biliyorsundur." Kahve fincanını birkaç derece sağa eğerek örnek gösterdi. "Ve dünyanın bu eksen eğikliği çok fazla olduğu için, bu, dünyanın kutuplara daha yakın olan kısımlarında -mesela burada- güneşin batmadığı anlamına geliyor."

Fincanın üstünü ve altını işaret etti. "Kutuplara ne kadar yakın olduğuna bağlı olarak güneş bir kez bile batmadan aylarca gökyüzünde kalabilir. Bazı insanlar buna 'kutup günü' der. Ama daha çok 'gece yarısı güneşi' olarak bilinir."

"Yani hava *hiç* kararmıyor mu?"

"Doğru," diye yanıtladı. "Gece yok." April, gecesiz bir günün nasıl olacağına akıl erdirmeye çalıştı. Gecelerin giderek kısaldığını fark etmişti ama güneş her zaman ufkun altına inmişti. Artık güneş *orada olacakları tüm zaman* boyunca gökyüzünde kalacaktı. Bir şey aklını karıştırdı. "Peki ama insanlar nasıl uyuyorlar?"

Babası ona döndü ve gülümsedi. "Elbette gözlerini kapatarak."

Aslında hiç komik değildi. Zaten babasının esprileri genelde komik olmazdı ama babasının en son ne zaman şaka yaptığını

bile *hatırlayamadığından*, kahkahalara boğuldu ve sonra babası da ona katıldı ve ikisi birlikte, karınları ağrıyana kadar güldüler.

Kahkahalar kesildiğinde, April babasına soracak başka bir soru bulmak için zihnini yokladı. Babasıyla böyle anları pek sık olmuyordu, bu yüzden bunu uzatmak ve mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlamak istedi. "Ve tam tersi de oluyor, değil mi?"

Kendisine soru sorulmasından memnun görünen babası "Evet," dedi. "Mesela Noel zamanı, dünyanın bu kısmında güneş hiç doğmaz. Nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Tamamen karanlık geçen bir kış. Ama o zamandan çok önce gitmiş olacağımız için bunun için endişelenmemize gerek yok."

Oraya geleli zaten bir aydan biraz fazla olmuştu. Bu daha beş ay var demekti. Tam beş aylık bir yaz. April, Ayı'yı daha yakından tanıma fırsatı bulacak olmanın heyecanıyla dolup taştığından babasının işinin başından aşkın olması artık o kadar da önemli değildi.

Gece olmayacağı için, kendisine Ayı'yla geçireceği günlerin iki katı bahşedilmiş gibi hissediyordu.

Gece yarısına kısa bir süre kala, baştan aşağı ceketlerine, botlarına, şapkalarına, atkılarına ve eldivenlerine bürünüp soğuğa çıktılar. April'ın ilk işi yukarı bakmak oldu. Doğruydu. Gökyüzü yumuşak kadifemsi siyah renginde değildi. Parlayan yıldızlar yoktu. Ayı bile göremiyordu. Onun yerine, güneş ufukta, alçak bir noktada asılı duruyordu ve etrafındaki gökyüzü yol yol turuncu çizgilerle kaplıydı.

Nefesi bir ejderhanınki gibi önünde kıvrıla kıvrıla dönerken April hayretle ona baktı.

Gökyüzünün turuncudan kehribara, kehribardan altına dönüşmesini izlerken, "Ansiklopedide bir şey okudum," dedi çekingence. "Gece yarısı güneşinin ilk gününde, yerlilerin özel bir tören düzenlediğini yazıyordu. Ben düşündüm ki... Ben bizim de yapabileceğimizi düşündüm."

Babası cevap vermedi.

O yüzden çabucak devam etti. "Bir tek atıyorlarmış - tabii ki biz öyle yapmayacağız," dedi aceleyle, babasının onun yanında gergin olduğunu hissederek. "Ama onun yerine sıcak çikolata yapabileceğimizi düşündüm. Yere büyük bir daire çiziyorlarmış, buna kutsal daire diyorlarmış- güneşi temsil ediyormuş- ve hepsi içine geçip yaz için üç dilek tutuyormuş. İyi şans getirdiği düşünülüyormuş."

Babası daha önce hiç bu kadar uzun süre sessiz kalmamıştı ama tam April içeri girmek üzereyken ellerini çırptı. "April. Bu harika bir öneri. Su ısıtıcıyı çalıştırsam iyi olur."

Babası telaşla içeriye koşarken, ince uzun kolları ve bacakları aynı anda mutfaktaki her şeye, mesela çaydanlığa, şekerlemelere, hatta birkaç çikolatalı bisküviye çarparken April kıkırdadı. Bir tabağın kırılması, dolap kapağının neredeyse menteşelerinden ayrılması ya da sıcak çikolatanın yarısının yere dökülmesinin bir önemi yoktu. Gece yarısına birkaç dakika kala babası tekrar dışarı çıktı ve tahta bir sopayla yere kocaman bir daire çizdi.

Bu arada, April ışınlar gibi dışarı doğru yayılan birkaç çizgiyle çemberi bitirdi ve sonra çaydanlığı dairenin içine yerleştirdiler ve kanepenin minderlerini alıp üzerlerine oturdular. Güneş artık, sabah yeniden belirmeden önce normalde batacağı ve gözden kaybolacağı ufkun tam kenarında duruyordu. Ama ortadan kay-

bolmak yerine orada kalmaya devam etti, gökyüzündeki renkler altından bronza, bronzdan kayısıya dönüştü.

April doğrudan çaydanlığın ağzından koca bir yudum sıcak çikolata içti. Yıllardır bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

Çikolatamsı bir iç çekişle, "Üç dilek," dedi. "Üç dilek dilemeyi unutma."

"Pekâlâ, hep gece yarısı güneşini görmek istemişimdir - senin yaşlarındayken hakkında bir şeyler okuduğum o ilk andan beri," dedi babası. "O nedenle sanırım dileklerimden biri zaten gerçekleşti."

Birini Ayı, birini babası, sonuncusunu da gezegen için olmak üzere, üç dilek hakkını da kullanmış olan April "Ama iki tane daha tutabilirsin!" dedi.

İşte o zaman az daha babasına söyleyecekti. Ayı'dan bahsedecekti. Dilinin ucundaydı. Ağzını bile açtı ama bir şekilde kelimeler düzgün şekilde bir araya gelemedi ve ilk cümlesini kurduğunda artık çok geçti. Babası konuşmaya başlamıştı.

Babası "Yarın annenin doğum günü," dedi. Bunu o kadar sessizce söyledi ki April neredeyse duymayacaktı. "Gece yarısı güneşini gördüğümde yanımda olacağını umardım hep."

April bunu nasıl unuturdu? Sıcak, kızgın bir utanç patlaması damarlarına akın etti. Koluna dokunmak için tereddütle elini uzattı ama babası özür dilercesine başını sallayarak ayağa kalktı, bacaklarındaki toprağı silkeledi ve sakin bir sesle, güneş hâlâ gökyüzünde olsa da, yatma zamanının geldiğini duyurdu.

April çaydanlığı ve minderleri aldı ve peşinden kulübeye girdi. Babasının yatak odasının kapısındaki bir yarıktan, onun plak çaların yanında durduğunu, parmak şaklatarak ve başını sallayarak plaklarını karıştırdığını görebiliyordu. İstediğini bulduğunda yatağına geri döndü.

"İyi geceler baba," diye seslendi.

Ancak plağı çalmaya başlamış ve babası müziğin içinde kaybolmuştu. Her yıl bu zamanda çaldığı, o hüzünlü şarkıydı.

April yatağına yattıktan sonra, herhalde yüzüncü çalınışının ardından plağın sesini daha fazla duymamak için yastığını başının üzerine örttü.

Ve güneş her şeye rağmen parlamaya devam etti.

On birinci Bölüm

Meteoroloji Kabini

April ertesi sabah kahvaltıda annemi özlemiyor değilim, diye düşündü. Sadece, gerçekten dürüst olması gerekirse, ona dair anıları belli belirsiz parçalar halindeydi.

Bu anılarda uykudan önce anlatılan hikâyeler vardı. Ama aynı zamanda bal rengi güneş ışığının vurduğu arka bahçede, kahvaltı için yapılmış çikolatalı *cupcake*ler ve ağızda patlayan o şekerler gibi çınlayan kahkahalar eşliğindeki danslar. Ve kucaklaşmalar vardı çünkü o böyle bir anneydi. Şefkatli.

Tabii bir de hayvanlarla ilgili hatıralar vardı. Mesela alacakaranlıkta çimenlere kirpilerin yemesi için yemekler serpmişler ve ardından üçü, ilkini kimin bulacağını görmek için ışıkları kapayıp içeride çömelmişler ya da annesi avucunun içinden nar bülbüllerini beslerken babası şefkatle karısını seyrediyor, annesi evinden çok uzaklaşmış bir kaplumbağayı kurtarmış, babası kaplumbağayı eve almak istediğini söyleyip annesine takılıyor.

Bazen annesine o gün kazara bir araba çarpmasaydı hayatın nasıl olacağını merak ederdi. April biraz daha, şey, normal olur muydu? Okuldaki diğer kızlara daha benzer biri mi olurdu?

Onlar arka bahçelerde tilkilerle oynamıyor, ağaçlara tırmanmıyor, hayvanlarla konuşmuyorlardı. Farklılığının genlerinden mi yoksa hayatın gidişatından mı kaynaklandığından emin değildi.

İkisinden de bir parça şüpheleniyordu.

Babasının suçu değildi. Ve onu sevmediğinden falan da değildi - sadece annesi kazadan, acı dolu iki uzun gün sonra öldüğünde, babasının yarısını da yanına almıştı. Ne yazık ki, yanına aldığı yarısı babasının daha eğlenceli olan tarafıydı. Gökkuşağını gördüğünde şarkı söyleyen, annesini kahkahalarla güldüren aptalca espriler yapan, kesinlikle o kadar çok çalışmayan ve strese girdiğinde kontrolünü kaybetmeyen tarafıydı. April, babasının mutfakta çöküp kaldığı yere baktı, gözlerinin altındaki torbalar neredeyse çayına düşecekti. Vahşi, asi saçları dikelmişti ve gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti.

Bir şekilde buraya gelerek üzüntüsünden kaçabileceğini mi düşünmüştü? April içini çekti. Çünkü babası yanılıyordu. Nereye gitse bir kuyruklu yıldız izi gibi onu takip ediyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu babası, saatine sabırsızca bakarak.

Ne için hazır olacaktı ki?

"Bana yardım etmek için. Geçen gün bana sordun ya, hatırlamıyor musun?"

"Evet. Hayır."

Tabii ya! Tilki kakası. Neden günlerden o gün, birdenbire onun yardımını istiyordu ki? Peki ya Ayı onu Mors Körfezi'nde bekliyorsa? Kendini ikiye bölünmüş gibi hissediyordu. Elbette babasıyla vakit geçirmek istiyordu. Buraya geldiklerinden beri böyle bir şeyi beklemiyor muydu? Ancak sadece hayal kırıklığından ona yardım etmeyi teklif etmişti. Birlikte eğlenceli bir şeyler

yapmayı tercih ederdi - futbol oynamak, dağdan aşağı kızakla kaymak ya da göllerden birinde balık tutmak gibi.

"April?" dedi babası usulca. "Bana yardım edemeyecek kadar ufak olduğunu söylemekte hata ettim. Düşününce, önemli işler yapmak için asla çok ufak değilsin. Hatta bu tür işler sana büyüdüğünde ne yapmak istediğin konusunda fikir verebilir."

April başıyla onayladı.

Oysa tabii ki saçmaydı çünkü yetişkinlik o kadar uzağındaydı ki o süre zarfında bir uzay gemisine binip aya seyahat etmeyi de düşünebilirdi.

Yine de babasının Çok Önemli İşler yaptığını unutmamalıydı. Neredeyse bir asır önce açılan meteoroloji istasyonunun ilk senesine kadar uzanan, olgu ve rakamlarla dolu, yığınlarca tozlu seyir defteri. Deniz sıcaklıkları, hava sıcaklıkları, nem, rüzgâr hızı ve rüzgâr yönü o zamandan beri ölçülmüştü ve artık babası tarafından ölçülmeye devam ediyordu. Geçen yüz yılda pek çok kişi böyle değerli işler yapmıştı, ama bu iş belki de daha önce hiç bu kadar gerekli olmamıştı.

April gezegeni kurtarmak için ne yapabileceğini düşünüp duruyordu ve o an eline bir fırsat geçmişti. O yüzden doğruldu ve onu takip etti.

Ne zaman kulübenin içine girse, farklı bir evrene; tuhaf, mekanik aletlerle dolu, düzgün, metalik bir şekilde tıkırdayan ve uğuldayan bir yerin içinde yürürmüş gibi hissediyordu. Bir boşluğun içinde olduklarına dair rahatsız edici bir hisse kapılıyordu. Kapıyı kapattıklarında dünyanın geri kalanından soyutlanıyor ve başka hiçbir şey, Ayı Adası bile içeri sızamıyordu. İçerideki hava kuruydu ve hafifçe anason kokuyordu.

"Neden önce hava sıcaklığını ölçmüyoruz?"

Sıcaklıkların küresel ölçekte nasıl değiştiğini ölçmek için hava sıcaklığının neden önemli olduğunu ve bunun nasıl gözlemlendiğini açıkladı. Bunun için dışarı çıkıp gölgede duran termometreye gitmeleri gerekiyordu. Bu, evde bulabileceğiniz sıradan bir termometre değildi. Rengi parlak kırmızıydı ve boyu bir metreden yüksekti. Üzerinde okunması gereken oldukça karmaşık bir dizi rakam vardı, babası ona nasıl yapılacağını gösterdi ve o da bunları kayıt defterine kaydetti.

April, okumalarını bitirip not aldıktan sonra, "Normalde burada aynı anda kaç kişi çalışıyor?" diye sordu.

"Şöyle ki," dedi babası, rakamlara bakıp kaşlarını çatarak. "Her zaman vardiyalı çalışan iki kişi olmak zorunda, bir tanesine bir şey olursa diye. Ama kadroları o kadar azdı ki sadece seninle gelmeme izin verdiler."

"Sence çalışanların izin zamanları çok muydu?"

"İzin mi?" Babası ona sanki yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi baktı. "Burada izin mizin olmaz. Sıcaklıkları ölçmek tam zamanlı bir iştir."

April düşünceli düşünceli dudağını ısırdı. "Yani, o zaman kimsenin adayı keşfetme şansı olmayacak mıydı?"

"Canım kızım. İstediğin bu mu? Seninle daha fazla zaman geçirmemi mi istiyorsun?"Gözlüğünü çıkardı ve yorgun argın gözlerini ovuşturdu.

April babasının da onunla aynı biçimde hissedebileceğini fark edince şaşırdı.

"Tüm bu sıcaklıkları kaydetmem gerekirken öyle zor ki. Dürüst olmam gerekirse... Aslında hayal ettiğimden çok daha fazla zaman alıyor ve özellikle de tek başıma olunca."

April bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra babasının omuzlarının ne kadar gergin olduğunu fark etti ve endişelerini artırmak istemediği için gerçeği biraz çarpıtmaya karar verdi. "Sorun değil," dedi. "Öyle demek istemedim. Adayı kendi başıma keşfetmeyi seviyorum. Aslında bugün..."

Ona Ayı'dan bahsetmek için mükemmel bir an olsaydı, o an işte o an olurdu. Ama cihazlarına geri dönmüş olması ve bir kez daha onlara kaşlarını çatarak bakması bir yana, babasına ne diyecekti ki? Ve ona *söylemiş* olsa bile, nasıl tepki verirdi? Bu riske değer miydi? Çünkü adada bir kutup ayısı olduğunu bilseydi onunla arkadaşlık etmesine izin vermesi imkânsızdı...

"Burada mutluyum," dedi, sesinin hissettiğinden daha kendinden emin çınlaması için çaba harcayarak. "*Gerçekten* mutluyum."

Bir sonraki sıcaklık dereceleri ölçümleri için hava kabinine geri döndüler. Bu kısım çok daha fazla konsantrasyon gerektiriyordu ve babası bunu üç kez açıklamak zorunda kaldı. Ne yazık ki gelmiş geçmiş en sabırlı öğretmen değildi. Ayrıca gerildiği ve aygıtlardan biri sorun çıkardığı için o gün daha az sabırlıydı. Her açıklamada, gözlerinin arasındaki çizgiler hayal kırıklığıyla daha da derinleşiyordu ve April adamın giderek öfkelendiğini görebiliyordu. Buna şaşmamalıydı. Zahmetli ve tekrara dayalı bir işti.

Babasının gözleri harcadığı çaba yüzünden sulandı, April'ın beyni patlamak üzereydi. Babasının Çok Önemli İşler yaptığını kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı. Babası her gün orada gözlerine haddinden fazla yükleniyordu çünkü sıcaklıkları ölçmek ve doğru bir şekilde kaydetmek kesinlikle hayati önemdeydi. Bu ölçümler sayesinde insanlar Kuzey Kutbu'nda sıcaklıkların nasıl değiştiğine dair kanıt elde edebileceklerdi. Ne

de olsa, bu değişiklikler yakında tüm gezegeni etkileyecekti ve o zaman kim bilir neler olacaktı. Ve bu April'ı çok endişelendiren bir şey olsa da, sık sık Ayı'nın ani bir bakışı aklına geliveriyor ve dikkatini dağıtıyordu. Ona yiyecek ve pençesi için antiseptik krem getireceğini söylemişti ve onu yüzüstü bıraktığını düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Ya acı çekiyorsa? Ya April'ın ona yalan söylediğini düşündüyse? Ya onu bir daha hiç görmezse? Nasıl olup da adada mahsur kaldığına dair henüz en ufak bir ipucu bulamamıştı ve onun yalnız, üzgün bakışlı, başı kederle aşağı düşmüşkenki görüntüsü zihninde kısa bir süreliğine belirip kayboldu. Bu sadece bir düşünceydi, ama parmaklarının titremesine sebep olacak kadar güçlüydü ve elinde tuttuğu kırmızı seyir defteri sonunda ellerinden yuvarlanıp yüzüstü yere düştü. Ne yazık ki bir sayfası, babasının daha önce damlattığı çayın üzerine denk gelmiş oldu.

"Yo olamaz," diye mırıldandı ve çayı sayfaların üzerinden silkelemeye çalıştı ama sonunda onu sayfaya daha da bulaştırdı ve durumu daha da kötü hale getirdi.

Babası koşarak yanına geldi ve dehşet içinde kızına baktı. Bakışlarında April'ın kendi içine çekilip saklanmak istemesine neden olan bir şey vardı. Kayıt defterini ondan aldı ve ikisi de mahvolmuş sayfaya dehşet içinde baktılar.

İşte babasının sonunda bağırdığı an o andı.

"Ne yaptın sen?" diye haykırdı. "Sana güvenmemem gerektiğini biliyordum. Bu tür işler için çok küçüksün. Seni sakar, aptal kız!"

Babasının öfke patlamasının hemen ardından kabine o korkunç sessizliklerden biri çöktü ve April düşüyormuş gibi garip

bir hisse kapıldı. Aygıtların tik taklarından ve havayı sarmış bayat, kokuşmuş pişmanlık havasından başka hiçbir şey yoktu.

"April!" Babası ona doğru bir adım attı, suçluluk yüzünün her çizgisine kazınmıştı.

Ama artık çok geçti.

April arkasına bakmadan kapıdan koşarak çıktı, sırt çantasını kaptı ve Mors Körfezi'ne kadar koştu.

On İkinci Bölüm

Paylaşılan Bir Sır

April oraya vardığında, kırgınlığı neredeyse tamamen geçmişti. Bir kısmı deniz sisi içinde buharlaşmış, geri kalanı çizmelerinin tabanlarından zemine akıp kaybolmuştu. Adanın her şeyi olduğundan daha az önemli göstermek gibi bir özelliği vardı ve güneş geçen hafta boyunca yüzünü göstermiş ve eriyen karın altında saklanan karaçalıyı usulca ortaya çıkarmıştı.

Bir martı sürüsü April'ın tepesinde, gökyüzünde V düzeninde uçuyordu ve hayvanların bir araya gelme biçimleriyle ilgili bir şey, April'da ani ve keskin bir konuşma arzusu uyandırdı. Adanın uzaklığını ve dünyanın bu gizemli bölgesini gerçekten anlayacak biriyle. Aklına gelen tek kişi Tör'dü. Ancak uydu telefonunu almak için kabine geri dönme ve babasıyla yüz yüze gelme düşüncesi ona çok fazla geldi.

Kendi kendine babasının öyle demek istemediğini söyledi. Çoğu insanın bağırarak söylediği şeyleri kastetmediğini biliyordu. Ayrıca, bu kadar küçük bir yere hapsolunduğunda tartışmaların olması kaçınılmazdı. Ayı Adası 111 km² olabilirdi, fakat aynı anda sadece iki kulübeden ibaret de olabilirdi. Hele

hele babasının kulübelerin dışını ne kadar keşfettiği göz önüne alındığında bu düşünce April'a oldukça akla yatkın geliyordu.

Onu affedecekti çünkü her zaman yaptığı şey buydu. Hem alternatifi neydi ki? Gidecek hali yoktu ya.

İşte bu halde Mors Körfezi'ne geldi, tam olarak o ışıltılı halinde değildi. Tam o gün ne kadar beklemesi gerektiğini ve Ayı'nın pençesinin ne durumda olduğunu merak ederken, gürültülü bir şıpırtı sesi duydu.

April arkasını döndü ve denizden sıçrayıp çıkan, her yere su damlacıkları saçarak sahilde dört nala ona doğru koşan Ayı'yı gördü. Onun coşkusu ve dizginlenemez bir neşeyle kumdan sıçraması üzerine April da koşmaya başladı ve böylece ikisi sahil boyunca birbirlerine doğru koştular.

"Ayı!"

İkisinin arasında yaklaşık bir buçuk metre kaldığında ikisi de durdu. April, karşısında tamamen yetişkin ve potansiyel olarak çok tehlikeli bir kutup ayısı olduğu için temkinliydi ve aynı zamanda o andan sonra ne yapması gerektiği konusunda biraz şaşkındı. Acaba ayılarda görgü kuralları nasıldı? El sıkışamaz, sarılamaz ya da Fransızlar gibi yanaktan öpüşemezlerdi ki. Ayı arka

ayakları üzerinde yükselip, kulakları sağır eden, en yüksek sesiyle kükrediğinde, o hâlâ ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

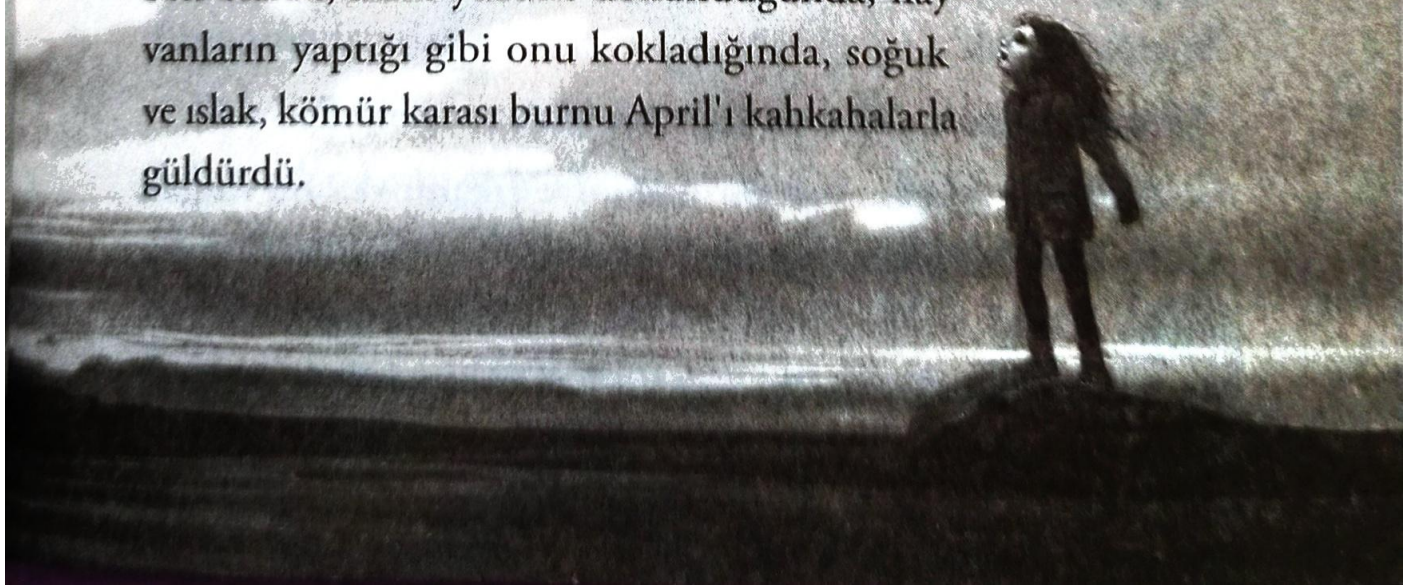
Derken April, ne yaptığının farkında bile olmadan ağzını açtı ve çıkarabileceği en yüksek sesle kükredi. Kabul etmek gerek ki Ayı'nınki kadar gümbürtülü değildi ama önemli değildi. Hem de hiç çünkü o anda dünyadaki diğer her şeyi kolayca unutabilirdi. Ve kükremeyle birlikte, içinde kalan son kırgınlık parçası puf diye yok oldu.

Demek bir kutup ayısını selamlamanın yolu *buydu.*

Dört ayağının üzerine geri döndü ve her yere ama çoğunlukla April'ın üzerine deniz suyu, kum ve taş püskürterek, beyaz kürkünde kalan son damlacıkları silkeledi. April eldiveniyle yüzünü kuruladı ve sonunda tekrar düzgün görebildiği zaman, Ayı'nın sırıttığına yemin edebilirdi.

"Merhaba arkadaşım."

Ona bu denli yakınken, ne kadar sıska olduğunu ve kürkünün parlak bir beyazdan ziyade ne kadar mat ve keçeleşmiş olduğunu bir kez daha gördü. Pençeleri nasıl da sararmış, dişleriyle aynı renk olmuştu. Gözleri April'ın saçlarıyla aynı koyu çikolata tonundaydı. Belki de en sevimli yanı olan püsküllü yuvarlak kulakları hayat dolu ve haylaz bir biçimde dans ediyordu. April, Ayı öne eğilince o siyah bıyıklarından gıdıklandı ve kıkırdadı. Son olarak, kızın yüzüne dokunduğunda, hayvanların yaptığı gibi onu kokladığında, soğuk ve ıslak, kömür karası burnu April'ı kahkahalarla güldürdü.

"Sen neden hiç korkutucu değilsin!" diye haykırdı. "Ve evet, ne istediğini *biliyorum*. Fıstık ezmesi getirdim. Ama önce pençene bir bakmak istiyorum, lütfen?"

Pençesine daha dün bakabilmiş olmasına rağmen April herhangi bir varsayımda bulunmayacaktı. Ayı gibi bir hayvana her zaman saygı gösterilmesi gerekiyordu. Sadece bunu kabul edeceğinden emin olduğunda yavaşça ayaklarının yanına çömeldi.

"Şimdi benim için sessizce otur. Çok uzun sürmeyecek."

Pençesi o gün daha az şişmiş görünüyordu ama plastiğin deriye battığı yerler hâlâ kabarmış kırmızı izlerle kaplıydı. Ayı kocaman olduğu için, tüm yaralı bölgeyi kapladığından emin olmak için antiseptik krem tüpünün tamamını sürmek zorunda kaldı.

"İşte bu kadar. Yarın üzerine biraz daha süreceğim ama bence hemencecik daha iyi hissedeceksin."

Rahat bir nefes alıp yere oturdu. Babası büyüdüğünde ne iş yapabileceğinden bahsederken, ona sık sık veteriner hekimlik mesleğini önerirdi. Ama gerçek şu ki, kendisini hayvanları yere serebilecek biri olarak asla düşünemiyordu.

"Bence seni kurtarmak yeterli olacak," dedi. "Şimdi, kim fıstık ezmesi ister?!"

Ayı burnunu çekti, havayı kokladı ve April'ın omzunu sabırsızca dürttü.

"Bekle!" dedi. "Önce sofrayı hazırlamam gerek."

April sırt çantasından bir battaniye çıkardı ve onu rüzgârı kesen ters dönmüş kayığın yanına serdi. Sonra ortasına fıstık ezmesi kavanozunu, yulaflı bisküvi ve biraz kuru üzümü yerleştirdi. Piknik sofrasına benzer bir hali yoktu, hele ki açlıktan

ölmek üzere olan bir kutup ayısı için. Ancak güzel görünüyordu ve öyle olması gerekiyordu. Yemeğin yakında olduğunu anlayan Ayı, April battaniyenin üzerine oturup yüzünü ona dönerken, kumsalın soğuk çakıllı kıyısında oturdu.

April piknik yapmak için fazla mı yaşlıydı? Tilki kakası. Bırakın sıkı fıkı arkadaşlardan oluşan bir grubun parçası olmayı, pijama partisine bile gitmemişti. Ve ağzına attığı bisküvisinin gürültülü, tatmin edici çıtırtısıyla kaybettiği zamanı telafi etmeye karar verdi.

"Beklediğini biliyorum!" dedi. "Dur!"

Ayı bıçak kullanamadığı için fıstık ezmesini yulaflı bisküviye onun adına baştan savma, tombul toplar halinde yayarak sürdü ve ilkini patisinin yanına koydu. Daha elini çekmeye bile fırsat bulamadan Ayı bisküviyi yutuverdi. Hızlı, öyle hızlı yedi ki, April lokmasını çiğnemeden yuttuğunu düşündü. Sonunda ona kutunun tamamını verdi ve Ayı hepsini yedi, karton dahil olmak üzere.

"Hâlâ aç mısın?"

Yarısı dolu fıstık ezmesi kavanozunu battaniyenin diğer ucuna doğru itti ve bir an için cam kavanoz dahil olmak üzere her şeyi yutacağını sandı. Ama Ayı son anda durdu ve onun yerine uzun, pembe dilini kullanarak kalan fıstık ezmesinin tamamını kavanozun içinden çıkardı.

"Bir dahaki sefere daha fazla yiyecek getirmem gerekecek," dedi, erzak odasını ve orada gerçekte ne kadar yiyecek olduğunu zihninde tartarken. "Eminim babam fark etmeyecektir. Zaten fıstık ezmesini sevmez bile. Biliyorum! O senden, benden farklı. O gerçekten herkesten biraz farklı. Ama elinde değil işte!"

Ayı boş kavanozu pençesiyle ittirdi, daha fazla yiyecek bulmak derdindeydi, ama hiçbir şey bulamayınca başını kaldırdı ve sorgulayan bakışlarla April'ı inceledi.

Babasından bahsedince ona nasıl bağırdığını hatırlamıştı. April bunu kırgınlıkla değil - tamamen geçip gitmişti - ama bir hüzün duygusuyla hatırlıyordu.

"Mesele şu ki, bana kızgın olmadığını biliyorum. Yani esasında değildi. Ancak bu iş yüzünden baskı altında, ama aslında nedeni o da değil." Başını kaldırıp baktı. Ayı'nın dikkatini denizdeki bir şey çekmişti, ama ona bakmadığını bilmek her nasılsa daha rahat konuşmasına neden oluyordu. "Kızgınlığının gerçek sebebini biliyor musun? Çünkü annem öleli yedi yıl oldu ama acısı daha dün gibi taze."

Ayı'nın, dalgaların sert, öfkeli soluklar misali kıyıya çarptığı yere konmuş bakışlarını takip etti. Yedi yıla rağmen babası kızgındı çünkü içinde hâlâ öyle büyük, öyle geniş ve öyle dipsiz duygular vardı ki farklı şekillerde tezahür etmeye devam ediyordu. Öfkeliydi çünkü karısını özlüyordu ve Büyükanne Apples bunun bencillik olduğunu ve o zamana kadar geçmesi gerektiğini düşünse de, geçmiyordu.

April, Ayı'nın kendisine baktığını görünce ona döndü. "Ve bazen..." diye fısıldadı, "bazen hiç geçmeyeceğini düşünüyorum."

Ayı sanki önemli şeyler söylediğini hissetmiş gibi April'ın sesindeki ton değişikliklerine başını yana eğerek uyum sağladı.

"Keşke..." diye söze başladı ama sonra durdu ve ardından eldiveninden fırlamış bir ipliği çekti. "Keşke... Keşke yeni biriyle tanışıp evlenebilse," dedi sonunda. "Annem yüzünden bunu söylemenin kötü olduğunu biliyorum. Ancak dürüst olmak ge-

rekirse, gökkuşağından yapılmış olması dışında ona dair pek bir şey hatırlamıyorum. Ama mesele şu ki, o artık burada değil ve bence babam yalnız ve yeni biriyle tanışmak ona iyi gelirdi. Tabii ki hoş biriyle. Gökkuşağından değil - herkes gökkuşağından yapılmış olamaz - ama aynı derecede hoş biriyle."

Bir martı yüksek sesle çığlık attı ve April bunun üzerine sonunda başını kaldırıp bakmaya cesaret etti. Bunların hiçbirini daha önce yüksek sesle söylememişti. Acaba Ayı hayal kırıklığına uğramış mıydı? Tabii ki, onun ne dediğini kelimesi kelimesine anlayamazdı ama April'a kızmış gibi görünmüyordu. Bakışları daha bile yumuşaktı, sıcak bir *brownie*nin ortasındaki akışkan çikolata gibiydi ve onu konuşmaya, sırlarını paylaşmaya ve yükünü hafifletmeye teşvik eden türden bir ifade takınmıştı.

Derin bir nefes aldı.

"Evet... Söylemediğim bir şey var." İpliği çekti, ardından ip elinden uçup gitti ve rüzgâra kapılıp havada dönmeye başladı. "Bir şeyler görüyorsun, değil mi, Ayı? Söylenmemiş şeyleri görüyorsun. Ben de biraz öyleyim. Bence bu, yalnız başına çok fazla zaman geçirmekten kaynaklanıyor. O nedenle, evet, sadece babam için değil," diye yutkundu. "Benim için de... Yeni bir anneye hayır demezdim. Okuldan eve geldiğimde varlığıyla evi ısıtacak, günümün nasıl geçtiğine dair bir sürü soru soracak, hatta arada bir beni doğru düzgün bir kuaföre götürecek biri olsa fena olmazdı."

Ardından gelen sessizlikte dalgalar kumsala vurdu, ada kendi akıntısıyla uğuldadı, güneş kayboldu ve sonra bir bulutun arkasında yeniden belirdi. April çıplak, çarpan kalbinin sesini örtmek için dizlerini göğsüne çekti ve yüzünü dizlerine dayadı.

Fazla konuşmuştu.

Aslında kastı bu değildi. Kelimeler ağzından öylece fırlamıştı. Artık onları geri alamazdı. Rüzgâr çoktan onları savurmuştu, oralarda bir yerdeydiler. Ve artık sonsuza kadar orada olacaklardı. Ya kulübeye ulaşırlarsa? Ya bu olursa ne olacaktı? Ya -nefesi şiddetle göğüs kafesine çarptı- ya babası onları duyarsa? Sözleriyle onu incitirse, kendini asla affedemezdi.

Bu tür korkunç, nahoş düşünceler zihninde dönüp duruyordu ve midesindeki o berbat çalkantı, herhangi bir sınavdan daha kötü, okuldaki kızların ona güldüğü zamandan daha kötü, yolda ölü bir kedi gördüğünden bile daha kötü hissetmesine sebep oluyordu.

April gözlerini ovuşturdu ve ne yaptığının farkında bile olmadan kendini Ayı'nın yumuşak kürküne yaslanmış halde buldu. Ayı hafifçe kıpırdandı ama uzaklaşmadı. April bunun üzerine yanağını onun omzuna dayadı ve hafifçe orada durmasına izin verdi.

On Üçüncü Bölüm

Artık Okul Yok

April üzerine düşünme fırsatı bulduğunda, Ayı'nın muhtemelen ne dediğini anlamadığını fark etti. En azından *ayrıntıları*. Ancak bazen - belki de çoğu zaman - ayrıntılar önemli değildi. Önemli olan gerilerinde barındırdıkları histi.

Ve o an Ayı onun hakkında bir şeyler hissetmiş gibiydi. Hayvanların insanların görmeyi beceremediği şeyleri algılama konusunda esrarengiz becerileri vardı. April kedilerin fırtınanın yaklaşmakta olduğunu hissettiklerini okumamış mıydı? Veya atların insanlar korkunca bunu hissettiğini? Peki ya köpeklerin sadece bir bakışta duygularınızı okuyabilmesine ne demeliydi? Hayvanlar işte bu kadar zekiydi. Akademik anlamda değil elbette, hiçbir sınavı başarıyla geçemezlerdi -ama dünyayı ve içindeki insanları- farklı bir şekilde okudukları kesindi.

Onlar dünyayı duygularıyla okuyorlardı.

Ve April, Ayı'nın duygularını mükemmel bir şekilde okuduğunu biliyordu. Babasının yıllardır okuyamadığı bir şekilde. Duygularını kendi usulünce, yani iyi niyetli fakat birazcık beceriksizce yanlış yorumlayan Büyükanne Apples'dan bile daha iyi.

Gün ışığı sıcak kayısı tonlarıyla adaya hakim olurken April eve döndü. Kulübede ateşin parıldayan közleri ve yoğun, kasvetli bir sessizlik dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Babası uyuyor muydu?

Babasının yatak odasının kapısında durdu, eli gergin bir şekilde kulbunun üzerinde gezindi ama içeri girecek kadar cesur değildi. Onun yerine, parmak uçlarında yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. Yatağa vardığında yerdeki çaydanlığı fark etti.

"Ah."

Yerden aldı ve kapağını açtı. Sıcak çikolatanın aroması dört nala koşan tek boynuzlu atlar gibi etrafa saçıldı. Ilınmış olmasına rağmen, April tamamı bitene kadar çaydanlığın ağzından içmeye devam etti. Ve o gece adaya geldiğinden beri en iyi, en derin, en kadifemsi uykusunu uyudu.

April sabah olduğunda - en azından sabah olduğunu düşündüğünde, gün ışığını kıracak bir gece olmadığı için emin olması zordu - yorganı burnuna kadar çekip yatağına uzanmıştı. Soğuğa alışmış olmasına rağmen, sabahlar hâlâ en kötüsüydü. Ayağa kalkmak yerine, yorganın altında titredi ve bir kutup ayısının Ayı Adası'na nasıl geldiğini ve bunu nasıl olup da kimsenin fark etmediğini anlamak için havada parmağıyla noktalar çizdi.

O ana kadar şu çıkarımlarda bulunmuştu:

- Babasıyla yaptığı konuşmaya bakılırsa, onlardan önceki meteorologların adayı keşfetmek için zamanları olmadığı açıktı.
- Böylece Ayı'nın adanın uzak tarafında kalması ve fark edilmemesi nispeten kolay olmuştu.

- İnsanları daha önce görmüş olmalıydı ama sadece uzak bir mesafeden.
- Tamamen yetişkin gibi görünse de, genç bir hali vardı. Kutup ayılarının ortalama yaşam süresi yirmi seneydi. Dolayısıyla, belki April'ın yaşındaydı ya da daha gençti.
- Ama hâlâ ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyordu.
- Ve eğer Ayı Adası'nın çevresindeki buzullar erimişse, buraya *nasıl* gelmişti?

Yapılacak tek bir şey vardı, o da öğrenmekti. Nasıl olduğunu ve ne zaman olacağını bilmiyordu ama bu meselenin özüne inecekti.

Ancak hepsinden önce - herhangi bir müzik sesi için kulak kabarttı - kalkma zamanıydı. Çenesi titreyerek yataktan fırladı ve aceleyle elbiselerini giydi. Burada hava çok hızlı değişiyordu, bu da üç farklı hava cephesinin adayı dövmesiyle ilgiliydi, ancak kesin olan bir şey vardı: ada her zaman soğuktu. Kat kat giyindikten sonra, kendi cüssesinin neredeyse iki katına çıkmıştı. Oturma odasına doğru yürüdü.

Güzel. Babası henüz kalkmamıştı. Kulübe dışarısı kadar soğuk olduğu için ateşe ihtiyaçları vardı. Bu normalde babasının işiydi ama pratik bir tip olduğu için sık sık evde ateşi yakardı. O yüzden o sabah alevlere can vermeye çalıştı. Ardından su ısıtıcısını çalıştırdı, kupasını yıkadı ve babasının en sevdiği marmelat kavanozunu çıkardı. Hatta mutfak tezgâhının tozunu alıp yerleri süpürdü.

Babası en güzel takım elbisesini giymiş şekilde yatak odasından çıktı ve kızına kahvaltıya eşlik etmesi için hangi Mozart albümünü tercih ettiğini sordu. Daha sonra tüm bulaşıkları

yıkamayı teklif etti - lavaboda birikmiş birkaç boş konserve kutusu, tencere ve kaşık vardı. Hepsinden daha mucizevi olanı, çamaşır yıkamayı bile teklif etmiş olmasıydı.

"April..." deyiverdi ilk kahvesini ciddiyetle içtikten sonra.

Kız başını kaldırdı ve babasının yüzü renklendi.

Adam birkaç kez hımmladı ve ahh dedi, ardından birkaç kez boğazını temizledi. Sonra, bir kez daha boğazını temizledikten sonra, o gün için ayırdığı üç anasonlu şekeri kızına doğru uzatıp "Al bak, bunlar senin için," dedi.

Şekerlemeleri eline aldı. En sevdiklerinden değildi ama yine de bu jesti takdir etti. April bazen basitçe özür dileyebilen diğer aileleri ve bunun daha mı kolay yoksa daha mı zor olduğunu merak ediyordu. Ancak bununla ilgili hiçbir fikri olmadığı için fazla uzatmadı. Babası da böyleydi işte.

Ancak bir sorusu vardı. Ve sormanın tam zamanıydı.

"Baba?"

"Efendim April?"

"Şimdi *teknik olarak* yaz başlıyor, hâlâ okula gitmeme gerek var mı?"

"Şey...Hımm... Emin değilim," dedi, hâlâ içilemeyecek kadar sıcak olan ikinci kahvesi dikkatini dağıtmıştı. "Sanki biraz erken gibi, değil mi? Okulu kırmak için?"

"Bizim oradaki okulum için erken, evet," diye yanıtladı. "Ama Norveç için çok erken değil. Şuraya baksana." Parmağını önceden hazırladığı ansiklopedinin açık sayfasına vurdu. "Norveç'te okullar çok daha erken kapanıyor. Havalar yüzünden."

Babası bıyıklarına bulaşmış reçel ve şaşkın şaşkın çattığı kaşları yüzünden bir parça sersemlemiş görünüyordu. "Şey... Yani..."

April nefesini tuttu.

Hayır demek üzereydi - kelime zaten pis bir koku gibi odada salınıyordu - ama sonunda, umduğu gibi, suçluluk kazandı.

"Evet. Olmaması için bir sebep göremiyorum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Mademki Norveç'teyiz... ya da en azından Norveç sınırlarındayız."

Açık sayfaya bakma zahmetine bile girmedi - ki April buna memnun oldu çünkü aslında küçük bir ayrıntıyı atlamıştı. Yalan söylememişti, yani tam anlamıyla söylememişti çünkü Norveç'teki okullar daha önce kapanıyordu.

Sadece o kadar erken kapanmıyorlardı.

Ansiklopediyi kapatırken "Öyleyse bitti mi?" diye sordu. "Artık okul yok."

Babası hâlâ dumanı tüten kahvesini aldı ve yüksek sesle höpürdeterek içti. O daha kupasını yerine koymadan April, mutlu olduğunda söylediği şarkısını mırıldanarak kapıdan fırlamıştı bile.

Şarkısı şöyle bir şeydi:

"Mutluyum, mutlu, MUTLU.

Çok, çok, ÇOK mutlu.

İçim günışığı ve gülücüklerle dolu.

Korkmuyorum timsahlardan bile!

Mutluyum, mutlu, MUTLU."

Bir de üstüne, bir ayı kükremesi patlattı.

On Dördüncü Bölüm

Ayı Sürmek

Artık okul yok.

Artık okul yok! April, adada dans edip dönüp dururken "bunun tek bir anlamı olabilir," diye düşündü. Yaz tam anlamıyla başlamıştı!

Belli ki Ayı da aynı düşüncedeydi çünkü April Mors Körfezi'ne vardığında, o, kumların üzerinde yuvarlanıp sırtını bir güzel kaşımakla meşguldü. Onu şimdiye kadar hiç bu kadar mutlu görmemişti. Onu izlerken, adayı böylesine muhteşem bir yaratıkla paylaşıyor olmanın getirdiği heyecandan midesinde kelebekler dans ediyordu.

"Ben geldim!" diye seslenmesi üzerine Ayı ayağa fırladı, üzerindeki kumu silkeledi ve dörtnala ona doğru koştu. Katıksız gücü kızı az daha yere serecekti. "Merhaba."

Kısa bir tereddütün ardından, Ayı öne doğru eğildi ve April yüzünde sadece ufacık bir gerginlik belirtisiyle yüzünü koklamasına izin verdi. Belli ki bu koklama hareketi, selam niteliğindeki kükremesinin dışında, onun merhaba deme şekliydi.

Kızın çillerinin üzerinde gezinen ıslak bir burun ve burnunun üzerinde ıslak bir dil.

"Aaaaah, nefesin!" dedi April nefesi kesilerek geri çekilirken.

Çok daha iyi görünen pençesiyle hızlıca ilgilendikten sonra dört paket yulaflı bisküvi, iki kavanoz fıstık ezmesi ve babasının üç anasonlu şekerini Ayı'nın önüne bıraktı. Ayı hepsini saniyeler içinde midesine indirdi.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Neden burada yapayalnızsın?"

April cevap vermesini bekledi ama Ayı ıslak burnunu bisküvi kırıntıları için avucunun içine bastırmaktan başka şey yapmadı.

"Merak etme. Artık pençen iyileşti, tekrar avlanmaya çıkabilirsin." April adanın çevresindeki kayalıklarda birkaç fok görmüştü ama aynı zamanda kutup ayılarının onları yakalamak için bir tür platform olarak buzları kullanmaları gerektiğini de biliyordu. April ne olduklarını tam olarak bilmese de kutup ayılarının avlayabileceği başka şeyler de olmalıydı. "Merak etme, ayrıca sana yeterince fındık ezmesi getireceğim."

Ayı son kırıntıları da yaladı ve sonra gidip kızın yanına yerleşti, sıcak vücudu hafifçe kızınkine değiyordu. Sırtlarını ters dönmüş kayığa dayamış otururlarken April zamanlarını nasıl geçireceklerini düşündü.

"Önümüzde *koca* bir yaz var, Ayı. Buna ne diyorsun?! Mayıs'ın kalanı, ardından Haziran, Temmuz, Ağustos ve Eylül'ün *tamamı*! Bu, BU KADAR zaman eder!" dedi ve kollarını iki yana açabildiği kadar açarak.

Ayı şaşkın şaşkın ona baktı. Kuşkusuz, kızın kol açıklığının onunkiyle alakası yoktu.

"Yine de çok fazla. Ama önce bugünü düşünelim. Önümüzde bütün bir gün var," dedi April.

Ayı bu söylediğini anlamış gibiydi ve sırıtış olarak algılanabilecek bir şekilde dişlerini gösterdi. Ya öyleydi ya da sadece esniyordu.

"Pekala, o halde ne yapalım?" diye sordu April heyecanla ellerini çırparak. "Buldum! Hadi keşfe çıkalım!"

April ayağa fırladı ve onu takip eden Ayı da yavaş ve hantal bir biçimde dört ayağının üzerine kalktı. Nereyi keşfetmeye gideceğini tam olarak bilmiyordu ama yine de kısa, kendinden emin adımlarla dağ üçlüsüne doğru yola çıktı. Ama geriye baktığında Ayı'nın diğer yola sapmış ve uzun, zayıf adımlarla aksi yöne gittiğini gördü.

April, onun içine çekilmiş sırtına mahsun gözlerle baktı. "Nereye gidiyorsun?"

Ayı durmadı ama omzunun üzerinden geriye baktı. İşte April'a gereken tüm teşvik buydu, hemen peşinden koştu.

"Bekle!" diye bağırdı. "Daha yavaş yürümen gerekecek."

Ne yazık ki, Ayı ne kadar yavaş yürürse yürüsün, yine de April'ın en hızlı yürüyüşünden çok daha hızlıydı. April'ın dört adım attığı yerde bir adım atan babasıyla yürümekten bile daha kötüydü. Yaklaşık on dakika bu şekilde devam ettiler. Ama ne yapsa olmadı. Ayı her zaman öndeydi, ya sabırsızca ona yetişmesini bekliyordu ya da April'ın ona ayak uydurmak için koşarken nefesi kesiliyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, ciğerleri parçalanıp kaburgaları yırtılacak gibi olduğunda, Ayı yeni bir iç göletin üzerinden su birikintilerinin üzerinden atlıyormuşçasına kolayca atlarken April olduğu yerde duruverdi. İlk birkaçını atlamayı başarmıştı ama bu çok daha genişti.

"Ayı!" diye bağırdı ama rüzgâr sesini yüzüne geri çarptı ve Ayı hızla gözden kayboldu.

Gölet etrafında dolaşamayacak kadar genişti. Dolayısıyla başka seçeneği yoktu, suya atlaması gerekecekti.

Derin bir nefes alarak sıçradı, ama yerden yükselir yükselmez hata yaptığını anladı. Korkunç bir güm sesi eşliğinde suyun yarısına kadar daldı ve ayak bileğinin burkulduğunu hissetti.

Dehşet içinde soluğu kesildi.

Su soğuktu ve ayaklarına ayaklarına vuruyordu. Neyse ki su geçirmez pantolonunu giymişti. Çırpınarak kendini dışarı attı ve nefes nefese, ıslak bir yığın halinde yanlamasına yere yığıldı. Ayı hiçbir yerde görünmüyordu, April içinde bir parça huzursuzluk hissetti.

Tam olarak neredeydi? Daha da önemlisi, eve nasıl gidecekti? Ayak bileğini kontrol etmeye çalıştı ve bacağına keskin bir ağrı saplandı.

Yaz tatilinin ilk günü için bu kadarı fazlaydı. Zaten ona yardım etmeye çalışması şöyle dursun, bir kutup ayısıyla arkadaş olabileceğini düşünmesi aptalcaydı. Ne hayal etmişti ki? O vahşi bir hayvandı, April ise sadece küçük bir kızdı. Daha bir göletin üzerinden atlamayı bile beceremeyen küçük bir kız.

April yüzünü avuçlarının arasına aldı ve kendine daha fazla acımamak için çaba harcadı.

İşte o zaman yeniden ortaya çıktı. O kadar sessizce geldi ki, üç metre ötesinde durup başının devasa gölgesi April'ın kucağına düşene kadar kız onu fark etmedi bile.

"Ayı?"

Arkasından güneş vurduğu için, tek görebildiği onun siluetiydi. "Senin gerinde kalmamak için çok çaba harcadım ama düştüm," diye açıkladı ayak bileğini göstererek. "Kırıldığını sanmıyorum. Sadece burkuldu. Ama pek iyi yürüyemiyorum."

Ayı kıpırdamadı. Elbette anlamadı, ama merakından kıza yaklaşıp tam karşısında dikildi.

"Daha ileri gidemem," dedi. "Çok üzgünüm."

Neden özür dilediğini gerçekten bilmiyordu. Sadece içten içe üzgün hissediyordu, sanki günlerini mahvetmiş gibi. Ayı burnunu yaklaştırdı ve pantolonundaki ıslaklığın bir kısmını yaladı. Nereden yaralandığını bilemezdi ama sanki April bisikletten düştüğünde babasının sıyrıkları temizlemesi gibi ayak bileğini ekstra nazikçe yalamıştı.

"Teşekkür ederim Ayı." İçinde ani bir duygu patlaması hissetti. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Eve nasıl gideceğini merak ediyor ve Ayı omzunu dürttüğü sırada endişelenmemek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

"Ne oldu?"

Ayı bu kez daha güçlü bir şekilde omzunu dürttü.

"Hareket etmeyi deneyebilirim ama bak." Ayağa kalktı ve bileğine ağırlık verirken yüzünü buruşturdu. "Çok yavaş kalırım." Tekrar oturdu ve en cesur yüz ifadesini takındı. Ayı onunla bir hizaya gelmek için karnının üzerine çöktü ve beklenti içinde ona baktı.

"Ne var Ayı?"

Ayı ona bakmaya devam etti ve April'ın damarlarında titrek bir his dolaştı. April'ın düşündüğü şeyi kast ediyor olamazdı...

"Üzerine binmemi mi istiyorsun?" diye haykırdı. "Ama bir ayının üzerine binmeyi bırak, ben ata bile binmedim ki. Aman!"

Bu *gerçekten* yaşanıyor olabilir miydi? Güneşin parıltısına karşı gözlerini kapadı ve sonra tekrar açtı. Ama Ayı hâlâ oradaydı, önünde çömelmiş bekliyordu.

Başka yolu yoktu. Eğer bunu yapmazsa, orada kapana kısılacaktı. Ödleğin teki gibi davranmayı bırakmalıydı. April derin bir nefes alıp boynundan bir avuç kürk yakaladı ve sol bacağını üzerine koydu. Poposunun altında Ayı'nın sivri kalça kemiklerini hissedebiliyordu.

"Ah, Ayı," diye mırıldandı. "Beni taşıyabileceğinden emin misin?"

Ayı öfkeyle kükredi ve görkemli bir hamleyle ayağa kalktı. April bir o yana bir bu yana yalpaladı ama Ayı sonunda dört ayağının üzerine kalkana kadar dayanmayı başardı. Adaya yeni bir açıdan baktı ve bunun bir tahtta oturmak gibi olduğunu düşünmeden edemedi.

"Eğlenceliymiş!"

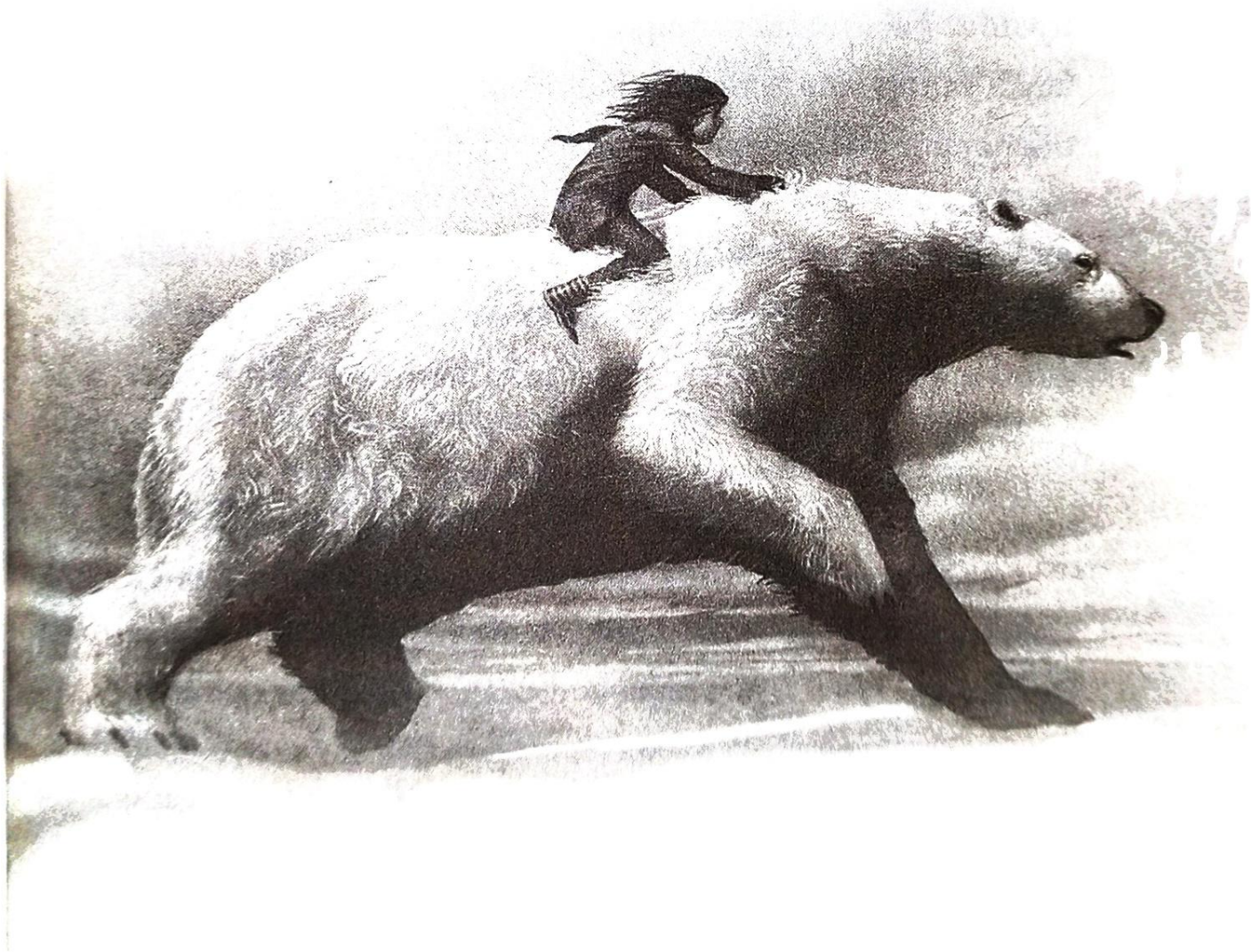
Ancak kelime ağzından çıkar çıkmaz Ayı ileri atıldı ve April önce sola, ardından sağa fırladı ve sonra sağa doğru büyük bir sarsılmanın ardından tekrar sola savruldu. Rüzgâr, yelkenlerde olduğu gibi kulaklarının yanından akıp gidiyor, yer kabarıp yuvarlanıyor ve hepsinden kötüsü, April'ın elinde, Ayı'nın boynunun etrafındaki, ellerinden kayıp duran kürk tutamlarından başka tutunacak hiçbir şeyi yoktu.

Sonunda kollarını boynuna doladı, yanağını kürküne bastırdı ve sarıldı. Bu şekilde, eğer gözlerini sıkıca kapalı tutarsa, poposu o kadar fazla zıplamaz, göğüs kafesi o kadar yüksek sesle tıngırdamaz ve midesi onu içindekileri boşaltmakla tehdit etmezdi.

Aslında bir süre sonra epey ısındı da.

Ayı'nın sıcak, sabit nabzı teninde atıyordu ve onda hem insanı rahatlatan hem de kendini güvende hissettiren bir şeyler vardı. Okuldan döndüğünde evi tazecik çikolatalı kek kokusu sarmış halde bulmak gibiydi.

Sınıfındaki kızlar o an onu bir görebilselerdi... O zaman gülmezlerdi herhalde, değil mi? Hayır. Çünkü *onlar* sıkıcı, eski bir okulda mahsurken, April Wood bir kutup ayısının sırtında vahşi, ıssız bir adada dörtnala gidiyordu.

On Beşinci Bölüm

Mağara

Yolculuk isterse beş dakika sürsün, isterse beş saat. Ne kadar sürerse sürsün - zaten April'ın saydığı falan yoktu - zamandan bağımsızdı. Bu anı hayatı boyunca asla unutmayacağını biliyordu. Nihayet sona erdiğinde, Ayı'nın gövdesinden aşağı kaydı ve ruhunun derinliklerinde, hiçbir şeyin asla eskisi gibi olamayacağını hissetti.

Teşekkür edecek kelime bulamadığından kollarını boynuna dolayıp ona sarıldı. Onu rahatsız etmemek için fazla sıkı sarılmasa da kalbinin usul usul atışını hissetmesine izin verecek kadar sıkı sarılmıştı.

"Ah, Ayı," diye fısıldadı yüzünü onun kürküne gömerek.

Sonunda gitmesine izin verdiğinde Ayı Mors Körfezi yönüne doğru sessizce yola çıktı ve April giderek küçülüp sonunda gözden kaybolana kadar onu izledi. Ardından silkelendi, etrafına bakındı ve kulübeden çok uzakta olmadığını fark etti ve eve giden yolun geri kalanını tek başına topallayarak yürümeyi başardı.

İçeride tıkılıp kalmak sıkıcı olsa da April akıllıca davranıp ayak bileği tamamen iyileşene kadar birkaç gün kulübede dinlendi. Ama daha iyi olur olmaz, yanına biraz yiyecek alıp Mors Körfezi'ne geri döndü. Ayı'nın kendisini beklediğini görünce sevinip rahat bir nefes aldı ve onu fazladan bir kavanoz fıstık ezmesiyle ödüllendirdi.

Mayıs ayının bitip takvimin Haziran'ı gösterdiği, ilerleyen birkaç hafta boyunca, April şüphe uyandırmadan depodan alabildiği kadar yiyecek almaya çalıştı. Babasının çalışmalarından kafasını kaldıramadığı ve o günlerde April'ın orada olup olmadığını fark dahi etmediği düşünüldüğünde bu yaptığı çok da zor olmadı. Tek sorun Ayı'nın porsiyonlarının büyüklüğüydü. Onun yediğinden, babasının yediğinden ya da daha önce tanıdığı herhangi birinin yediğinden çok daha fazlasını yiyordu. Kilerdeki yiyeceklerin miktarı sınırlıydı. Oysa Ayı'nın midesi dipsiz bir kuyu gibiydi ve April onu ne kadar çok beslerse beslesin, çikolata gözleriyle ona bakıp daha fazlası için yalvarıyordu.

Mors Körfezi'nde, günlük buluşma noktaları haline gelen ters dönmüş kayığın yanında durdu ve Ayı'nın ona doğru dörtnala gelişini izledi. İyi haber, yediği tüm bu fazladan yiyeceklerin etkisi belli olmaya başlamıştı. Tüylerinin matlığı gözle görülür şekilde azalmıştı, kalça kemikleri artık o denli dışarı fırlamıyordu ve April üzerine çıktığında (ki bunu yaparken içi hâlâ hayranlıkla karışık bir korkuyla doluyordu.) omurları, sinir ve kastan oluşan kalın, geniş bir sırtın altında neredeyse kaybolmuştu. Ve en iyisi kürküydü. Mevcut yeme düzenine eklenen tüm yiyeceklerle, koltukta otururken sarılınan türden bir yün battaniye gibi ekstra yumuşak hale gelmişti. Kızarmış marşmelov, kestane ve tereyağ sürülmüş kızarmış ekmek kokuyordu. Burnunu daha da derinlere gömse, fıstık ezmesinin tadını dahi alabileceğini düşündü.

Ayı, April'ın getirdiği her şeyi yedikten sonra, acaba atladığı bir şeyi kalmış mıdır diye bir dakika kadar ceplerini kokladı.

"Daha başka yok" dedi April. "Şu andan itibaren idareli kullanmamız gerekiyor."

Ayı soru sorarcasına ona baktı ve umutla elini dürttü.

"Her neyse," dedi, "bana hâlâ nerede yaşadığını göstermedin. Sen benim hakkımda çok şey biliyorsun ama benim senin hakkında bilmediğim hâlâ çok şey var!"

Ayı'nın aklı karışmışa benziyordu. April, yüz ifadesini onu anladığına mı, yoksa hâlâ aç olduğuna mı yorması gerektiğinden emin olamadı. Her halükarda, Ayı daha fazla yiyecek gelmeyeceğini sonunda anladı ve böylece April onun sırtına tırmanabildi. Kızın yerine geçmesiyle, hâlâ inanılmaz derecede dik olmasına rağmen, Ayı üç dağın en küçüğüne doğru yola çıktı. April gözlerini kapatmak zorunda kaldı çünkü bir dağın yamacından aşağı bakmak şimdiye kadar bindiği tüm lunapark trenlerinden çok daha kötüydü ve bu seyahat hiçbir emniyet kemeri olmadan yapılıyordu. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Ayı yol boyunca daracık bir kaya çıkıntısından yukarı bir kaplanın zarafetiyle tırmandı ve sonunda dağın yamacındaki orta büyüklükteki bir mağaranın önünde durdu.

Ayı'nın evine gelmişlerdi.

April ikisinin birlikte içeri girebilmesi için Ayı'nın sırtının üzerine uzanmak zorunda kaldı. İçeri girdikten sonra mağara genişledi ve kız onun sırtından aşağı inip ayakta durabildi. April neredeyse hiçbir şey göremiyordu ve mağaranın ne kadar geriye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kötü havalardan korunuyordu ve mükemmel bir saklanma yeriydi.

"Ama çok da rahat değil, değil mi?"

Gözlerini karanlığa alıştırmak için kırpıştırdı. Kocaman beyaz ayıyı gözden kaçırmak zor değildi ama mağaranın geri kalanı kasvetli, nemli bir karanlıkla kaplanmıştı. Çok yakından bakmak isteyeceği bir şey olmasa da bir köşede tüyler, yumurta kabukları ve kemiklerden oluşan küçük bir yığın gözüne ilişti. Bu, en azından yemeğini nasıl tedarik ettiğini açıklıyordu. Ne hayattı ama! Bütün mağara küf kokuyordu ve April tüylerinin ürpermesine engel olamadı. Uzanıp Ayı'nın burnunu okşadı. Ansiklopedi erkek kutup ayılarının (bir eş bulmak ya da ara sıra kavga etmek istedikleri zamanlar dışında) yalnız olmayı tercih ettiğini söylese de, onun için üzülmeden edemedi.

"Zavallım. Ne zamandır burada tek başına yaşıyorsun?"

Ayı alçak sesle hırıldadı. Mutlu, memnun bir hırıltı değildi, daha çok öfkeli, hüsrana uğramış bir hırıltıydı. Ayları değil, *yılları* anan bir hırlamaydı. Kendi türünden herhangi biriyle karşılaşma şansı olmadan bu mağarada sıkışıp kalmış olmasının düşüncesi bile April için katlanılmazdı.

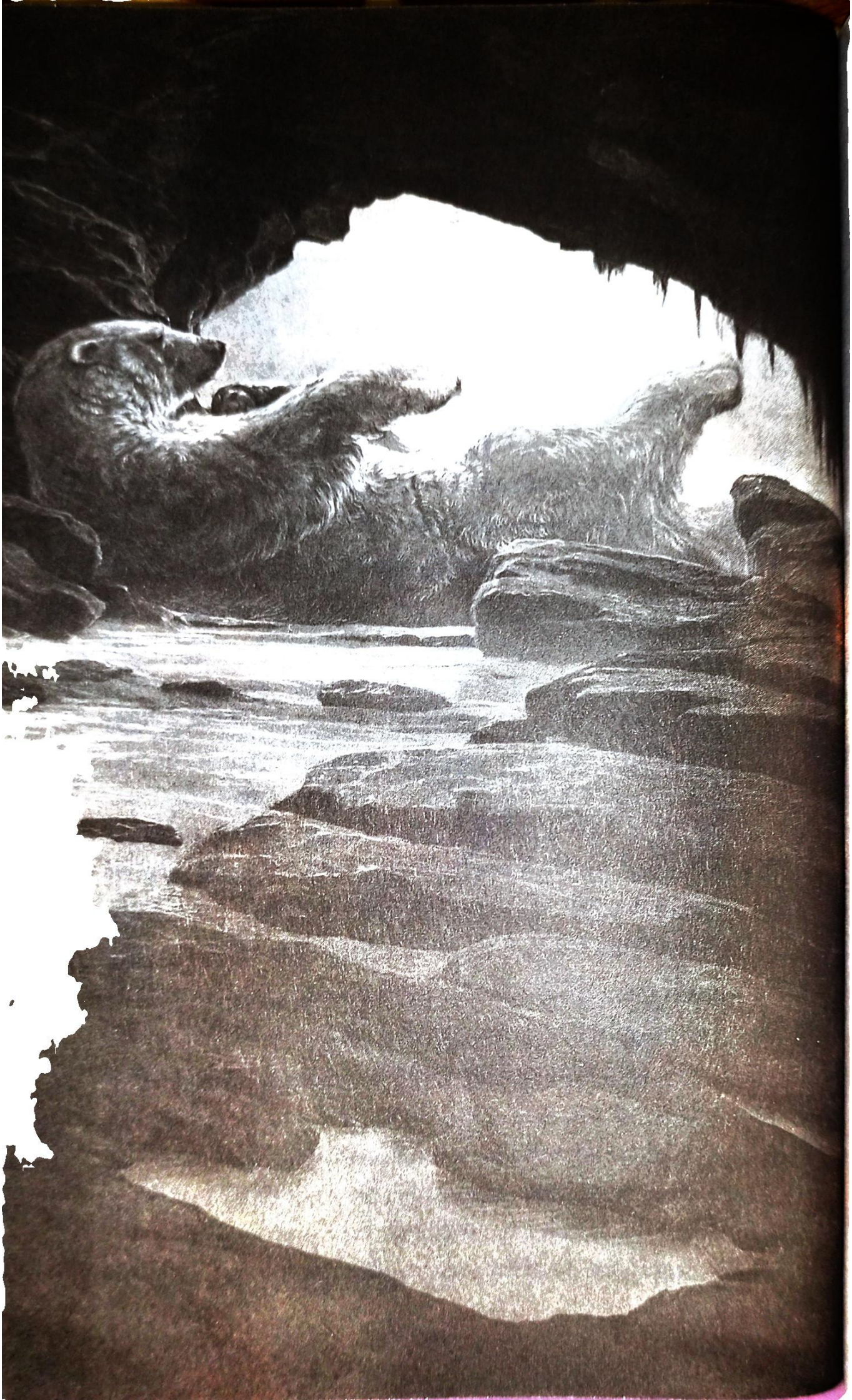
"Ne oldu da adada kapana kısıldın?"

Tekrar hırladı ve bir an için Ayı'nın hikâyesi, ikisinin arasında konuşulmadan, titrek ve canlı bir şeymişçesine havada asılı kaldı.

April nefesini tuttu.

Ancak sonra, hikâyesi her neyse ve nereden geldiyse, bir duman bulutu gibi ortadan kayboldu. Ayı başını sertçe iki yana salladı ve içgüdüsel olarak havanın temiz ve hafif olduğu mağara girişine yöneldiler.

Ayı, yüzlerini bal gibi kaplayan güneşin ani, parlak sıcağında, April'a döndü ve kızın yüzünü baştan aşağı yaladı. Ve nefesi çok kötü koktuğu, bu haraketi çok beklenmedik, dili de çok ıslak olduğu için April kıkırdamaya başladı. Hüzünlü bir anın

sonrasında atılan kahkahalardandı - büyük, yüksek sesli ve ferahlama dolu. April öyle çok güldü ki gülerken sırt üstü düştü ve gülmekten ağrılar giren karnına daha fazla sancımasın diye elleriyle bastırdı. Ayı da onun yanına yuvarlandı ve sırtüstü yattı. Kulakları seğiriyordu, sanki o da gülüyormuş gibiydi. Mağaranın girişinde öylece yatıp güldüler de güldüler.

April sonunda "Ah, Ayı," demeyi başardı. "Seni seviyorum." Ayı "Seni seviyorum," diyemedi ama söylemesine gerek yoktu.

Sevgisi, vücudunun April'ınkine yaslanmış sıcak, rahatlatıcı ağırlığında, o yumuşacık çikolata gözlerinden okunan yalın ve açık bir güvenle kıza bakışındaydı. Orada, konuşulmadan aralarında duruyordu ve sonsuza kadar orada kalacaktı.

Kız sevginin sihir gibi olduğuna karar verdi.

Eğildi ve kollarını boynuna dolayıp ona sarıldı. "Seni üzen her neyse, bir gün bana anlatabilirsin Ayı," diye mırıldandı onun kürküne doğru. "Ben de üzücü şeyler yaşadım, bu yüzden beni üzeceğini düşünüp endişelenme. Ben seni anlarım."

Ayı'nın kulakları hafifçe seğirdi ve başını kızın kucağına yasladı.

"Hazır olduğunda bana söylesen yeter. Hikâye anlatmak için en iyi zaman odur. Öncesi ya da sonrası değil. Ama sadece hazır olduğunda." Ona daha da yaklaştı ve yüzünü öptü. "Ve . . . Söz veriyorum, senin hikayeni güzelleştirmeye çalışacağım."

Ayı bu sefer kükrediğinde, kükremesi mağara duvarlarından sekti ve doğrudan April'ın kalbine saplandı.

On Altıncı Bölüm

Kükreme Dersleri

Günün geri kalanını keşfetmekle geçirdiler. Ayı, April'ı önce adanın doğusundaki en uzak köşelere götürdü. Adanın en ucunda, gri, sert dalgalara doğru inen sivri uçlu kayalıkların tepesinde durdular. Kayalıkların hemen kenarında durmuş olmalarına ve denizden esen sert rüzgârlarla bir o yana bir bu yana savrulmalarına rağmen, April kendini bir an bile tehlikede hissetmedi. Ayı onu koruyup kollarken olamazdı. Onunlayken asla tehlikede olamazdı.

"Senin gibi kükremeyi öğrenmek istiyorum!" diye bağırdı dalgaların sesini bastırmaya çalışarak.

Neyse ki izleyip öğrenmek için fazla beklemesine gerek kalmadı. Ayı arka ayakları üzerinde doğruldu ve ağzından dalgaların üzerinden o kayalıklar gibi süzülen ve sonunda uzak mesafelerde eriyen, gök gürültüsü gibi bir kükreme döküldü.

O da aynısını yapmaya çalıştı ama kendi kükremesi kocaman şişko bir şapırtıyla denize düştü. Ayı ona göğsünü nasıl şişireceğini, mümkün olduğunca dik - ve sonrasında daha da dik- nasıl

duracağını ve kükremenin en derin, en vahşi yerinden gelmesi için ta içinden yukarı çıkmasına izin verdiğini gösterdi.

İkinci kükremesi biraz daha iyiydi ama yine de Ayı'nınki kadar sağır edici değildi. April saatine bakıp on bir olduğunu fark edene kadar pratik yaptı. Ama kendini hiç mi hiç yorgun hissetmiyordu. Güneş ışığının bütün olayı buydu. Karanlık olmadığında, hiçbir şey uykunuzu getiremiyordu.

"Eve dönmem gerek," dedi. "Ama yarın buraya geri gelebiliriz, değil mi? Tekrar deneyebilir miyim?"

Ayı'nın kulak seğirmesini bir anlaşma olarak kabul etti. Ve ondan sonra neredeyse her gün kükreme talimi yapmak için geri geldiler. Ve April her kükremede biraz daha ayı ve biraz daha az insan oldu. Ne kadar küçük olduğunun bir önemi yoktu. Sadece duyulmayı ne kadar istediği önemliydi.

Sadece kükremiyorlardı. Ayı güçlenmeye devam ederken onu adanın en batıdaki noktasına, arazinin, hava şartlarında dövülmüş devasa kayalar halinde denize döküldüğü ve sudan bıçak gibi fırlayan sert, sivri uçlu kaya parçalarının olduğu yere kadar götürdü.

April "Burada böyle bir yer olduğunu bilmiyordum Ayı," dedi hayretle soluğu kesilerek. "Burası çok güzelmiş! Ama... kayaların üzerine atlamayacaksın, değil mi? Ah! Ama atlıyorsun!"

Ayı'yı sürmesi artık daha kolaydı, özellikle April dizlerini Aynı'nın kaslı yanlarına gömdüyse ve dengesini sağlamak için karnını içine çekiyorsa. Ayı sanki taştan basamakları çıkarmışçasına kayadan kayaya atlarken kız ona sıkıca sarıldı ve soğuk, dondurucu su kızın topuklarına çarparken Ayı denize doğru ilerledi. Babasının deniz kenarına fazla yaklaşmama uyarısı ak-

lına geldi ama onu duymazdan geldi. Ne de olsa, babası kızının tek başına deniz kenarına çok yaklaşmamasını söylemişti.

Oysa April yalnız değildi, değil mi?

Ayı daha da yükseğe zıplarken April "Hadi kolaysa yakalayın beni dalgalar!" diye çığlık attı.

Başka bir gün -belki ertesi gündü, ya da ondan sonraki gündü, hatta belki de ondan sonraki gündü- Ayı onu adanın iç kısımlarına götürdü. Yeni kavuştuğu tüm o enerjisiyle su birikintilerinden atlarmışçasına parlak mavi göllerin üzerinde atladı. Mavi renkli berrak suları yaz göğünü andıran bir gölün yanında durdu.

"Kalp şeklinde bir göl!" April suyun kenarına çömeldi ve parmaklarını soğuk, kristal suyun içinde gezdirdi. Yansımaları puslu puslu onlara baktı, parıldıyor ve dans ediyordu ve bir şekilde onlar kadar canlı ve nefes nefeseydi. "Sadece bizim için kalp şeklinde bir göl. Bak, sana kıyasla ne kadar küçüğüm! Ben küçüğüm," dedi. "Ama iyi bir ikili olduk, değil mi Ayı? Gelmiş geçmiş en iyi ikili olduk"

Bunun üzerine Ayı burnuyla kızın omzunu dürttü.

Haziran ayı temmuza dönerken, Ayı ona adanın sonsuz güneş ışığında filizlenen minik mor çiçeklerle kaplı kısmını gösterdi. Sonra onu karın hâlâ kalın, soğuk katmanlar halinde yerde kaldığı, dağın yukarı kısmına çıkardı, çünkü yaz olmasına rağmen hava hâlâ neredeyse dondurucuydu.

April birkaç kez, kızağını bile getirdi ve bir kahkaha çığlığı atarak dağdan aşağı kaydı. Kuzey Kutup Dairesi'ne gideceklerini ilk duyduğunda yapmak istediği her şeyi yapıyordu ve kalbi mutluluktan gökyüzüne kadar yükseldi. Başka bir gün, Mors Körfezi'ndeki tüm çöpleri topladılar ve Ayı, kızağı eve geri

götürmesine yardım etti. Babasının görmemesi için ellerinden geleni yaptılar.

Adanın keşfetmedikleri hiçbir yeri kalmamıştı.

Birlikte adanın her sırrını, her köşesini, her bucağını, her kenarını, her yanını, her bir santimini keşfettiler. Bütün gölleri, bütün mağaraları, bütün dağları ve bütün dereleri dolaştılar. Adadaki tüm kumsalları keşfettiler. Kumlu olanları, çakıllı olanları, kumsalla alakası bile olmayanları, saklı olanları ve babasıyla April'ın adaya vardıklarında ilk adımlarını attıkları kumsalı. Orayı hatırlamasının nedeni o günü fazla düşünmesi değildi. Hafızasında hepsi evdeki eski hayatı kadar uzaktı. Sanki var olduğuna tam olarak inanamadığı puslu bir serap gibiydi.

Ağustos ayının hemen başında bir öğleden sonra, Ayı dalgalarda oynarken April, Mors Körfezi'nde bağdaş kurmuş oturuyordu. Uçlarından deniz suyu damlayan bıyıklarıyla ortaya çıkmadan önce su yüzeyinin altında kayboldu. O günlerde çok farklı görünüyordu. Bunun nedeni sadece kürkünün parlak beyaz olması ya da sadece bir hayvanın sahip olabileceği türden ham bir güç yayması değil, mutlu olmasıydı. April daha önce başka hiçbir kutup ayısıyla tanışmamış olsa da, mutluluğu ayırt etmesini biliyordu: Ayı kafasını şen bir şekilde hafifçe eğdi, burnunu sağa sola oynattı ve bacakları havada sırtüstü yuvarlandı ve kıpırdandı. Ve devasa bir risk almış olmasına rağmen April, Tör'ün uyarısını görmezden geldiği ve onun yerine kendi içgüdülerini dinlediği için çok mutluydu.

"Ben de mutluyum," dedi sözlerine eşlik eden bir gülümsemeyle. "Sallayabileceğim bıyıklarım yok ama mutluyum. Biliyor musun Ayı, sanırım hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Sadece mutluluğun yanardöner parıltısının damgasını vurduğu günler geçmeye devam etti. Alacakaranlık yoktu, şafak yoktu. Kızın saati bile durmuştu, bunun nedeni Kuzey Kutbu'na o denli yakın olmalarıydı. Ve saati gösterecek hiçbir şey olmadığında, gün geceye, gece gündüze karıştı.

Zaman artık saatin ibreleri değil; uçsuz bucaksız, sonsuz ve büyülü bir şeydi.

Mevsimlerden yazdı.

Yazların *en iyisi*ydi.

On Yedinci Bölüm

Ada Konuşuyor

Ancak Güneş ne kadar parlarsa parlasın, kararmaya devam eden türden bir bulut ufukta tek başına duruyordu. Çünkü Ayı gücünü geri kazandıkça, April daha çok endişeleniyordu. Sadece onunla vedalaşmayı hayal edemediğinden değildi. *Bunu* aklından dahi geçiremiyordu. Çok daha kötüsüydü. April gidince ona ne olacaktı? O karanlık, rutubetli, ıssız mağarada aylarca hatta yıllarca nasıl tek başına hayatta kalacaktı?

Bunlar, ondan ayrıyken içini kemiren sorulardı ve özellikle yatağına yattığına gürültülü ve korkutucu bir hal alıyorlardı. Çünkü istediği kadar bir sağa bir sola dönsün, cevapları düşünemiyordu. Pençesi iyileştiği için artık kendini besleyebilse de, gerçek şu ki Ayı oraya ait değildi.

Orası onun evi değildi.

April bunu düşündükçe, Ayı'nın orada kalamayacağı kafasında daha da netleşiyordu. Peki ama bu konuda ne yapmalıydı? Uykusuz bir gecede cevabın, sonunda adaya nasıl geldiğini keşfetmekte yattığına karar verdi.

Ertesi gün kalkar kalkmaz Mors Körfezi'ne koştu. Bazı cevaplar almaya kararlıydı. Erken gelmişti, Ayı henüz orada değildi, o yüzden ıslık çaldı. Basit bir ıslık değildi. Büyükanne Apples'ın evinin yakınındaki balıkçıları izleyerek öğrendiği, iki parmağını usulünce dudaklarına koyup çaldığı ıslıklardandı.

Yeterince gürültülü bir ıslık olmasa da olurdu çünkü Ayı adanın neresinde olursa olsun onu duyabilirdi. Ayı'nın kıza ayak uyduruşunda hayvanların sahiplerine yönelik bir altıncı his geliştirmesine benzer bir şey vardı. April otuz saniye sonra ufukta onun tanıdık siluetini gördü.

Geldiğinde April bir konserve kutusu yağlı uskumruyu ona doğru uzatarak el salladı. "Bugün fıstık ezmesi yok. Onun yerine bunu alabilirsin."

Fıstık ezmesi kavanozları, diğer erzaklar gibi endişe verici bir hızla azalıyordu. Aslında, kilerde yiyeceklerinin üçte birinden daha azı kalmıştı. Neyse ki, babası oraya hiç girmediği için fark etmemişti ama bu, kafasını meşgul eden başka bir sorundu.

Ayı, soğuk uskumruyu doğrudan tenekeden yemeye başladı. Daha sonra memnun bir şekilde geğirdi.

"Bugün yanımda sana göstermek için bazı şeyler getirdim," dedi nefesinin kokusundan yüzünü buruşturmamaya çalışarak. "Onları görmek isteyebileceğini düşündüm."

April piknik battaniyesini yere yaydı ve üzerine bağdaş kurup oturdu, Ayı sahildeki çakıl taşlarının üzerine oturup dudaklarını yaladı. "Bak, bu benim kalp şeklindeki çakıl taşım. Onu Büyükanne Apples'ın evinin yakınındaki kumsalda buldum ve şans getirmesi için hep yastığımın altına koyup uyurum. Bu da annem ile babamın bir fotoğrafı. Düğün günlerinde çekilmiş. Evet haklısın. Babam burada epey güler yüzlü duruyor." Fotoğ-

rafa baktı. Ona o güne kadar binlerce kez bakmıştı ama Ayı öyle dikkatli bakarken April sanki eski bakışlarından sıyrılmıştı ve onu ilk kez görür gibiydi. "Aslında babamın güzel bir gülümsemesi var, değil mi? Gözlerinin içi gülüyor. Hani şu kenarlarından kırışmaları, yıldızlar gibi."

Ayı'nın kulakları seğirdi ve ona katıldığını düşünmek April'ın hoşuna gitti.

"Keş... Keşke babam bugünlerde bana böyle gülümsese." Çok derinden gelen o iç çekmelerden birini çekti ve yeniden konuşabilmesi biraz zaman aldı. "Bu yazın bizi yakınlaştıracağını ummuştum," dedi usulca. "Ama olmadı. Olsa olsa, her zamankinden daha da uzak hale getirdi." April, babasıyla arasını nasıl düzelteceğini bilmediğinden, başını kaldırdı, kötü düşünceleri zihninden kovaladı ve ancak o zaman ilk başta neden körfeze koştuğunu hatırladı. "Ayı, keşke senin hikâyeni de bilseydim. Burada yapayalnızsın ama senin de benimkiler gibi bir annen ile baban olmalı."

Yüzüne beklentiyle baktı ama Ayı'nın ifadesi değişmedi. Cevap vermesini beklemiyordu, o kadar aptal değildi. Sadece geçmişini anlamlandırmasına yardımcı olacak bir tür işaret görmeyi umuyordu. Ama Ayı sadece esnedi, ön patilerinin üzerine düştü ve gözlerini kapadı. April yavaşça nefes verdi, sonra öne eğildi ve kulaklarının arasındaki boşluğu okşadı.

Pes etmeyecekti, sadece geçmişine vurulmuş kilidi açacak anahtarı bulması gerekiyordu.

O uyurken, April oturup onu izledi. Başka hiçbir şeyle meşgul olmayıp uyuyan bir hayvanı seyretmek diğer insanlara garip gelebilir. Ama aslında April, bunun bir hayvanın bir insana verebileceği en özel hediyelerden biri olduğunu biliyordu çünkü

bu, Ayı'nın ona ne kadar güvendiğinin göstergesiydi. Ona en derin, en içten duygularını anlatabilmişti ve bir sırdaşa sahip olmak April için çok yeni bir duyguydu. Ayı'ya kelimenin tam anlamıyla *her* şeyi anlatabilirdi ve Ayı ona bir kez bile gülmemiş ya da kendini aptal gibi hissettirmemişti.

Sonuç olarak, Ayı onun o zamana kadar sahip olduğu en iyi arkadaştı.

Sonunda gürültülü bir esnemeyle uyandı, April sırtına atladı ve ortanca dağın yarısına kadar dört nala çıktılar. Orada kız ona nasıl kartopu yapılacağını, karı avuçlarının içinde golf topu gibi sımsıkı bir araya getirmeyi ve onları birbirine nasıl fırlatacaklarını gösterdi. Karın içinde oyunlar oynadılar, ardından öğle yemeği vaktini kızın kükremesi üzerinde çalışarak, öğleden sonrayı ise havanın nasıl koklanacağını öğrenerek geçirdiler

İnsanın gerçekten derin nefesler alması gerekiyordu. April'da Ayı'nın burnu yoktu ama haftalarca pratik yaptıktan sonra nihayet Kuzey Kutbu'ndaki buzulların sert buzlarının kokusunu almayı başarmıştı. Cam şişelerinki gibi keskin ve temiz bir kokuları vardı. Ayrıca ona rüzgârın hangi yönden estiğini ve karın

gelip gelmediğini, havada fırtına ya da yağmur kokusu olup olmadığını nasıl anlayacağını da gösterdi.

Hepsinden iyisi, o özel öğleden sonra Ayı kıza dinlemeyi öğretti. Sizin ve benim dinlediğimiz gibi dinlemeyi değil. *Gerçekten* dinlemeyi. Başını eğip kulaklarını açtığında, kar tanelerinin dağların tepelerine yerleştiğini, gözden kaybolan kargo gemilerinin gıcırtılarını ve iniltilerini, hatta babasının esintiye karışan iç çekişlerini duyabiliyordu. Sonra, karla karışık yağmur son bulup güneş yeniden belirdiğinde, saatin öğleden sonra mı, akşam mı yoksa ertesi gün mü olduğunu anlayamadıklarında, ona adanın kendisini nasıl dinleyeceğini öğretti.

Tabii ki, ilk başta April'ın Ayı'nın ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kulağını yere bastırmış, yerde dümdüz yatışını merakla izlemişti. Uzun saniyeler geçti ve duyduğu tek ses kendi narin nefes alıp verişiydi.

Sonunda "Sen neyi dinliyorsun?" diye sordu.

Cevap gelmeyince yapılacak tek şey kendi kendine öğrenmekti.

Ayı'nın yere dümdüz yatma şeklini taklit etti ve o da kendi kulağını yere bastırarak yattı. İlk başta, kendi sıcak nefesinden, kulaklarındaki rüzgârdan veya uzaktaki dalgaların sesinden başka şey duymadı. Ancak birkaç dakika sonra başka bir şey duymaya başladı. Tüm bunlardan ayrı bir şey. Dünyanın merkezinden gelen bir şey.

"Duyabiliyorum!" dedi nefes nefese. "Adayı duyabiliyorum!"

Deniz kabuğunu kulağınıza tuttuğunuzda duyduğunuz sese benziyordu. Ya da bir lunapark trenindeyken kulaklarınızda uğuldayan rüzgâra. Ya da uzaklardaki büyülü bir diyardaki ağaçların fısıltılarına.

"Ne güzelmiş!"

Kulağını yere bastırıp saatlerce öyle yattı. Bir hamakta uyuklamak gibiydi ve tam April uykuya dalarken ada tuhaf bir şey yaptı.

İçini çekti.

April'ın kulakları dikildi.

Adalar iç çekemezdi, değil mi? Daha dikkatle dinledi. İşte yine o ses. Bir iç çekiş. Ancak bu duyduğu memnuniyet belirten bir iç çekiş değildi, doğum günü pastanızı veya bir paket beyaz çikolatayı yedikten sonrakilere benzemiyordu. Başka türlü bir iç çekişti. Haberleri izlerken, banka hesap dökümlerine bakarken veya gecenin köründe çalan bir telefonu cevaplarken yetişkinlerden duyulanlar gibiydi.

O tür bir iç çekişti.

April ürperdi ve kalkıp oturdu. Eliyle burnunu sıktı ve sertçe sümkürdü. Ama adanın sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

"Ayı?" Endişeli gözlerle ona baktı. "Sen de duydun mu?"

Yerden kalktı ve yüzünü yavaşça ona döndü. Sonunda Ayı'nın adada neden kapana kısıldığını öğrenmek üzereydi.

On Sekizinci Bölüm

Dağ Zirvesi

Daha ne olduğunu anlayamadan, Ayı'nın sırtındaydı ve adanın tanımadığı bir kısmına doğru dörtnala ilerliyorlardı. Dağlara daha önce hiç gitmedikleri, buzlu nehirlerin döne döne akıp denize döküldüğü, karaçalıların sık ve eflatun çiçeklerle kaplı olduğu bir yönden yaklaşıyorlardı.

Ayı göllerin üzerinden atlarken, martı kolonileri havalanıp etrafa dağılıyordu. Sağlarında, gri dalgalar savrula savrula döndü ve uzaklarda bir yerde, bir Kutup tilkisi korkuyla kaçtı.

Yakından bakıldığında dağlar çelik renkli granitten meydana gelmişti, ıssız, heybetli ve çok ama çok yüksekti. Dört bir yanları ciyaklayan, çığlık atan, tiz sesleriyle bağıran, feryat eden martıların sesleriyle çalkalanıyordu. Ayı aralarından geçip dört nala koşarak en büyük, en dik ve en tehditkâr dağa doğru ilerlerken dört bir yana kaçışıyorlardı.

Ve tırmanmaya başladılar.

Dağ sarptı. Yer yer o kadar dikti ki, April kayıp aşağı yuvarlanmamak için can havliyle Ayı'nın kürküne tutunuyordu. O

kadar dikti ki, bazen geri dönmek zorunda kalacak gibi oldular. Devam etmek imkânsızdı.

Ancak Ayı devam etti. İleriye ve yukarıya.

Bu onun kaba gücünün, kararlılığının ya da sadece içsel cesaretinin kanıtıydı. Zirveye, April'ın kulübesinden biraz daha büyük, karla kaplı tehlikeli bir kaya çıkıntısının yakınına gelene kadar tırmandılar, çırpındılar ve canlarını dişlerine taktılar. Kaya mavi gökyüzünü kesen keskin bir iğne gibiydi. Ayı'nın o son bölüme tırmanmasının bir yolu yok muydu? Kaya, aşılmaz bir granit duvar gibi üzerlerinde yükseliyordu. April'ın kalbi göğsünü delip geçecek gibiydi; parmakları kürküne o kadar sıkı yapışmıştı ki, eklemleri ağrımaya başladı.

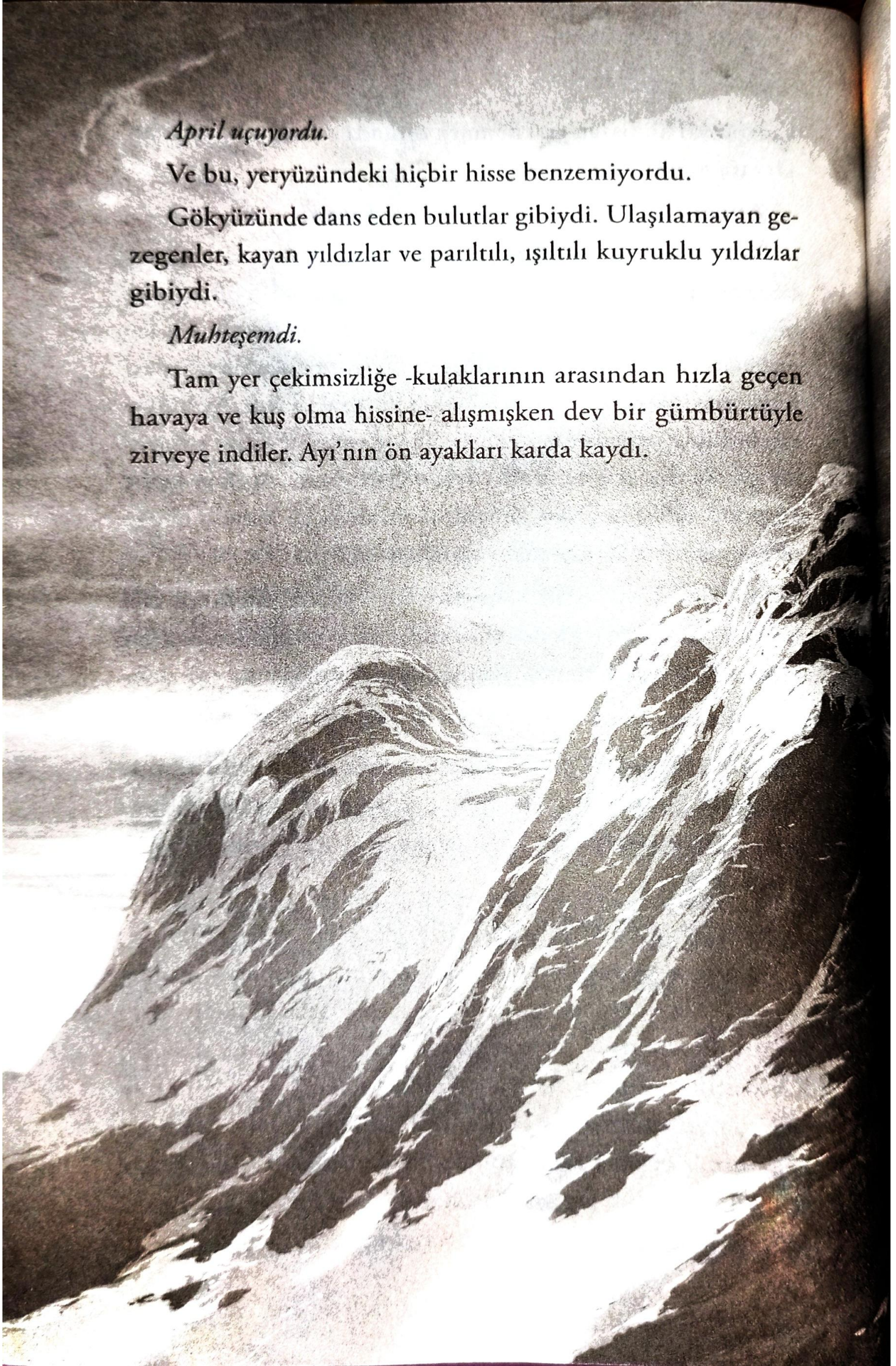
Ayı bir an yavaşladı. Kalçasını yere koydu, ruhunun derinliklerine doğru güçlü, derin nefes aldı ve ardından sıçradı - zirveye yükselirken gökyüzüne sıçradı.

Ve zaman durdu.

Sadece o an vardı. O değerli, güzel, durmuş an. Onun Ayı'ya, Ayı'nın ona tutunduğu. Ve ikilinin gökyüzünde uçtuğu. Her şey sessizliğe boğulmuştu, Büyük Önemli Şeylerin sessizliğine.

O an sonsuza kadar, hatta belki bir ömür boyu sürdü.

O sonsuz zaman boyunca April'ın kafasından birçok düşünce geçti. Zirve nasıl da acı bir biçimde ulaşılamaz görünüyordu. Dağın dibine nasıl da korkunç derecede uzun bir yol vardı. Korkusuna rağmen Ayı'ya içgüdüsel olarak hayatı pahasına nasıl da güvenmişti ve hepsinden önemlisi bu, hayatının en iyi, en mükemmel yazı olmuştu. Ve aklından aslında düşünce bile olmayan bir şey geçti çünkü düşünceler sahiden bu tür şeyler için değildi. Düşünceden ziyade bir duyguydu.

April uçuyordu.

Ve bu, yeryüzündeki hiçbir hisse benzemiyordu.

Gökyüzünde dans eden bulutlar gibiydi. Ulaşılamayan gezegenler, kayan yıldızlar ve parıltılı, ışıltılı kuyruklu yıldızlar gibiydi.

Muhteşemdi.

Tam yer çekimsizliğe -kulaklarının arasından hızla geçen havaya ve kuş olma hissine- alışmışken dev bir gümbürtüyle zirveye indiler. Ayı'nın ön ayakları karda kaydı.

Çakıl taşları yerinden oynadı, uçurumun kenarından yuvarlandı ve aşağıdaki kayalara çarpıp son nefeslerini verdi. Ayı titredi, iç geçirdi, hızlı hızlı soludu ve sonunda karnının üzerine çöktü. Nefesi durgun, dondurucu havada şekiller oluşturdu.

April yumuşak bir düşüşle karın üzerine indi. Bacakları sızlıyor, elleri kürke sımsıkı tutunmaktan ağrıyor, kulakları yanıyordu ama kalbi ışıl ışıl hayat dolmuştu.

April bir an için sırt üstü yatıp nefesini tuttu. Gökyüzü, tepesinde dokunacak kadar yakındı. Yani April o kadar yüksekteydi! Uçakta olmadığı sürece şimdiye kadarki en yüksek zirvesiydi. O kadar yüksekteydi ki sersem gibiydi ve ağzında neredeyse hiç bilmediği bir tat vardı.

Başını çevirdiğinde adanın tamamının bir halı gibi altında uzandığını gördü. Yüzlerce göl, berrak mavi noktalara benziyordu. Mors Körfezi uzakta kumlu bir gülümseme şeklinde uzanıyordu. Ve güneye doğru, iki küçük kırmızı nokta vardı. Bunlar meteoroloji istasyonuydu.

Başını diğer tarafa çevirdiğinde görebildiği tek şey alabildiğine denizdi. Deniz, deniz ve daha çok deniz. İkisi gerçekten de gri bir sonsuzluğun okyanusunda sadece birer noktaydı. Bu enginlik Ayı Adası'nı April'ın gözünde küçücük kıldı. April'e kendini inanılmaz derecede küçük hissettirdi. Ama eskiden olduğu gibi değil. Bu sonsuzluk kendini aynı zamanda yenilmez hissettirdi.

"Ayı?" deyip ayağa kalktı. "Ah." Hava o kadar keskin, acı ve dondurucuydu ki, aniden başını döndürdü.

Geçinceye kadar başını dizlerinin arasına koydu. Bir dakika sürdü, belki biraz daha uzun. Başını tekrar kaldırdığında, ilk başta Ayı'yı görmedi.

Sonra onu fark etti. Arkasına oturmuş, yüzünü denize çevirmiş, onu seyrediyordu. April onun derin üzüntüsünü hissedebiliyordu.

"Ayı? Ne oldu, Ayı? Sorun ne?" Aceleyle yanına gitti. "Neden üzgünsün?"

Ona bakmak içini acıtıyordu. Çoğu insan, hayvanların acı çektiğini bilmezdi çünkü onlar duygularını aynı şekilde göstermezlerdi. Ama April öyle olmadığını biliyordu. Sırf yüzlerinde duygularını göremiyor olmanız, hissedemeyecekleri anlamına gelmiyordu. Ve Ayı'nın duyguları herhangi bir insanınki kadar gerçekti; yitip giden ve çıplak ve ham.

En kötüsü gözleriydi. Erimiş, yumuşacık çikolata, April'ın boğulmamak için bakmaya korktuğu derin, dipsiz kuyulara dönüşmüştü. Onunla ilgili her şeyden bomboş, terkedilmiş, unutulmuş bir mezarlıkta ya da düşen atı gizlemek için etrafına çadırlar gerilmiş bir hipodramda karşınıza çıkacak türden bir çaresizlik yayılıyordu. Zarif kulaklarını sarkıttığından, yere paralel ve yüzüne yakın duruyorlardı. Çenesiyse gevşekti. Ve April o an adanın iç çekişinin Ayı'nın kendi üzüntüsünün bir yankısı olduğunu fark etti.

"Ah Ayı."

Sonunda hisleri galip geldi. Uzanıp iki kolunu da Ayı'nın boynuna doladı ve yanağını kürküne, kulaklarıyla gözleri arasındaki yumuşak, bol tüylü yere bastırdı. Ve sonra onun kürkünü öptü çünkü herkes bilirdi ki en güzel öpücükler hayvanlara kondurulanlardır. Onu öptü. Ve sonra onu tekrar ve tekrar öptü. Çünkü üzgün olduğunda tek istediği buydu. Onu kucaklayacak, öpecek ve her şeyi iyileştirecek biri.

ğini hissetti. "Anneni kaybettin ve *o zamandan beri* adada tek başına kapana kısıldın."

Alnını Ayı'nın yüzüne yasladı ve kollarını onun boynuna doladı. Parmaklarının altında titriyordu. "Seni zavallı, zavallı şey."

Ayı ondan uzaklaştı ve o kadar sert, o kadar yüksek, o kadar vahşice kükredi ki, dünya altlarında gümbürdedi ve bulutlar korkuyla kaçıştı.

"Bunu çözecek bir şeyler yapacağım," diye yemin etti. "Söz veriyorum."

Yirminci Bölüm

Kapana Kısılmak

April ertesi gün kahvaltıda "Sıcaklıkları kime bildiriyorsun?" diye sordu.

"Sıcaklıkları mı?" Babası başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. Çay fincanını tutan eli havada öylece asılı kalmıştı.

April'ın babasıyla herhangi bir sohbet başlatmasının üzerinden epey zaman geçmişti. Haftalar, belki aylar.

Hava kabininde babasına yardım ettiği ve adamın ona bağırdığı günden beri doğru düzgün konuşmamışlardı. April o zamandan beri Ayı ile olan arkadaşlığında kaybolmuştu. Bu *kötü* bir kayboluş değildi. O, bu kendini kaybedişten *mutluydu*. Etrafınızdaki her şeyin, hatta gökyüzünün bile yenilebilir olduğu büyülü bir ormanda başa gelecek türden bir kayboluştu bu. Ancak o gün komadan uyanmış gibi başını kaldırıp babasının hâlâ orada olduğunu fark etti. Kendini şimdiki zamana geri çekmeden önce, kısa bir an, babasının onu çoğunlukla böyle görüp görmediğini merak etti.

Sonuçta kız bir söz vermişti.

"Evet. Ölçtüğün sıcaklıkları," dedi. "Onları kime rapor ediyorsun?"

Babası fincanı dikkatlice tabağına geri koydu. Kızının ilgisinden memnun olmuş bir hali vardı. "Norveç Hükûmeti'ne."

"Doğru ya," dedi April yulaflı bisküvisini çiğneyip derin düşüncelere dalarken. "Peki ama onlarla ne *yapıyorlar*?"

"Araştırma için kullanıyorlar, April," diye yanıtladı babası. "Yıldan yıla herhangi bir farklılık olup olmadığını saptamak için sıcaklıkları ölçüyoruz."

"Evet," dedi April elini sallayarak. "*Onu* biliyorum. Ama onlarla gerçekte ne *yapıyorlar*? Onları aldıktan sonra."

"Ne mi *yapıyorlar*?" diye sordu babası.

"Evet," diye yanıtladı April. "O verilerle aslında ne yapıyorlar? O sıcaklar sadece kutup ayılarını ve diğer tüm Arktik hayvanları etkilemiyor, değil mi? Kuzey Kutbu'ndaki hava, gezegendeki *herkesi* etkiliyor."

"Doğru," diyen babası biraz endişeli görünüyordu ama bu ona has bir haldi. Ayrıca, küresel ısınmadan bahsederken tüm yetişkinler böyle görünüyordu. Hafif bir endişe ibaresi gösterseler de endişelenecek bir şey yok gibi davranıyorlardı. Dünyanın krizde olduğu gerçeği, onları April'ı rahatsız ettiği gibi etmiyor gibiydi.

April yumruklarını sıktı ve okuduğu istatistiklerin bazılarını hatırlamaya çalışırken ses tonunu sakin tutmaya çalıştı. "Buz, üzerine düşen güneş ışığının yaklaşık yüzde altmışını mı yansıtıyor?"

"Yüzde seksen," diye düzeltti babası.

"Yüzde seksen o zaman." Başını kaldırıp ona baktı. "Peki tüm buz gittiğinde ne olur?"

"Buzun tamamı eridiğinde, bu, güneş ışığının doğrudan okyanusa düşeceği anlamına gelir," diye yanıtladı babası. "Bu olduğunda, deniz sıcaklıkları yükselecek ve bu da deniz seviyelerinin yükseleceği anlamına geliyor."

"Ya buzullar?" diye sordu April, sakin kalabilmek için tırnaklarını avucuna gömerek. "Şimdiye kadar ne kadarı eridi? Çok eridiklerini biliyorum... ama tam olarak ne kadar?"

Babası boğazını temizledi. "NASA'ya göre, yaz aylarında Kuzey Buz Denizi buzulunun kapladığı alan, 1980'lerden bu yana her on yılda yüzde on ikiden fazla küçüldü. Bu da temelde yaklaşık iki milyon kilometrekarelik deniz buzu kaybına denk geliyor."

"İki *milyon* mu?" April sanki yer yarılmış ve onu da içine çekmiş gibi şaşkınlığa düşmüştü "Yani doğru, öyle mi? Eridiklerini biliyordum ama bu kadar hızlı eridiklerini bilmiyordum."

"Ah," dedi babası bir öğretmen edasıyla. "Aslında kutup buzulları son yirmi yılda, son on bin yılda erdiğinden daha fazla eridi."

"O halde bir şeyler yapmalıyız!" diye bağırdı April, sakin kalma çabalarını bir kenara bırakarak. "Bunu bir şekilde tersine çevirmeliyiz! Onlara buzlarını geri vermeliyiz. İnsanlar neden bu konuda bir şeyler *yapmıyor*? Neden sen daha fazlasını yapmıyorsun?"

Babası kaşlarını çattı. Bu soruyu kendine hiç sormadığı belliydi ve gür kaşları şaşkın bir tırtıl gibi çatılmıştı. "Bilmiyorum."

April yulaflı bisküvisini bıraktı ve parmaklarındaki kırıntıları silkeledi. Bu konuşmayı tekrar eski haline çevirmesi gerekiyor-

du. İnsanların gezegeni bu pisliğe bulaştırması babasının suçu değildi. Herkesindi.

"Ayı Adası'nın çevresindeki buzulların eridiğini söylemiştin değil mi?" diye sordu Ayı'nın hikâyesini doğrulamak istercesine. "Ne kadar hızlı? Yavaş bir erime midir, yoksa hızlı bir şekilde gerçekleşebilir mi?"

"Pekâlâ..." dedi. "Normalde, oldukça yavaş olur ama bir sene sıcaklıklarda ani bir artış oldu."

"Ne zaman?"

"Öyle kafadan bilemiyorum."

"Lütfen dene!" dedi April öne doğru eğilip onun kolunu tutarken. "Gerçekten önemli."

Babası kızının kolunun üzerine koyduğu eline baktı. Onu orada gördüğüne şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten ilgini çekiyorsa, kayıt defterlerine bakabilirim."

April, "Onlara şimdi bakabilir misin?" diye ısrar etti. "Lütfen?"

Babası iç çekti, ama çayını elinden bıraktı, hava kabinine gitti ve bir kucak dolusu seyir defteriyle geri dönüp hepsini tezgâhın üzerine koydu. Birini açtı. "İşte Ayı Adası'ndaki yıllık ortalama deniz sıcaklıklarının son on yılını gösteren sütun. Sıcaklıklardaki artışın çoğunlukla sabit olduğunu görebilirsin. Bir de şuraya bak." Parmağını bir sütunun üzerine vurdu. "O sene sıcaklıklarda dramatik bir artış olmuş."

"Hangi sene?"

"Yedi yıl önce."

"Ve bunun adanın etrafındaki son buzulların eridiği zaman olduğundan kesinlikle emin misin?"

Babası onaylarcası başını salladı.

April midesinde bir bulantıyla arkasına yaslandı. Ayı yedi yıldır buradaydı demek! Bunca zaman adada mahsur kalmış, evine gidememişti.

"Ama bu adil değil!" diye haykırdı hayal kırıklığı içinde. "Dünyanın böyle alt üst olması *onların* suçu değil. Bizim suçumuz!"

"*Kimin* suçu değil?"

April boş gözlerle ona baktı.

"*Onların* suçu değil dedin de."

"Ayıların!" dedi bıkkınlıkla. "Kutup ayılarının. Adaya onların adı verilmiş ama artık kışları gelip burada geçiremiyorlar bile!

"Bunda acımasız bir ironi var... Ve elbette çok üzücü," diye ekledi babası aceleyle.

"Ya buzullar?" diye ısrar etti April. "Kuzey Kutbu'na yakın olanlar. Etrafındakiler...Svalbard. Hâlâ oradalar, değil mi?"

"Evet," dedi. "Şimdilik."

"Yani kutup ayıları hâlâ orada yaşayabilir mi?" diye sordu April.

Babası onayladı.

Babasına baktığında gördüğü, çenesine reçel bulaşmış, incecik parmaklı ve kayıt defterlerine gömülü çarpık burunlu adam, bariz bir kurtarıcı değildi. Ama April'ın sahip olduğu tek kişi oydu. Şans dilemek için parmaklarını çaprazladı ve sonra ona en büyük gülümsemesiyle gülümsedi. Aslında başta yüzünü buruşturmuştu ama önemi yoktu.

"Peki ya sana bunca zaman adada mahsur kalmış bir ayı olduğunu söylesem?"

Babası başını kaldırmadı bile.

"Baba!" dedi April daha kararlı bir şekilde. "Adada bir kutup ayısı var ve yardımına ihtiyacım var."

"Hmm?" Ona dikkati dağılmış bir bakış attı ve kız babasının onu can kulağıyla dinlemediğini anladı.

"Lütfen beni dinler misin?" Sesini kontrol etmekte zorlanıyor, sesi titrek bir şekilde çıkmaya devam ediyordu. "Burada bir kutup ayısı var. Ve o tüm dünyadaki en uysal, en iyi ayı. Benim senin yardımına ihtiyacım var, lütfen o seyir defterini HEMEN ŞİMDİ bırakır mısın?"

Babası seyir defterini elinden düşürdü ve defter büyük bir hışırtıyla yere çarptı. Artık tüm dikkati ondaydı. Ama onun istediği şekilde değil. Aslında ona midesini kıpır kıpır ettiren bir biçimde bakıyordu.

Sanki karşısında bir gerizekâlı varmışçasına, çok yavaş ve dikkatli bir şekilde, "April," dedi. "Ne dedin sen?"

April yutkundu. "Adada bir kutup ayısı var."

Babası cevap vermeden önce uzun bir süre ona baktı. "Adada. Hiç. Kutup. Ayısı. Kalmadı," dedi başını sallayarak. "Bu kesinlikle imkânsız."

"Ama bir tane kalmış! Ve hiç tehlikeli değil," diye bağırdı. "Sadece ona yardım etmek istiyorum, anlamıyor musun? Onun olması gereken yer burası değil!"

Babası, sanki aklını kaçırmış gibi ona bakmaya devam etti ve en kötüsü, şaka yaptığını düşünüp kayıt defterini yerden almaya davrandı.

"Bana inanmıyorsun, değil mi? Pekala, git kileri kontrol et!" dedi umursamazca. "O zaman doğruyu söylediğimi anlayacaksın!"

"Kiler mi? Bunun senin dediğinle ne alakası var?"

"Göreceksin. Sadece bir bak!"

Babası yavaşça ayağa kalktı ve birkaç kez boğazını temizleyerek kilerin kapısını açtı.

"APRIL!" diye bağırdı ve destek almak için kapı çerçevesine tutundu. "O kadar yemek! Hepsi nereye gitti?"

"Az önce sana söyledim ya! Açlıktan ölüyordu, bir deri bir kemikti ama şimdi tekrar avlanıyor. Ayrıca onu beslediğim onca yiyeceğin ardından onu şimdi görmelisin. Öyle iyi görünü-"

Babası dönüp ona baktı. "April, sen ne yaptın?"

Daha önce hiç duymadığı bir ses tonuydu ve güçlükle yutkundu.

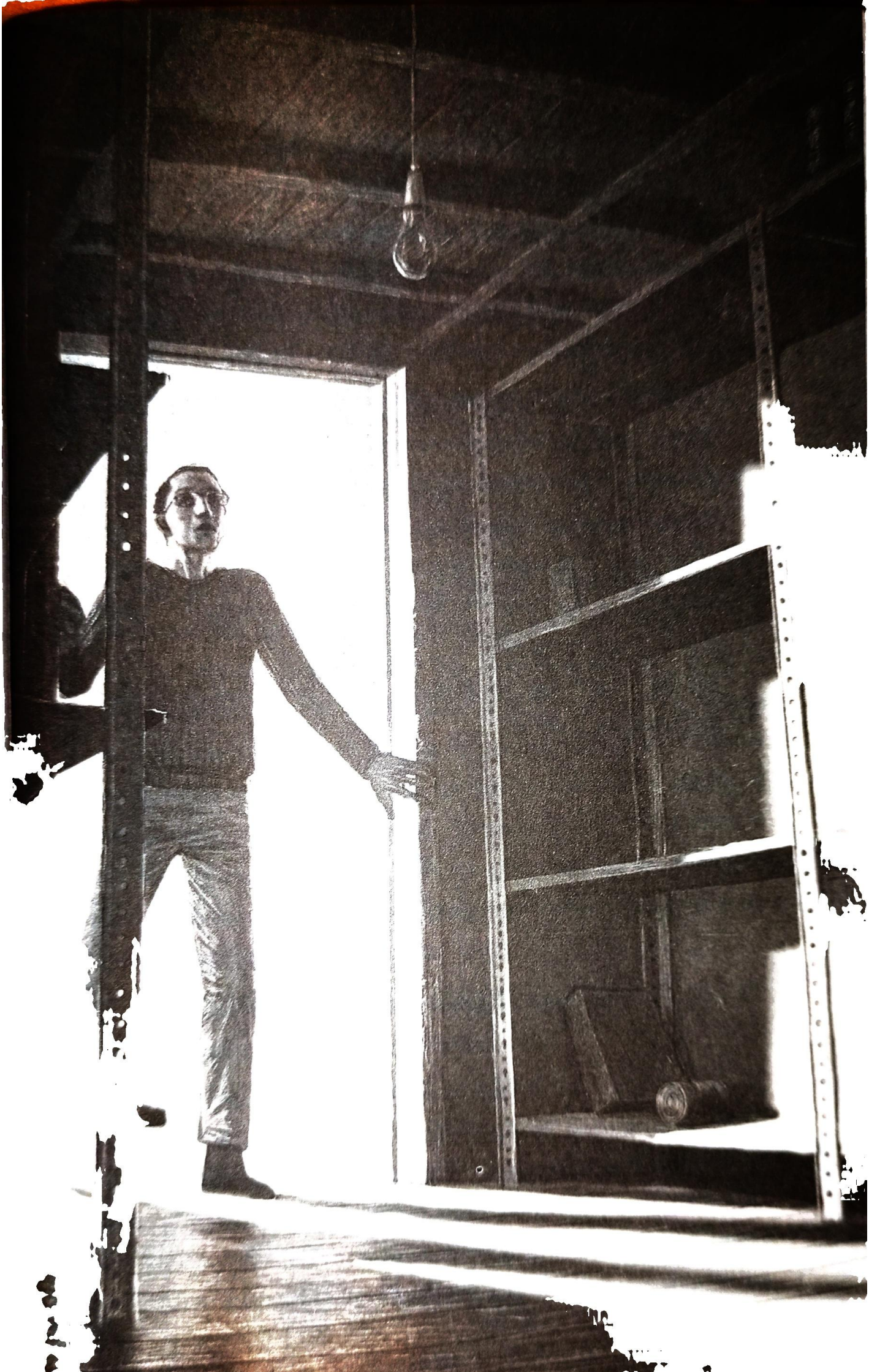
"Yemeklerden Ayı'ya verdim."

"Ayı'ya ha!"

Kız başıyla onayladı.

"Bir kutup ayısına," dedi babası kendini büyük bir yılgınlıkla kanepeye bırakırken. Kayıt defterleri ayaklarının etrafına dağılmıştı ve yüzünde April'a kendini sıcak ve nemli hissettiren tuhaf, kızından uzak bir ifade vardı. "Büyükanne Apples haklıymış," dedi.

"Seni buraya getirmek bir hataydı. Denizciler, adanın insanın aklına tuhaf şeyler yapabileceğini söylemişlerdi. Bunca zaman yalnızdın ve bu benim hatam. Çok çalıştığım ve seninle istediğim kadar vakit geçirmediğim için. Sana eşlik edecek hayali bir arkadaş yaratman çok doğal."

"O hayali bir arkadaş falan değil!" diye bağırdı April. "Ben de annem gibiyim. Farklıyım işte. Hatta bunu sen bile söyledin!"

"Evet, ama aradaki fark şu ki April: O, kafasında hayvanlar yaratıp ardından tüm yiyeceğimizi çöpe atmadı." Adamın gri gözleri, April'ın hayal kırıklığı içinde ağlamak istemesine neden olan bir tür korkunç, tiksindirici acımayla kısıldı.

"Sevgili çocuğum, bunun nedeni ilgi çekmek istemen mi?"

"Hayır," dedi kız gözyaşlarını görmesin diye başını çevirerek. "Ben bundan uzun zaman önce vazgeçtim."

Babası burnunu yüksek sesle mendiline sümkürmek için tam o anı seçti. "Tamam o zaman," dedi işini bitirdikten sonra. Kızının az önce söylediklerinden tamamen habersizdi. "Adada sadece altı haftamızın kalmış olması iyi oldu."

"Altı hafta mı?" diye sordu April soluğu kesilircesine. "Sadece altı haftamız mı kaldı?"

Yirmi Birinci Bölüm

Plan

Takip eden günlerde April, babasının bakışlarını üzerinde yakalayacaktı. Sıcak, candan, babacan bir bakış değildi. Aksine, ne zaman onun yanında olsa kendisini hep bir yabancı gibi hissettiren kuşkulu, güvensiz bir bakıştı. Hatta kızın daha fazlasını alamaması için kilerde kalan tüm yiyecekleri tek tek saydı, neyse ki April böyle acil durumu önceden öngördüğünden yatağının altında fazladan bir zulası vardı. Ama bırakın altı haftayı, üç haftaya bile zar zor yetiyordu ve bu durumda Ayı'ya yardım etmek için bir plan yapmanın aciliyeti her zamankinden çok hissediliyordu.

"Biz nasıl bu kadar *pasaklı* olduk?" April sanki ilk defa görüyormuş gibi oturma odasına baktı.

Bütün yaz eğlenmekle öyle meşguldü ki, üst üste yığılmış kirli çamaşırlar, bardaklar, çaydanlıklar ve boş çorba tenekeleri bir şekilde gözünden kaçmıştı. Ama sonunda Kuzey Kutup Dairesi hakkındaki kitabı bir kutu bayat kahve ile babasının şal desenli yeleklerinden birinin arasına sıkışmış halde buldu ve hemen Svalbard'la ilgili bölümü açtı. Kitabın içinden birkaç

anason ambalajı düştü. Okuduklarından Svalbard'ın Norveç ve Kuzey Kutbu'nun arasında, yaklaşık yüzde altmışı buzullardan oluşan bir takımadalar grubu olduğu ortaya çıktı. Deniz kuşlarına, Kutup tilkilerine, ren geyiklerine ve yaklaşık üç bin kutup ayısına ev sahipliği yapıyordu.

"İşte buldum!"

Sonunda cevabı bulduğunda damarlarında sıcak bir şey dolaştı. O kadar barizdi ki! O kadar açıktı ki, onca zamandır karşısında duruyordu. Yapılacak tek bir şey vardı. Ayı'yı o korkunç, yalnız mağarasında bırakmak zorunda değildi.

Onu eve götürecekti.

Yuvası Svalbard'a.

"Orada bir sürü arkadaşın olacak. Belki birkaç akrabanı da bulursun. Kuzenlerin, teyzelerin ve amcaların gibi. Belki de bir eş," diye fısıldadı, Ayı'nın onu adanın öbür ucundan duyabileceğini umarak. "Artık yalnız olmayacaksın."

Tek sorun mesafeydi.

Svalbard, Ayı Adası'ndan yaklaşık bir günlük tekne yolculuğu uzaktaydı. Ayı'nın kendi başına yüzemeyeceği kadar uzaktı, yoksa eve uzun zaman önce dönmüş olurdu. Yine de onu oraya götürmenin başka bir yolu olmalıydı - babasının yardımı olmasa bile.

April planın ilk kısmını yapmıştı.

Mors Körfezi'ndeki ters dönmüş kayık aslında kayık değildi.

April, önünde dururken, "Daha çok bir kano gibi," diye düşündü. "Ama büyük bir kano. İkimiz için yeterince büyük."

Gövdesi sarı boyalıydı ve iki ucundan bir Viking gemisi gibi yukarı doğru kıvrılıyordu. Boyaları yer yer soyulmuştu ama April

kayığın yüzeyini eldiveniyle ovuşturduğunda, yine de kış güneşi gibi hafifçe parladı.

"Bir zamanlar çok güzeldin, değil mi? Acaba buraya nasıl geldin? Seni de mi geride bıraktılar?" İnsanların Mors Körfezi'nde arkalarında bıraktıkları kalıntılara baktı.

Köhne bir kulübe, harap bir iskele, pas tutmuş demir halat ve hapı yutmuş plastik şişeler. "Biz nasıl bu kadar pasaklı olduk?" diye sordu o gün ikinci kez.

İçini çekti ve dikkatini tekrar kayığa yöneltti. İçeride iki sıra ahşap bank, eski bir kürek ve bol miktarda çakıl, kum, deniz kabuğu ve toprak vardı. Ancak neyse ki, herhangi bir delik yoktu.

"İlk iş seni temizleyeceğiz."

Göz ucuyla denizin kıyıya vuruşunu gördü. Bazı dalgaların boyu onun boyu kadar uzundu. Çoğu daha uzundu. April'ın midesi şöyle bir çalkalandı ve hopladı. Tilki kakası. Ancak yolculuk ne kadar tehlikeli ve kayıkta midesi ne kadar bulanacak olursa olsun, Ayı'yı eve götürmeye kararlıydı.

Diğer türlüsünü düşünmek bile istemiyordu.

Sonraki birkaç gün, uzun bir kayık yolculuğu için haritaları ve ansiklopedide detaylandırıldığı üzere hayatta kalmak için gerekli olan tüm ipuçlarını dikkatle çalışarak geçti. Ancak, deniz yolculuğu hakkında ne kadar çok şey okursa, kendini o kadar hazırlıksız hissetti. Dalgaların şeklinin rüzgârın değişeceğine dair bir gösterge olduğunu veya yelkencilik terminolojisinde neredeyse bir sözlük dolusu kelime bulunduğunu veya hava koşulları hakkında altıncı his sahibi olmanız gerektiğini kim bilebilirdi ki?

April duvarda asılı duran Ayı Adası haritasına baktı ve endişeyle dudağını ısırdı. Yapacak tek bir şey vardı. Bu kesinlikle acil bir durumdu ve babası hava kabininde olduğu için o an zamanlama mükemmeldi.

Zarfı başucu çekmecesinde saklamıştı. Hafiften uskumru, eskimiş halat ve başka bir şey kokuyordu. Rahatlatan, güven veren bir kokuydu ve sonunda onu vazgeçmekten alıkoyup numarayı çevirmeye ikna eden de buydu.

Telefon iki kez çaldı.

"*Hallo*?" Hattaki ses, sanki yan odadan geliyormuş gibi şaşırtıcı şekilde netti, "*Hallo*?"

April'ın ağzı anlaşılmaz bir şekilde kurumuştu. Sonunda "Tör?" demeyi başardı. "Benim. April. April Wood."

"April?" dedi, sanki ondan bir daha haber almayı hiç beklemiyormuş gibi şaşırmış bir sesle. "Adada her şey yolunda mı?"

April başını salladı ve sonra Tör'ün onu göremediğini fark etti. "Evet," diye yanıtladı aceleyle "Her şey yolunda."

April durakladı. En uygun şartlarda bile telefonda konuşmak konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ve sadece bir kez gördüğü biriyle konuşmak onu daha da geriyordu. Telefonu daha sıkı kavradı.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Tör sessizliği bölerek.

"Ben sana denizcilikle ilgili bir soru soracaktım," dedi parmaklarını çapraz yapıp sözlerinin kulağa inandırıcı gelmesini umarak. "Ben... Okul için bir rapor yazıyorum ve insanlara Ayı Adası'ndan Svalbard'a tekneyle nasıl gidileceğini anlatmam gerekiyor."

"Yani teknenin doğru yöne gittiğinden emin mi istiyorsun?" diye sordu. Tör "İnsanların kendilerini Svalbard yerine New York'ta bulmamaları için."

"Öyle bir şey," diye onayladı.

"Şey, eski günlerde yolumuzu bulmak için gökyüzü haritasını kullanırdık."

"Gökyüzü haritası mı?" Ansiklopedide bundan bahsedilmiyordu. "Yıldızları mı kastediyorsun?"

"Doğru. Ama bu günlerde pusula çok daha kullanışlı."

Vay canına. April'da bir tane vardı.

"Ayrıca Barents Denizi'nin haritasına da ihtiyacın olacaktır."

April haritaya baktı. Eskimiş ve kenarları dökülmüştü. Ama iş görürdü.

"Ve bir GPS'e."

"Neye?"

"GPS uyduya bağlıdır ve konumunu gösterir," dediği sırada hattan bir hışırtı gelmeye başladı.Tör sesini duyurmak için daha yüksek sesle konuştu. "Dünyadaki her yerin, Ayı Adası gibi küçücük yerlerin bile bir dizi koordinatı var. Denizciler onları yönlerini bulmak için bir araç olarak kullanırlar. Onlara günümüzün yıldızları gözüyle bakarız."

"Peki ama bu GPS olmadan yapılamaz mı?" diye sordu April sesini yükselterek. "Ya da yıldızlar?"

"Evet," dedi hattaki ses ve kesilmeye başladı. Daha yüksek sesle konuşarak tıslama sesini bastırmaya çalıştı. "Fakat... daha zor olur... pusulana... güven. Svalbard'ın... koordinatlarını... gir. Rüzgârlara... dikkat...et."

Koordinatları haritadan alabilirdi - bunu yapması epey kolaydı - ve ardından oraya kadar pusulayı takip ederdi.

"April?" diye sordu, Hattaki ses ansızın yeniden netleşmişti. "Hâlâ orada mısın?"

"Ah!" diye irkildi çünkü pencereden, kabine doğru ilerleyen babasını görmüştü.

"Kapatmam gerek," dedi hızla. "Ama teşekkür ederim!"

Ve Tör cevap vermek şöyle dursun, bir nefes dahi almaya fırsat bulamadan April telefonu kapattı.

Babası soğuk, buz gibi havayı ve bir parça anasonlu şeker kokusunu beraberinde getirip kulübeye girerken "Her şey yolunda mı, April?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye cevap verdi April yanından geçip dışarı çıkarken.

Kaybedecek başka bir şey yoktu. Ayı'ya söylemenin zamanı gelmişti.

Mors Körfezi'ne ulaştığında, Ayı dalgalarda oynuyor, bir fok balığı gibi dalıyor ve dakikalar sonra mutlulukla ışıldayarak ortaya çıkıyordu. Onu henüz görmemişti. O nedenle April onu izlemeye koyuldu.

O an gördüklerini, ilk tanıştıklarında gördükleriyle karşılaştırmadan edemedi. Kürkü artık gri, keçe gibi ve sert değildi. Parlaktı, ışıl ışıldı ve yıldız tozu gibi parlıyordu. Artık kulakları sarkık durmuyordu. Onun yerine kafasının üzerinde dans ediyor, coşkuyla seğiriyorlardı. Artık kaburgaları sayılmıyordu. Aksine, araları dolmuş, hatta belki de biraz dolgunlaşmıştı. Yü-

zünde, en sevdiği akşam yemeğini az önce bitirmiş ve kocaman geğirmek üzere olan birinin o memnun ifadesi vardı.

Bütün kutup ayılarının görünmesi gerektiği gibi görünüyordu.

Mutlu. Sağlıklı. Canlı.

Aniden birlikte geçirdikleri zamanın sona ermek üzere olduğunu fark etti ve nefesi kesildi. Sadece bir hafta önce güneş nihayet ufukta kaybolmuştu, bu bir yıl daha gece yarısı güneşinin görünmeyeceğinin işaretiydi. Saati bile tekrar çalışmaya ve tik taklarıyla birlikte geçirdikleri günlerin geri sayımına başlamıştı.

"Ayı," diye fısıldadı, sesi çatallaşmıştı.

İşte o zaman Ayı onu duydu. Başını kaldırdı, kulakları seğirdi ve tüm yüzü, April'ı gördüğünde her zaman nasıl aydınlanıyorsa öyle aydınlandı.

Kürkündeki suları silkeleyip binlerce gökkuşağı damlasını tüm sahile püskürttü ve sıçraya sıçraya dörtnala koşmaya koyuldu. Yanına ulaştığında, selam vermek için nazikçe omzunu okşadı, ardından yüzünü birkaç kez yaladı. İkisi de birbirine kükredikten sonra, çenesini kızın göğsüne dayadı ve kokusunu içine çekti.

Evdeymiş gibi hissettiren bir kokuydu.

April birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, burnunu onun kürküne gömdü, kollarını ona doladı ve güç bela yutkundu. Hiç bir şey söylemesine gerek yoktu.

Ayı biliyordu.

Boğazında bir yumru oldu ve konuşabileceğine kanaat getirmeden önce karla kaplı dağlara dikkatle baktı. "Yakında eve gitmem gerekecek," demeyi başardı sonunda. "İstediğim için

değil. *Mecbur* olduğum için. Bazı sınavları geçebilmek için okula gitmem gerekiyor. Böylece büyüdüğümde önemli işler yapabilmek için gerekli evraklara sahip olacağım," dedi. "Ama biliyor musun? Büyüyünceye kadar beklemek zorunda değilim. Bu sorunu çözme işini başkalarına bırakamam. Kuzey Kutbu'nu ve hatta belki gezegeni kurtarmaya yardımcı olacak bir şeyler yapacağım. Ve o bir şey şimdi başlıyor." Derin bir nefes aldı. "Seni burada bırakmıyorum Ayı. Bir planım var."

Ayı'nın yüzünü elleriyle çerçeveledi, böylece göz gözelerdi. Gözleri çikolatamsı, sıcak ve parlaktı. April'ın içini eritircesine ona bakıyorlardı. April, hayatı boyunca hiçkimsenin Ayı'nın o anda ona baktığı gibi bakmayacağını düşündü.

"Tehlikeli bir plan ama fazla seçeneğimiz yok. Ya bu planı uygulayacağız ya... Pekâlâ, öyle bir şey olmayacak. Şişt! Sorun değil." Yüzündeki yaşı parmak uçlarıyla sildi ve sol kulağının altındaki sevdiği yeri kaşıdı. "Aslına bakarsan korkuyorum. Ben senin yarın kadar bile cesur değilim. Ben asla burada senin gibi yıllarca yapayalnız yaşayamazdım. Ama hiçbir şey yapmamaktan iyidir ve bildiğin gibi insanlar hiçbir şey yapmamakta çok iyidir. Ben artık o tür bir insan olmak istemiyorum." April bu sözlerinin ardından başını kaldırdı ve hissettiğine kıyasla çok daha kendinden emin bir şekilde konuşmaya devam etti."O nedenle, bunun dünyadaki en kötü fikir olduğunu düşünsen bile benimle geleceğine söz vermelisin."

April bunu dedikten sonra kayığı gösterdi.

Ayı'nın kulakları seğirdi, bıyıkları tıngırdadı ve öyle aniden geri çekildi ki April sahile fırlamamak için onu bırakmak zorunda kaldı. Hemen arka ayakları üzerinde kalktı, bir gökdelen gibi yükseldi ve öfkeyle kükredi. Bu, o güne kadar ondan duyduğu

en gürültülü kükremeydi ve eğer uçurumun kenarında duruyor olsalardı, muhtemelen sesi aya kadar ulaşıp onlara geri dönerdi.

Kükremesi sona erdikten sonra, April ellerini kulaklarından çekti ve gerçek April boyutuna geri döndü. "Ayı işin aslı şu: Sen istesen de istemesen de ben bunu yapacağım," dedi. "Beni durduramazsın. Ama kabul etseydin çok daha kolay olurdu-"

Ayı tekrar kükredi ve böylece April'ın söyleyeceklerinin geri kalanının üzerini örttü. Ve bu sefer güneş bile saklandı, yeryüzü titredi ve dağ sallandı. Tam olarak ne kadar sürdüğünü söylemek zor olsa da, April'a çok uzun gelen bir süre boyunca kükredi, çılgınca bağırıp çağırdı. Ancak April'ın ters dönmüş kayığın yanına gidip oturması, bulduğu bir ipi parmaklarına dolayıp en az on kez kedi beşiği oynaması ve kısa bir şekerleme yapması için yeterince uzundu. Sonunda, Ayı yapacağını bildiği şekilde kükredi.

"Başka seçeceğin yok. Burada kalamazsın," diye fısıldadı kız.

Ayı sonunda çenesini kızın omzuna dayadı, hafifçe inledi ve ardından kızın yüzünü yaladı.

"Seni eve götürüyorum," dedi April.

Yirmi İkinci Bölüm

Kötü Bir Sürpriz

April sonraki hafta boyunca her gün Mors Körfezi'ne gitti. Ve her gün kuzey gökyüzündeki trilyonlarca yıldıza, babasının kullandığı en önemli aygıtlardan biri sorun çıkardığı için teşekkür etti çünkü onu tamir etmeye çalışırken harcadığı zaman, onun arkasından neler çevirdiğini fark etmemesi anlamına geliyordu.

En büyük zorluk yemekti. Gıdım gıdım bölmesine rağmen, yatağının altındaki zulanın neredeyse tamamı bitmişti. O nedenle elini çabuk tutmak ve yiyecekler tükenmeden kayığın hazır olmasını sağlamak zorundaydı. Aynı zamanda yolculuk için de biraz yiyecek ayırması gerekiyordu.

O zamana kadar, şunları stoklamıştı:

- *Üç kavanoz çıtır fıstık ezmesi (yalnızca birini yatağının altında bırakmıştı).*
- *Son dört paket yulaflı bisküvi.*

• Kendisi için bir konserve kutusu domates çorbası ve Ayı için üç kutu etli güveç.

• Bir kutu şerbetli şeftali. April'in buna bayıldığı yoktu ama Ayı, baygın bakışlarıyla ona şekerli ikramlar getirmesi için yalvarıyordu.

• Babasının anasonlu şekerlerinden üç tane. (Bunun nedeni daha ziyade duygusaldı. Araları açılmış olsa da yine de onu hatırlatacak bir şeyler istiyordu.)

• İki galon su.

• Bir konserve açacağı.

• Babasının İsviçre çakısı.

• Onları Svalbard'a yönlendirecek pusula.

• Ayı Adası ile Svalbard arasındaki Barents Denizi'nin kaba bir haritasını içeren Kuzey Kutup Dairesi hakkındaki kitap.

• Kayığı yüksek dalgalardan ve fırtınalardan korumak için bir branda.

• Deniz tutmasına karşı birkaç ilaç.

• Su geçirmez pantolonu, ceketi ve su geçirmez şapkası.

• İki çift yünlü çorap.

• Gökkuşağı desenli çizmeleri.

• Artık kolları biraz kısa gelse de, Büyükanne Apples'ın geçen Noel'de onun için ördüğü kazak.

• Mutfak dolabında bulduğu kilitli bir poşet.

• Kulübenin ilk yardım çantası. (Bunu yanına aldığı için huzursuzdu çünkü babası yaralanırsa ne olacaktı?)

• Yastığı.

• Ve, son olarak, kalp şeklindeki çakıl taşı.

Bazıları, mesela su, o kadar ağırdı ki, kızağı çekmesine yardım etmesi için Ayı'yı görevlendirmek zorunda kaldı. Ama diğerlerini kolayca sırt çantasına atmayı başardı. Ne yazık ki, sahip olmadığı ve belki de en çok ihtiyaç duyduğu şey bir can yeleğiydi. Ama onun yerine uydu telefonunu alacaktı. Babasını onsuz bırakmak April'ı endişelendirse de, acil durumlar için gerekliydi.

Kayığı tamir etme operasyonu daha zordu.

Öncelikle Ayı'yı kayığı doğru tarafa devirmeye ikna etmesi ve ardından onu tamir etmesi gerekiyordu. Neyse ki kulübede kayıklarla ilgili bir kitap vardı ve yaz başında rıhtımda kayıklarını hazırlayan balıkçıların anılarıyla harmanlanmış o kılavuzdan faydalanarak kayığın içindeki tüm pislikleri temizledi ve kilerde bulduğu zımpara kâğıdını kullanarak tüm çentikleri ve bombeli kısımları düzeltti. Bu iş göründüğünden çok daha zordu. Her gün Mors Körfezi'ne geri döndü ve kolları ağrıyana, parmakları kıpkırmızı çiziklerle dolana ve beli zonklayana kadar çalıştı.

Hava durumu kabininde birkaç çivi ve bir çekiç bulmuştu ve terk edilmiş kabindeki gevşek kalaslardan birini kullanarak ikisinin eşyalarının etrafa dağılmaması için kayığın tabanında küçük bir bölme oluşturmuştu. Kayıktaki bankı da dalgaların karaya sürüklediği yumuşak bir odun parçasını kullanarak tamir etti. Kayığı yükledikten sonra son iş, onları yüksek dalgalardan, kötü hava koşullarından ve hatta belki morslardan korumak

için brandaya çivi çakmaktı. Geceleri gözüne uyku girmemesine sebep olan pek çok endişesi vardı ama en önemlisi, kayığın önce kuzeye, Svalbard'a doğru yolunu bulmasını, ardından Ayı Adası'na dönüş yolunu bulmasını sağlamaktı. Pusulası vardı, ama motoru ya da yelkeni olmadığı için tek başına çekmesi gerekeceğinden emin olduğu bir küreğe bel bağlamış durumdaydı.

April'a çok iş düşüyordu ama Ayı'yı orada bırakmak dışında başka seçeceği olmadığı için tüm bunların yapılması gerekiyordu.

Erzakları taş çatlasa 10 Eylül'e kadar yeteceğinden, adadan ayrılma tarihlerini de o gün olarak belirledi.

April, Ayı'ya "Neredeyse hiç yiyecek kalmadı," dedi. "Yani o tarihte ayrılmak zorundayız. Endişelenme, daha bir hafta var ve umarım o zamana kadar hava daha güzel olur."

Kayığı onarmayı bitirmesinin ardından, adayı resmen sel basmıştı. April'ın evinde alıştığı türden ince, çiseleyen bir yağmur değil, havayı iğne gibi kesen yoğun, şiddetli, iri taneli bir yağmurdu. Adayı perde perde süpüren ve dalgaları şahlanan atlar gibi havaya kaldıran bir yağmurdu.

April'ı her dışarı çıkışında iliklerine kadar titreten ve sonunda ona berbat bir soğuk algınlığı, yüksek sesle hapşırıklar ve bolca burun akıntısına mal olan bir yağmurdu.

Son iki gündür şöminenin önündeki kanepede dinleniyordu. Babasının bakışlarından uzak durmak için yatakta olmayı tercih ederdi; sık sık onu kendisine bakarken yakalıyordu. Ancak April'ın yatak odası soğuk oluyordu. Başı zonkluyordu. Teni terden ıslanmıştı. Sanki dili kalınlaşmış gibiydi. Hareket etmek istese de yapamıyordu. Bir kutu mendili ve biraz sulu domates

çorbası hemen elinin altında duruyordu. Ve tüm bu süre boyunca hem kendisi, hem de Ayı için son derece endişeleniyordu.

"Haberler iyi," dedi babası, uydu telefonunu kapatırken.

"Hımm?" April burnunu çekti.

Babası bugün erken saatlerde çalışmayan bir aygıtı nasıl tamir edeceğini öğrenmek için uydu telefonunu kullanmıştı. April, arayanın babasının çağrısına geri dönen mühendis olduğunu varsaymıştı.

Babası, "Görüştüğüm kişi patronum, Bay Olsen'di," dedi. "Görevi bizden devralacak adam beklenenden daha erken geliyormuş."

"Ne?" Yüksek sesle hapşırdı. "Neden?"

"Görünüşe göre son görevi beklenenden daha erken bitmiş ve işe erken başlamayı sorun etmeyecek," diye devam etti babası. "Bu, eve gidebiliriz demek, April. Seni bilmem ama sanırım ben tekrar bir parça lükse hazırım. Düşünsene! Kızarmış, tereyağlı ekmeğin üzerine sürülmüş marmelat. Üzerine ahududu reçeli sürülmüş, taze pişmiş çörekler. Ve taze sütlü, taze çekilmiş kahve."

"Ama..." Boğazı kasıldı ve sıkıştı. Yüreği ağzına gelmişti. Konuşmaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi. "Ama..."

Çörekler mi? Marmelat mı? Çekilmiş kahve mi?

"Henüz gidemeyiz!"

"Ama orada daha iyi olacaksın," dedi babası, o bakışlardan bir tane daha atarak. "Eve gitmek istemiyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı April ve bir kez daha hapşırdı. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Ne zamanı?"

"Sen bana bu saati yaz başında verdin ve onu verme nedeninin *friluftsliv* olduğunu söyledin. Şimdi *friluftsliv*'i benden öylece çekip alıyorsun!"

Babası ağzını açıp kapadı.

April pek de açık davranmadığının farkındaydı ama kendini nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Nasıl yapabilirdi ki? Kafası soğuk algınlığıyla kaplıydı ve beyni karmakarışıktı. Son konuşmaları o denli kötü bir şekilde sona erdikten sonra Ayı'yı tekrar gündeme getiremezdi. Ancak onun yüzünü ve ona her bakışında gördüğü, gözlerindeki yalvaran bakışı aklından çıkaramıyordu.

Sonunda ağlamaya başladı. Çirkin, kocaman hıçkırıklarla değil, iradesi dışında damlayan ve yanaklarından aşağı dökülen, minicik, hüsran gözyaşlarıyla ağladı. Onları öfkeyle sildi. "Sevdiğim her şeyi her zaman benden alıyorsun."

Babası sanki kızı üzerine bir bardak buz gibi soğuk su dökmüş gibi şaşırmış görünüyordu. "Bu doğru değil."

"Doğru!" diye haykırdı April. "Kurtardığım fareyi aldın!"

"Çünkü o bir sıçandı," dedi, ceketinin cebinden devasa büyüklükteki mendilini çıkarıp ona dolanmış anasonlu ambalaj kâğıtlarından silkeleyerek kızına teklif etti. "Evde yaşamaya uygun değildi."

"Peki ya hayvan kurtarma merkezi?"

"Hangi hayvan kurtarma merkezi?"

"Aynen öyle!" Burnunu sildi. "Atların bulunduğu alanların temizliğine yardım edecek gönüllüler arıyorlar ama orada çalışmak için izin kâğıdına ihtiyacım var. Senden pek çok kez istedim ama sen hâlâ imzalamadın!"

"Peki ama. . . Şehrin ortasında atların ne işi var?" diye sordu babası, sümüklü mendili tereddütle geri alırken. "Yakınlarda bir ahır olduğunu fark etmemiştim bile."

April, bıkkınlıkla, "Çünkü beni hiç dinlemiyorsun!" dedi. "Benim ne istediğim konusunda hiçbir şey bilmiyorsun! Birlikte vakit geçirmek için Kuzey Kutup Dairesi'ne geleceğimizi söylemiştin. Ama yalan söyledin! Annem için üzülmekle o kadar meşgulsün ki beni görmüyorsun bile! Ya yas tutuyorsun ya da çalışıyorsun!"

Babasının kaşları gergin olduğu zamanlardaki gibi tuhaf şekilde hızlıca kalktı. Ağzının kenarları kıvrıldı ve boğazını temizledi. "Belki şey ayarlayabiliriz... Eve döndüğümüzde sana binicilik derslerini ayarlayabiliriz."

"BEN BİNİCİLİK DERSİ FALAN İSTEMİYORUM!"

April'ın amacı kükremek değildi. Sadece ağzından öyle çıkmıştı. Ayı orada olsaydı onunla gurur duyardı çünkü bu o zamana kadarki en yüksek sesli kükremesiydi. Öyle güçlü, öyle kulak tırmalayıcıydı ki, babasının eli titredi ve fincanındaki kahve yüzüne sıçradı. Burnunu sildiği mendille alnını sildikten ve nefes alıp verişini düzene soktuktan sonra gözlerini kocaman açarak April'a sanki yıllardır ilk kez görüyormuş gibi baktı.

April da gözlerini ona dikti.

Göğsündeki kükreme dinmeye başlamıştı ama kalbi hâlâ şiddetle çarpıyordu ve kanı damarlarına erimiş sıcak lav gibi pompalıyordu.

"Artık umurumda bile değil," diye tekrarladı sakin, düz bir sesle. "Ben henüz eve gitmeye hazır değilim."

"April?" Babası, sanki kızının omzunu okşayacakmış gibi elini uzattı, ama sonra bir an düşündü ve geri çekti. "Aslında kabul

etmeyecektim ama... kutup ayısı hakkındaki o konuşmamızdan ve erzak meselesinden sonra... ben düşündüm ki... eve dönersek senin daha iyi olacağını düşündüm. O yüzden... evet dedim."

"O zaman evetini geri al!"

"Artık çok geç," dedi babası. "Yarın burada olacak."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Zaman Kalmadı

Kendi yaşındaki kızlardan daha olgun olduğunu düşünmek April'ın hoşuna giderdi. "Kısa boylu olabilirim ama en azından bebek gibi ağlamıyorum," derdi kendi kendine.

Ama o gece bir hışımla yatak odasına koştu, kapıyı çarptı, kendini yatağa yüzüstü bıraktı ve ağzını yastığına bastırıp çığlık attı.

Babası kapıyı bir kez çaldı, sonra bir kez daha ama sonra onu yalnız bıraktı. Biraz sonra Mozart'ın 'Flüt ve Arp Konçertosu' kulübeyi sardı. Huzurlu, yatıştırıcı bir parçaydı ve nefes nefese kalmış olan April sakinleşmeye başladı.

Sadece dehşete düşmüştü, hepsi buydu.

Babasına bağırmak ve kükremek istememişti. Adamın gözlerindeki o bakış! Onu hiç bu kadar korkmuş görmüş müydü? Hayır. Kızını kulübenin çatısında perende atarken yakalayıp beti benzi attığından beri onun bu kadar korktuğuna şahit olmamıştı. Kıkırdamasına engel olamadı ama sonra durdu ve kıkırdaması kesik süt gibi kesildi.

Yeni meteorolog ertesi gün geliyordu.

Ertesi gün!

Babasının daha şimdiden bavulunu hazırlamaya başladığını duyabiliyordu.

Gayretli bir biçimde kalkıp oturdu ve soğuk algınlığından kurtulmak için başını salladı. Önce, kulağından dışarı akabilmesi için başını sola eğdi. Ardından, geri kalan parçalardan kurtulmak için sağa yatırdı. Sonunda kafasını daha az sisli hissettiğinde, pencereyi açtı ve soğuk, keskin hava içeri girdi ve yüzünü ısırdı.

En sonunda kafası netleşmeye başladı.

Ada, cılız akşam güneşinde yıkanmıştı ve yağmur durmuş olsa da, nem sanki havada asılı kalmıştı. April bu manzarayı bir daha asla göremeyecekti. Güneşin denizi nasıl pembeleştirdiğini asla göremeyecekti. Gökyüzünün nasıl kayısı gibi göründüğünü asla görmeyecekti. Ufuk çizgisini belirleyen karla kaplı dağ üçlüsünü, yabani karaçalıları, yüzlerce mavi gölü veya son birkaç ayda keşfettiği gizli yerleri asla göremeyecekti.

Gözlerini ayırmadan uzun uzun baktı ve başı dönene kadar tüm manzarayı içine çekti.

Ayı'dan hiçbir iz yoktu.

Önemli değildi. Nasıl olsa onu duyacağını biliyordu. "Bu gece," diye fısıldadı, ellerini ağzının çevresine koyup. "Gece yarısı kayığın orada buluşalım."

Ayı'nın ona dinlemeyi öğrettiği şekilde kulaklarını dikti. Uzaktaki dalgaların gümbürtüsünü, martıların çığlıklarını, dağların iç çekişini ve toprağın yumuşak nefesini duydu.

Derken.

Duydu.

Ayı'nın kükremesini.

Kükremeden yayılan titreşim sıçradı, hızla yayıldı, dünyayı sardı ve sonunda penceresine ulaştı ve kalbine çarptı. April Ayı'nın kükremesini avucunun içinde, göğsünün üzerinde tuttu, yatağına gömüldü ve nefesini tepeden tırnağa içine çekti. Bir süre sonra artık ağrılarını ve sızılarını ya da sümüklü burnunu fark etmedi. İçinin çok daha güçlü bir şeyle dolu olduğunu hissetti.

Ayı enerjisiyle doluydu.

Kayık hazırdı.

Ve artık onun da hazır olması gerekiyordu.

Saat on bire kadar bekledi, gökkuşağı desenli çizmelerini giydi ve beresini taktı. Yapılacak son bir şey kalmıştı.

Bir tencerede biraz sütü sessizce ısıttı, sıcak çikolatayı içine karıştırdı ve sonra babasına kısa bir veda notu yazdı. Bütün akşam bu sözleri düşünmüştü.

Babacığım,

Bugün sana bağırdığım için özür dilerim. İstemeden oldu. Ayı'yı düşünüp endişeleniyordum ve BEN sana doğruyu söylüyorum.

Seni seviyorum.

April.

Not. Lütfen bizi takip etme çünkü bu çok tehlikeli.

Babasına en son ne zaman onu sevdiğini söylediğini hatırlamıyordu. Annesi öldüğünden beri hiç söylememişti. O an bunu

düşünmek April'a biraz aptalca geldi. Annesinin gitmiş olması birbirlerini sevemeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Araları açılmış ve yaz pek de planladığı gibi gitmemiş olsa da, darmadağınık kır saçları, karmakarışık kaşları ve yumuşak gri gözlerinin düşüncesi kızı az daha durduruyordu. Ayrılmak üzereyken ansızın aklına ona söyleyeceği milyarlarca şey gelmesi ne tuhaftı:

• Suçiçeği yüzünden okula üç hafta ara vermek zorunda kaldığımda, her gün getirdiğin çikolatalar için teşekkürler.

• En sevdiğim Mozart eseri, Figaro'nun Düğünü'nden 'Voi Che Sapate' çünkü onu dinlerken kendimi zıplarmış gibi hissediyorum.

• Kendine Gökkuşağı desenli çizme alsan nasıl olur? Böylece daha az ciddi bir an havan olabilir...

• Sana üniversitedeki çalışmaların ve orada çalışmaktan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığın hakkında daha fazla soru sormadığıma pişmanım.

• Ve acaba anneme dair en sevdiğin anın hangisi? Belki bundan böyle ortak anımız olur.

Ancak tüm bunlar için artık çok geçti.

O nedenle çaydanlığı, babasının kupasını ve notu yatak odası kapısının önüne bıraktı ve durup fazla düşünmeden sırt çantasını yatak odasının penceresinden dışarı itti ve ardından fazla zorlanmadan kendisi de peşi sıra gitti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kayık

Yağmur yeniden başladı ve kalın, ağır perdeler halinde Mors Körfezi'ne kadar indi. April'ın ensesinden aşağı süzüldü, omurgasından aşağı indi, hatta ayakkabılarının içine girmeyi başardı.

Kayığın yanına vardığında uydu telefonunu kulübede unuttuğunu fark etti. Onu almak için geri dönme riskini alamazdı ve bu kadar unutkan olduğu için kendine çok öfkelendi.

Ayı'yı görünce yüzünü onun göğsüne yasladı. Kendini yünlerin en yumuşağına sarmak ya da yüzlerce pofuduk tüylü kediyle birlikte uyumak ya da dev bir sıcak su torbasıyla kucaklaşmak gibiydi. Birkaç dakika sonra dişlerinin takırtısı kesildi.

Yanına sokulunca, tüm hayvanlardan farksız kokuyordu. Biraz vahşi, misk kokulu ama aynı zamanda tatlı. Güven veren ve rahatlatıcı. İkisinin de ihtiyaç duyduğundan daha uzun süre öylece kaldılar. Ama kucaklaşmaların en güzeli bir ayıyla kucaklaşmak olduğundan, ne kadar uzun olduğu önemli değildi.

"Sanırım gitsek iyi olacak, değil mi?"

Kayık April'ın tek başına kaldıramayacağı kadar ağır olduğundan, onu taşımak konusunda mecburen Ayı'ya bel bağla-

mıştı. Ancak bunu Ayı'yı anlatmak ayrı bir meseleydi çünkü o, dalgalarla oynamakla çok daha fazla ilgileniyordu. Sonunda, April kendi omzunu kayığın gövdesine dayadı ve umutsuzca itmeye çalıştı ama işe yaramadı. Bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. Yağmurun şiddetlenmesiyle avuçlarını hüsranla kayığa vurdu.

İşte o zaman Ayı merak içinde yanına geldi, eğildi ve kayığı itti. İlk başta bir oyunmuş gibi yaramazca, sonra giderek daha fazla güç kullanarak.

April rahat bir nefes alıp kendini geriye bıraktı. Nefesi göğsünde uğulduyordu.

"Haydi, Ayı! Bunu yapabilirsin!"

Ancak buna rağmen kayık bir santim bile kımıldamadı. Acaba en son ne zaman hareket ettirilmişti? Yoksa sıkışmış mıydı? Ya çok ağırsa? Ya Ayı sonsuza kadar burada sıkışıp kalırsa ne olacaktı?

April nefesini tuttu.

Ayı daha sert itti. Ayı olmanın verdiği tüm o güç ve büyüklükle itti. Kükreyip homurdandı ve ayağa kalktı. Kayık sonunda iki yanından gıcırdamaya başladı ama yine de hareket etmedi. Titriyor, gıcırdıyor ve inliyordu. Gürültü sanki çakılan çivilerden ve dişçilerin kullandığı matkaplardan geliyor gibiydi.

Ayı dişlerini gösterdi ve başını eğdi. Kaba kuvvetiyle, daha da güçlü itmeye hazırlanıyordu. Derken kayıktan bir sürtünme sesi geldi. Sonra bir tane daha.

"Hareket ediyor! Beceriyorsun!"

Kayık, ilk dalga gövdesine sıçrayana kadar santim santim kıyının kenarına yaklaştı da yaklaştı. İlerlediği her milimetreyi

alkışlayan April, bu fırsatı kullanıp tekneye atladı. Deniz suyu buz gibi soğuk bir yağmur halinde üzerine yağdığında nefesi kesilir gibi oldu ve dehşet içinde tükürdü.

"Tek bir hamle kaldı Ayı, sonrasında suda olacağız!"

Ayı omuzlarını aşağı indirdi ve sahip olduğu tüm gücü topladı. Ardından son, güçlü bir itişle kayık Mors Körfezi'nden ayrıldı ve sonunda denizin üzerinde bir aşağı bir yukarı salınmaya koyuldu.

Tekne ilk dalgayı aşıp ardından tekrar alçalırken, "Sudayız!" diye bağırdı April.

Ayı kıyıda durmuş izliyordu ve korkunç, yürek burkucu bir an için April onun kendisine katılmayacağını ve onu kendi başına sürüklenmeye terk edeceğini düşündü. Parmaklarını ağzına koydu ve ıslık çaldı, mesajı alması için dua etti. Neyse ki, Ayı onu ikiletmedi. Suya atladı ve ona doğru yüzmeye başladı.

Yanına varan Ayı kayığa tırmanıp onun tehlikeli bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanmasına neden olduğunda April ona kocaman sarıldı. Kucaklamayı bıraktığında ıslanmıştı ve kayık çoktan denize açılmıştı. Soğuk, gri dalgaların üzerinde sallanıyordu.

Brandayı emniyete almak için mücadele ederken, babasının kıyıdan fazla uzaklaşmamasına dair uyarısını hatırladı. Artık çok geçti. Ayı Adası gözden kaybolmuştu. Midesi burkuldu ve son düğümü aceleyle yerine bağladı.

Karanlıkta Ayı'ya sarılıp şans dilemek için parmaklarını çapraz yaparken "Yolumuzda ilerliyoruz," diye fısıldadı. "Bir sonraki durak: Svalbard."

Kaç saat geçtiğini bilmiyordu ama biraz kürek çekmesi -ki hayal ettiğinden çok daha zor bir iş olduğu ortaya çıkmıştı-, biraz

soğuk çorba içmesi, yulaflı bisküvileri paylaşmaları ve kayığın dibinde, Ayı'ya yaslanıp kıvrılıp bir şekilde kestirmesi için yeterli zaman geçmişti. April uyanmıştı çünkü sanki bir lunapark trenindeydiler. En tepeye yükselmişlerdi. Yükseğe, bir uçurtma kadar yükseğe çıkmışlardı. En tepedeyken midesinde o tuhaf kasılma oldu. Sonra dimdik aşağı düştüler.

April kendini korumak için kollarını iki yana açtı. Ancak tutunacak pek bir şey yoktu. Sonunda koltuğa yapıştı. Tahtanın kıymıkları avuçlarını kesti, ayak parmakları soğuktan uyuşmuştu. Tekne tekrar sallandı. Karnı içinde resmen takla attı. Çenesi göğsüne çarptı.

Ayı kızın önünde hafifçe inledi.

"Şişt, korkma," diye mırıldandı, elini tutunduğu banktan ayırıp yanağına dokunurken. "İyi olacağız. Tamam mı? Pusula hâlâ kuzeyi gösteriyor."

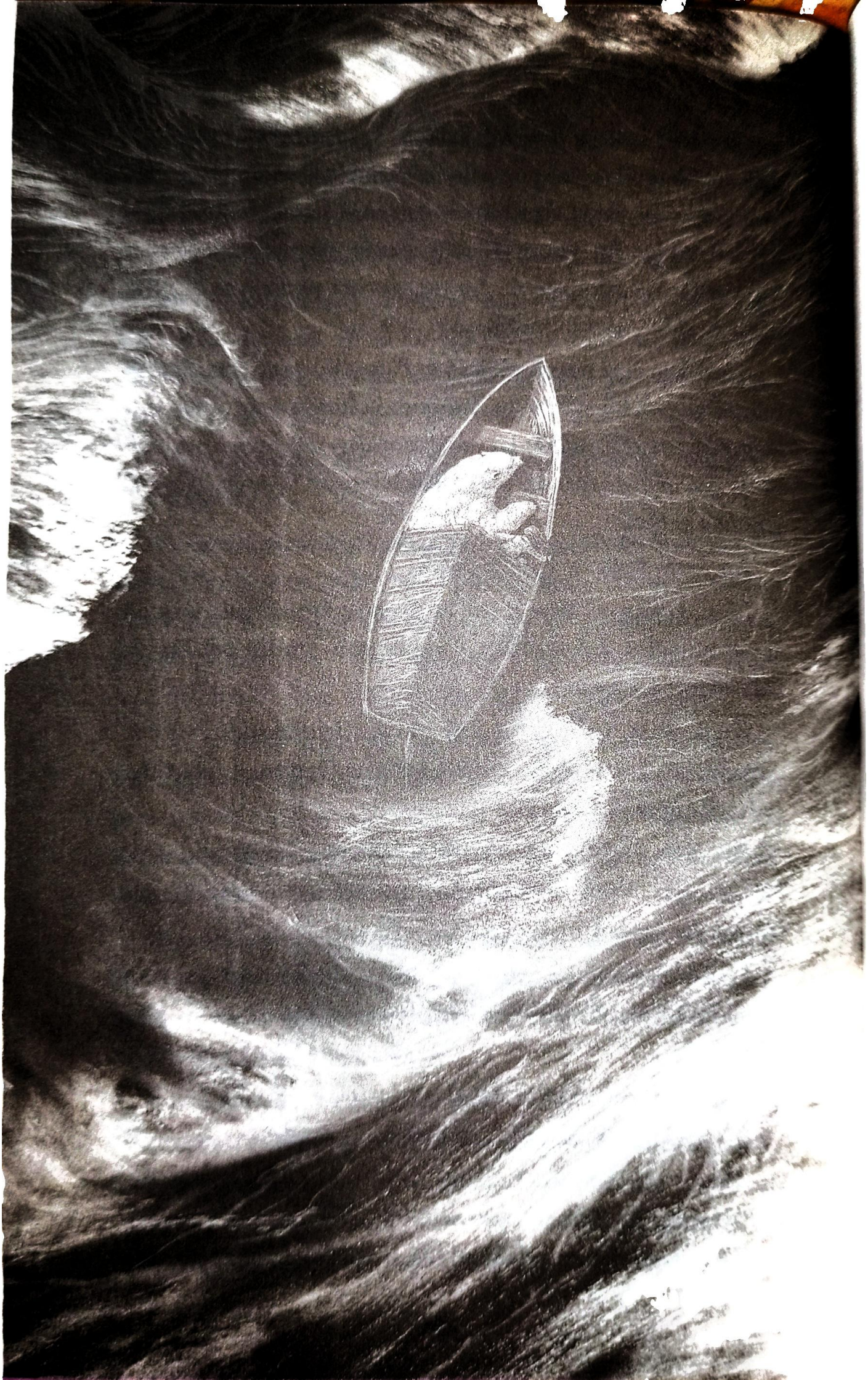
Kayık, pistten kalkan bir uçak gibi yeniden yükseldi. Daha da yükseğe çıktılar, dalganın tepesindeydiler. Derken geri düştüler ve April çığlığını bastırdı.

"Bir şey yok," dedi April, Ayı tekrar sızlanmaya başlayınca. "İyi olacağız. Varıp varmadığımızı görmek için dışarıya hızlıca bir göz atacağım."

Parmakları buz gibiydi ve brandayı sabitleyen ipi çözmeye çabaladı. Dişleriyle gevşeyene kadar kemirdi ve sonra delikten dışarı baktı.

"Olamaz!"

Gözünün alabildiği her yerde, kayığı dört bir yanından çevreleyen gri, büklüm büklüm dalgalardan başka şey yoktu. Ama bunlar Ayı Adası'nda kıyıya vuran dalgalar gibi değildi. Bu dalgalar korkunçtu. Devasa boyuttaydılar. Ağaçlar gibi şah-

lanıyorlardı. Öyle saçma büyüklükteydiler ki kayık yanlarında minyatür bir oyuncak gibi kalıyordu.

April yutkundu.

Kara yoktu.

Hiçbir şey yoktu. Sadece korkunç, ürkütücü dalgalar ve ikisi vardı.

Ayı, teknenin diğer ucunda büzülmüş oturuyor ve kocaman, çikolata gözleriyle ona bakıyordu. April parmaklarını uzatıp kulağının altını okşadı.

"Her şey yolunda." Brandayı bir çırpıda kapattı ve ona kara bulutlardan bahsetmemeye karar verdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Fırtına

Fırtına, bir gök gürültüsü ve yağmurun branda üzerine sarsıcı, çılgınca vuruşlarıyla başladı. Kamp yapmak gibiydi, yağmur yağarken çadırın içinde saklanıyorlardı. Yalnız, kamp yaparken çadırda kendinizi güvende, rahat ve muhafazada hissederdiniz.

April bunların hiçbirini hissetmiyordu.

Dalgalar daha da kocaman hale gelmişti.

Öyle olduğunu bilmek için brandanın altından bakmasına gerek yoktu çünkü kayık her tırmanışında sanki daha yükseğe çıkıyormuş gibiydi. Ama herhalde daha da kötüsü olamazdı, değil mi?

Ancak oldu.

Kayık o kadar yükseğe tırmandı ki sanki uzaya giden bir merdiveni tırmanıyor gibiydiler. Dalganın tepesine düştü düşecek bir şekilde tünüyor, bir o yana bir bu yana sallanıyor ve ardından tekrar uçuruma düşüyorlardı.

April çığlıklarını bastırmaya çalışmayı uzun süre önce bırakmıştı.

Artık önemi kalmamıştı. Ayı'nın gözleri panikle fal taşı gibi açılmış ve kayığın içini gerginlik ve korku dolu bir koku sarmıştı. Tüm o süre boyunca, yağmur dövercesine üstlerine düşüyor, dalgalar çarpıyor, gök gürlüyordu. Sürünerek kayığın ortasına gitti ve Ayı'ya sarıldı. Yüzleri birbirine değdi. Ayı'nın sıcak nefesi April'ın yüzünü ısıttı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Hepsi benim hatam."

Ayı burnuyla onun burnuna dokundu. April'ın kulağının altında kalbi atıyordu. Kızın göğsü gümbürdüyor ve yalpalıyordu.

"Seni seviyorum." Dudaklarını onun yüzüne bastırdı ve onu öptü. "Seni çok seviyorum."

Ona daha da sokuldu ve varlığının derinliklerinde bir yerlerde onun, onu sevdiğini bildiğini düşündü. Tatlı, mükemmel bir an için her şey güzeldi.

Ve sonra dalga geldi.

Okyanusun en derinlerinden çıkageliyor gibiydi ve onları histen yoksun bir acımasızlıkla göklere fırlattı. Kayık gri gökyüzünde döne döne dans etti, sert bir şekilde düşmeden önce havada süzüldü. Büyük bir gürültüyle dalgalara çarptı ve ters döndü.

April çığlık attı.

Ayı kükredi.

Kayık suya şiddetle çarptığında, branda tamamen yırtıldı, sular küreği yuttu ve pruva ikiye ayrıldı. Su öyle soğuktu ki nefesi kesildi. Ve nefesi kesilirken ağzına su doldu. Panikledi ve Ayı'ya ulaşmak için ellerini uzattı ama suyun altına çekildi ve elleri donmuş bir hiçliğe uzandı.

Su onu her yerinden yumrukluyordu. Baş aşağı savruldu, yana doğru fırladı ve sonra sırt üstü döndü. Gökkuşağı desenli çizmeleri yırtılmıştı ve suyun tenine değmesinin yarattığı saf şok kızı ağlattı.

Daha fazla su yutması, suyun tadının ekşimiş tuz gibi olması ya da sıcaklığın organlarını birer birer, usulca dondurması önemli değildi. Kayığın parçalanmış olması ve tüm erzaklarının o sırada denizin dibini boyluyor olması önemli değildi. Ayı yanında olsaydı bunların hiçbirinin önemi olmazdı.

Ve nihayet, tam nefesini daha fazla tutamayacağını düşündüğü anda, akıntılar onu tekrar yüzeye itti ve işte oradaydı. Onu hemen görmüştü. Ama ondan çok uzaktaydı. Çok uzak! Ellerini tekrar uzattı.

"AYI!"

Ayı'nın açılan ağzından bir kükreme döküldü. April görebiliyor ama duyamıyordu. Ama oradaydı, çılgınca ona doğru yüzüyordu. Kulakları arkaya gitmişti. Ve yüzünde şevkli, koruyucu bir ifade vardı.

Parmak uçları pençelerine değdi. Yani neredeyse gelmişti! Yani neredeyse güvendeydi!

Ama denizin April'la işi henüz bitmemişti. Akıntı parmağını kızın ayak bileklerine doladı, onu Ayı'nın tutuşundan çekip aldı ve tekrar aşağıya çekti.

Kız karşı koydu. Bacaklarını ve kollarını salladı. Çığlık attı.

Ama çok soğuktu.

Çok, çok soğuktu.

Ve deniz onu aşağı çekmeyi sürdürdü. Onu emmeye, söküp almaya ve daha derine sürüklemeye devam etti. Gece yarısı güne-

şinin bile girmeye cüret edemediği karanlık derinliklere. Suyun ağır, karanlık ve ölümcül olduğu yere. On bir yaşındaki hiçbir kızın ait olmadığı bir yere.

Orada, su don gibi etrafını sardı.

Ve sonunda, uzun ve zorlu bir mücadelenin ardından April gözlerini kapadı.

Öyle keskin bir soğuktu işte.

Derken her şey...

... karanlığa...

...gömüldü.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ayı Nerede?

"April?" Ses uzaktan, sanki uzak bir ülkeden geliyordu. "April?"

Uskumru kokan bir kamarada, bir ranzada yatıyordu. Üzerinde...

"*Baba?*"

"April!" Yüzü buruştu ve öne eğilip onu kucakladı. Anason ve tüvit kumaş ama aynı zamanda sıcak çikolata ve ev kokuyordu. "Kızım."

Kızına sarılmayı bıraktığında, kendi duyguları karşısında dehşete düşmüş gibiydi. Adam gözlerini ovuştururken, April zihnini zorlayıp neler olduğunu düşünmeye çalıştı.

Çünkü pek çok şey anlamsızdı.

Kafası neden buzdağlarıyla kaplıydı?

Nasıl olmuştu da bu kamaraya geri dönmüştü? Aynı kargo gemisiydi, değil mi? Aylarca önce onları oraya getiren?

Babası *ağlıyor* muydu?

Ve bir şey daha vardı.

Anımsayamadığı bir şey. Ancak yine de çok önemli bir şey. Hatırlaması gereken bir şey.

Ama o anda kafasındaki acı, buz parçalarını delip geçer gibi geri geldi ve kız bir kez daha karanlığa gömüldü.

İkinci kez uyandığında, ilk düşündüğü şey kamaranın boş olduğuydu. Kendi hırıltılı nefesinin sesinden ve hatırlayamadığı bazı rüyalardan başka şey yoktu.

Ses onu ürküttü. Sesin sahibi kamaranın diğer ucunda bir sandalyede oturuyordu, mendilini küçük, titiz kareler halinde katlıyordu. "Orada ne yapıyordun?"

April cevap vermeye çalıştı ama kafasının içini dolduran buzlar sallanıyordu. Sahi orada ne yapıyordu?

"Ölebilirdin!" Babası sandalyesinden fırladı ve yatağa doğru yürüdü, April'a öyle soğuk ve çıplak bir bakışla baktı ki, kız tekrar yastığına gömülmek istedi. Annesinin cenazesinden beri adamın yüzünde böyle yoğun bir duygu görmemişti ve o ifadenin oraya yerleşmesine kendisinin neden olduğunu düşünmek kızın canını sıktı.

"Biliyorum," dedi April sonunda ve vücudundaki tüm kemikler ağrısa da elini onun koluna koydu. "Çok üzgünüm."

Babası titrek bir nefes aldı, yatağın kenarına oturdu ve mendili yavaşça cebine koydu. Sonra uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı: kendi elini kızın elinin üstüne koydu. Bir an ikisi de konuşmadı. Oysa bazen kalbinizden geçenleri kelimelere dökmenize gerek yoktur.

April, kelimelerini dikkatle seçerek, "Hatırladığım son şey suyun altına düştüğüm," dedi. "Ama ondan sonrası... tamamen karanlık."

Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı ama sanki derin, bulanık bir sisin karşısına dikilmek gibiydi ve ne kadar çok denerse, başı o kadar ağrıyordu.

"Gittiğini fark ettiğimde," dedi babası, "sabah olmuştu ve yeni meteorolog ve asistanının gemisi karaya yanaşmıştı. Birlikte her yere baktık..." Birkaç kez boğazını temizledi ve April parmaklarını onunkilere doladı.

"Sonra sahildeki izleri gördük ve kayığı aldığını anladık. Kaptan bunun mümkün olabileceğine inanmadı çünkü küçük bir kız öyle bir kayığı nasıl denize itebilirdi ki? Ama o oğlan, Tör, nereye gittiğini tahmin eden oydu."

"Ah!" diye haykırdı April.

Kulaklarında bir uğultu, şelalelerin sesini ve başka bir şey duydu. Yüksek sesli, içgüdüsel ve ham bir şey.

"Ayı!" Bir sıçrayışla dimdik oturdu, kanı damarlarında yanardağlar gibi fışkırıyordu. "O nerede?!"

Babası ağzını açıp kapadı ve yüzü tuhaf bir kırmızı renk aldı.

"Hayır!" Üzerindeki örtüyü açtı, yalpalayarak babasının yanından geçti, kapıyı hızla açtı ve çıplak ayakla güverteye koştu.

"April!"

Rüzgâr yüzüne bir tokat gibi çarptı. Güverte pis pis kokuyordu. Birkaç mürettebat etrafında dolaşıp merakla ona baktı.

"Nerede o?" diye bağırdı, etrafına çılgınca bakarak. "AYI NEREDE?"

Rüzgâr uğuldadı, geminin motoru hırıltıyla çalışmaya devam etti ve vücudundaki her hücre acıyla doldu. Etrafında, martılar çığlık attı ve sonsuz bir kavis çizen gökyüzüne daldı. Tüm güverte boyunca koştu, soğuk tenine vurdu ve üzerinde dolaştı. Yüzüne sadece sarılmış halat, yağ ve acı Kuzey Kutbu havası vurdu. Korkuluktan aşağı doğru eğildi ve ufka doğru, tüm yönleri elinden geldiğince taradı ama görebildiği tek şey ıssız, boş denizdi.

"Ayı!"

Korkuluktan uzaklaştı, yüzü uyuşmuştu, parmakları donmuştu ve en yakın kapıya doğru tökezleyerek ilerledi. Ağır metal kapı arkasından kapandı ve aniden geminin iç kısmında kıvrılan ve dönen karanlık, kapalı geçitte kaldı. Paniğe kapılmamalıydı.

Derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. Artık duyabiliyordu. Dinledi, Ayı'nın ona yapmayı öğrettiği gibi. Kulaklarını dikti. Duyuları tam tetikteydi.

İlk başta geminin motorlarının yüksek gürültüsünden hiçbir şey duymadı ama sonra... Bir ses vardı. O kadar cılızdı ki neredeyse duymayacaktı. Sese kulak verdi, kalbi dans edercesine bir tempo tutturmuştu, ambarın karanlık alt kısmına kadar olan yolu izledi. Burada başka bir kapalı metal kapıyla karşı karşıya geldi. Kapıda nöbet tutan kişi Tör'dü.

"Merhaba."

Ona doğru kısa bir bakış atmanın dışında, onu fark etmedi bile. Tüm vücudu korku ve beklentiyle titriyordu. Tör cebinden büyük bir anahtar çıkardı, kapıyı yavaşça açtı ve geri çekildi.

Odanın diğer ucunda, yere çömelmiş ve boynuna sıkıca bağlanmış metal bir zincirle duran Ayı'ydı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Cesaret

"Ayı!"

April vücudunun ağrıdığını, başının zonkladığını, hatta mucize eseri hayatta olduğunu unutmuştu. Ayı'yı görmek ona her şeyi unutturdu, kendi acısını bile.

Yanına koştu, göz açıp kapayıncaya kadar dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını boynuna doladı.

Ayı, sevdiği birini görünce heyecanlanan bir köpek yavrusu gibi hafifçe inledi, şöyle bir kıpırdandı ve kızın yüzünü yaladı. Parlak çikolata gözleri kızı içine çekti ve midesinde kelebekler uçurdu. Kız yüzünü onun yumuşak, tüylü kürküne gömdü ve birbirlerine sıkıca sarıldılar.

April sonunda geri çekildiğinde, Ayı kızın yüzünü yaladı ve nazikçe hırladı. Öfkeli bir hırıltı değildi. Sonrasında mutlu bir hırıltı geldi. Memnuniyet dolu bir hırıltıydı. April Ayı'nın yanaklarını ellerinin arasına alıp burnunu öptü.

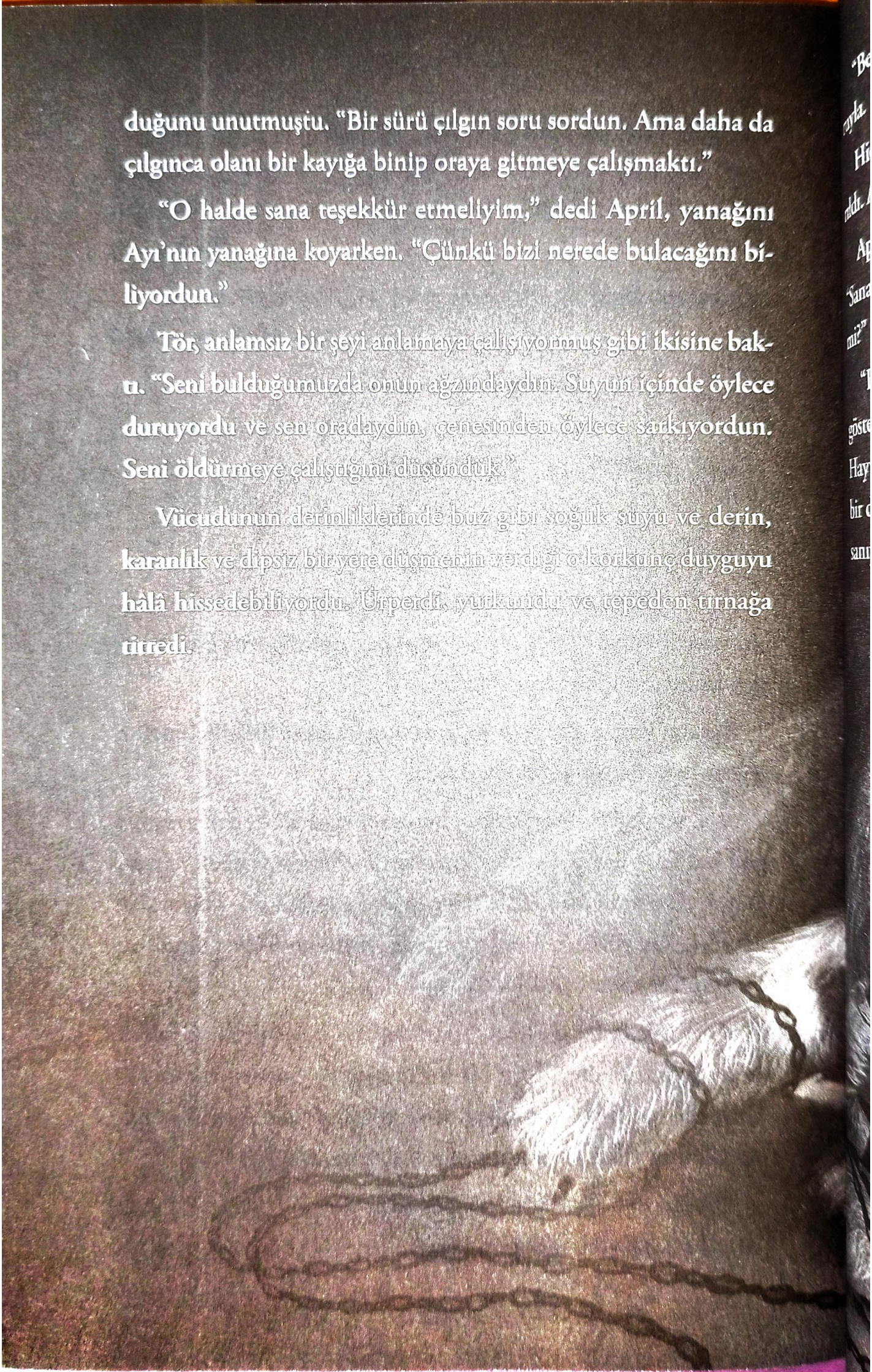
"Svalbard'a nasıl gidileceğini sormak için beni aradığında ortada bir tuhaflık olduğunu düşündüm." Tör'ün arkasında ol-

duğunu unutmuştu. "Bir sürü çılgın soru sordun. Ama daha da çılgınca olanı bir kayığa binip oraya gitmeye çalışmaktı."

"O halde sana teşekkür etmeliyim," dedi April, yanağını Ayı'nın yanağına koyarken. "Çünkü bizi nerede bulacağını biliyordun."

Tör, anlamsız bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi ikisine baktı. "Seni bulduğumuzda onun ağzındaydın. Suyun içinde öylece duruyordu ve sen oradaydın, çenesinden öylece sarkıyordun. Seni öldürmeye çalıştığını düşündük."

Vücudunun derinliklerinde buz gibi soğuk suyu ve derin, karanlık ve dipsiz bir yere düşmenin verdiği o korkunç duyguyu hâlâ hissedebiliyordu. Ürperdi, yurkundu ve tepeden tırnağa titredi.

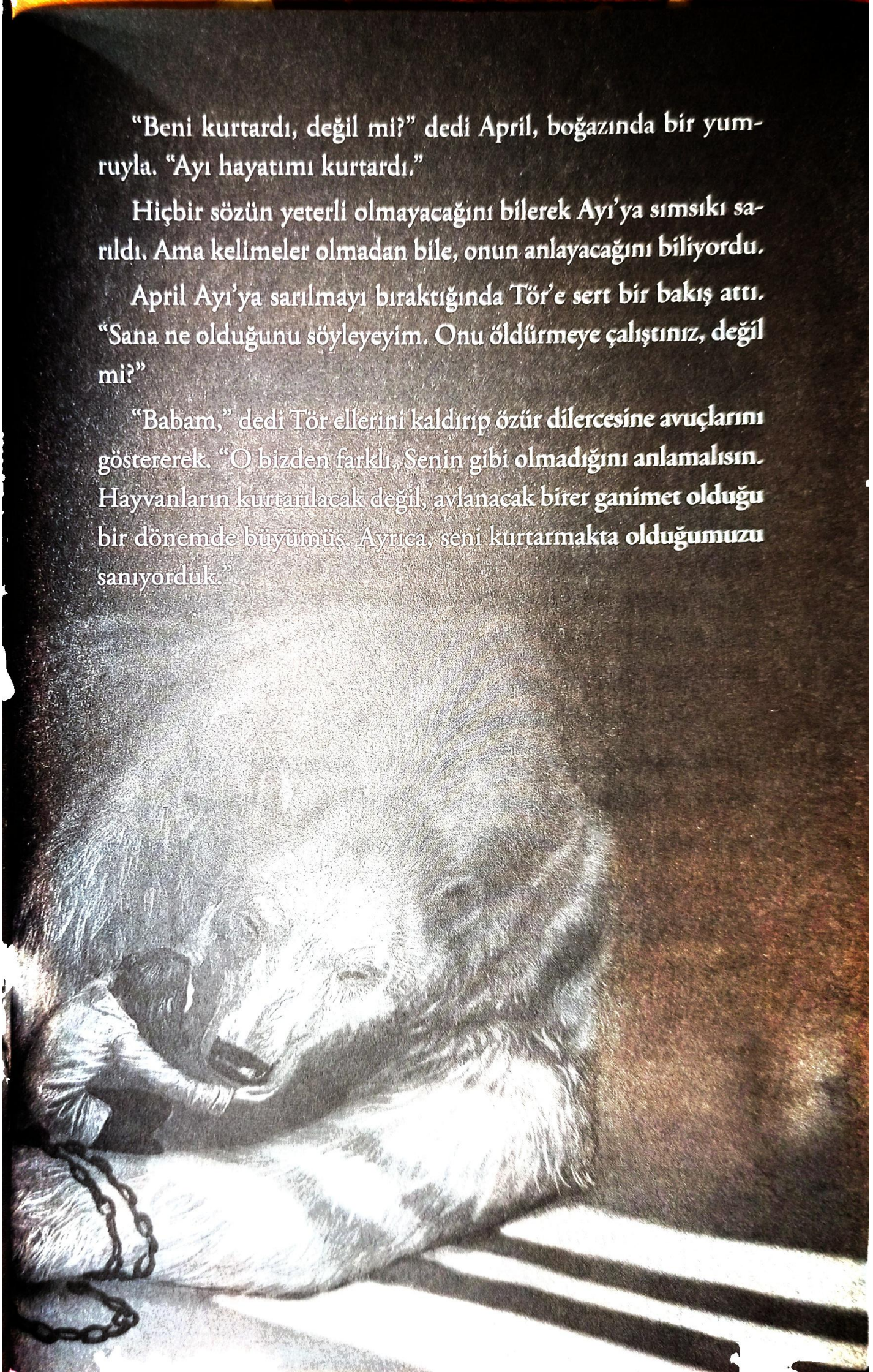

"Beni kurtardı, değil mi?" dedi April, boğazında bir yumruyla. "Ayı hayatımı kurtardı."

Hiçbir sözün yeterli olmayacağını bilerek Ayı'ya sımsıkı sarıldı. Ama kelimeler olmadan bile, onun anlayacağını biliyordu.

April Ayı'ya sarılmayı bıraktığında Tör'e sert bir bakış attı. "Sana ne olduğunu söyleyeyim. Onu öldürmeye çalıştınız, değil mi?"

"Babam," dedi Tör ellerini kaldırıp özür dilercesine avuçlarını göstererek. "O bizden farklı. Senin gibi olmadığını anlamalısın. Hayvanların kurtarılacak değil, avlanacak birer ganimet olduğu bir dönemde büyümüş. Ayrıca, seni kurtarmakta olduğumuzu sanıyorduk."

"Sonra ne oldu?" diye sordu April. "Çünkü belli ki biri onu Ayı'ya ateş etmekten alıkoymuş. Sen miydin?"

Tör utançtan yüzü kızaracak kadar nazikti. "Ben değildim. En azından ilk ben değildim."

"*Kimdi* o zaman?"

Babası aniden Tör'ün yanında belirene kadar ayak seslerini fark etmedi. Babası da Tör gibi gözlerini ovuşturdu ve ikisine şaşkın gözlerle bakmaktan kendini alamadı.

"Sen mi?" dedi inanamayarak. "Sen Ayı'yı mı kurtardın?"

Babasına sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Tüvit ceketi, dağınık saçları ve anason kokusuyla hâlâ babasıydı ama aynı zamanda bir şekilde farklı görünüyordu. Sanki etrafını saran ince parşömenden kabuk sonunda çözülmüş ve yerine sağlam, kanlı canlı bir versiyonu belirmişti.

"Baba," dedi büyük bir gülümsemeyle. "Bu Ayı."

Babası beceriksizce öne çıktı ve elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum... Ayı."

Ayı kendisine uzanmış ele bir bakış attı ve dişlerini gösterdi.

Babası aceleyle geri çekildi.

"Sadece teşekkür ediyor," dedi April ve sonra babasına sarıldı. "Ben de teşekkür ederim."

April sarılmayı bıraktığında, babasının saçları her zamankinden daha dağınıktı ama yüzünde yıllardır görmediği bir gülümseme vardı.

"Demek artık bana inanıyorsun, ha?" dedi. "Onu kurtarmaya çalışıyordum! Böylece eve gidebilirdi, diğer kutup ayılarıyla birlikte olmak için Svalbard'a geri dönebilirdi."

"April," dedi babası, gözlüklerini çıkarıp ona dikkatle bakarak. "Sana başından beri inanmalıydım."

"Ama inanmadın. Onu uydurduğumu söyledin."

"Ve yanılmışım," dedi yumuşak bir sesle.

April başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. Ancak zorlandı. Boğazında bir yumru vardı ve konuşmak konusunda kendine güvenemiyordu.

"Mozart'ı neden sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu babası, boğazını sert bir öksürükle temizleyerek. "Gelmiş geçmiş en büyük bestecilerden biriydi. Müziğini aklıyla yazdığı için değil, müziği kalbinden yazdığı için. Ve insan kalpten yaşadığı zaman yalan söylemesine imkân yoktur." Durdu ve gözündeki bir şeyi sildi; sildiği şey yaş olabilirdi ama olmayabilirdi de. "Ben... senin doğruyu söylediğini bilmeliydim çünkü April, canım kızım, sen tıpkı annen gibisin, kalbin asla yalan söylemiyor."

İşte o zaman beceriksizce de olsa onun elini tuttu ve sıktı. O an aynı zamanda April'ın babasını geri aldığını anladığı zamandı. Heyecanla kanat çırpan kelebekler gibi hızlıca aklına girip çıkan bir sürü başka şeyi de fark etmiş oldu.

Ancak bunları düşünecek vakti yoktu çünkü Ayı tüm bu düşünceleri bir kükremeyle bastırdı. Gemiyi sarsan, denizi sallayan ve hayatları değiştiren türden bir kükremeydi. Sonra, harmanlanmış pamuklu şeker ve güneş ışığına benzeyen bir gülümseme eşliğinde bakışlarını tek tek üzerlerinde gezdirdi.

April şaşkına dönmüş Tör'e ve sersemlemiş babasına "O mutlu," dedi. "Benim kükrememi de duymak ister misiniz?"

Tam şimdiye kadarki en büyük kükremesine hazırlanırken, kargo ambarının kapısı açıldı ve elinde doğrudan Ayı'ya doğrulttuğu bir tüfekle kaptan belirdi.

"HAYIR!" April kendini Ayı'nın önüne attı. "Ateş etmeyin!"

Babası aceleyle bir adım öne çıktı ve hem Ayı'nın hem de April'ın önüne geçti. Sakin ve ölçülü bir sesle, "Oldukça güvenli, Kaptan," dedi. "Kızım onu tamamen kontrol altına aldı. Silahınızı indirebilirsiniz."

Kaptan namluya baktı. "Siz delirdiniz mi?" dedi kaptan ve silaha daha sıkı sarıldı. "Vahşi bir kutup ayısını kontrol edemezsiniz!"

"Evet," dedi April. "Siz *edemezsiniz* ama ben ederim."

Kaptanın yüzü, denize dair tüm kontrolsüz duyguları en yoğun biçimde taşıyordu ama bu sefer yanında Ayı ve yüreğinde cesaret varken, April korkmuyordu. O yüzden dimdik durdu ve kaptanın gözlerinin içine baktı.

"O benim en iyi arkadaşım ve hayvanları sevmeyen birinin bunu anlamasını beklemiyorum. Ama hepiniz onun hayatımı nasıl kurtardığını gördünüz." Ayı'ya bir adım daha yaklaştı ve bir kolunu onun boynuna doladı. "Onu öldürürseniz, önce beni öldürmeniz gerekiyor."

"Ve beni," dedi babası, April'a sarılarak.

"Beni de" dedi April'ın orada olduğunu tamamen unuttuğu ama hepsinin karşısına dikilen Tör.

"Oğlum?" Kaptan tüfeğini indirdi. "Sen buna inanıyor musun?"

"Baba," diye cevap verdi Tör doğrularak. "Bana okyanusun, insanın asla tam anlamıyla akıl erdiremeyeceği, gizemli bir dünya olduğunu öğreten sendin. Bu, bir kız ile bir kutup ayısının arkadaş olabileceği anlamına gelebilir. Yani evet, buna inanıyorum."

Kaptan Tör'e baktı. Yıpranmış yüzündeki ifadeden oğlunun kendisinden istediği şey ile mürettebata karşı sorumlulukları arasında kaldığı okunuyordu.

Tör daha yumuşak bir sesle, "Zaman değişti," diye devam etti. "Belki bizim için de değişme zamanı gelmiştir."

Kaptan sonunda istemeyerek de olsa "Peki, peki," dedi. "Peki ama ne yapmamız gerekiyor? Ayıyı en yakın hayvanat bahçesine mi götürelim?"

April, "Ayı hayvanat bahçesine ait değil!" diye bağırdı. "Onu Svalbard'a geri götürmeliyiz!"

Kaptan ona delirmiş gibi baktı.

"Ayı Adası bir zamanlar ayılarla doluymuş," diye açıkladı April. "Eskiden oraya Ayı Adası denmesinin nedeni buymuş! Oysa artık hiç ayı kalmadı. Neden biliyor musunuz? Çünkü buzullar eridi ve artık oraya gidemiyorlar. O yüzden onu eve götürmek zorundayız."

"Bunun neden benim sorumluluğumda olduğunu söyler misin?"

"Çünkü bu tamamen bizim sorumluluğumuzda!" diye haykırdı April. "Görmüyor musunuz? Buzulları eriten siz ya da ben değiliz. Hepimiziz. Ve yardım etmek için elimizden geleni yapmazsak, çok yakında hiç kutup ayısı kalmayacak."

"Baba." Tör babasına döndü. "Kız haklı. Ayrıca mesele sadece kutup ayılarıyla kalmıyor. Deniz buzunun her yıl daha da geri çekildiğini defalarca kendin söyledin. Bunu kendi gözlerimizle görüyoruz."

"Gördüğüm her kutup ayısını kurtarmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi April. "Sadece bunu."

"Kuzey Kutbu'nu kurtarmak istemediğimi mi sanıyorsun?" dedi kaptan bıkkınlıkla."Ama bir kutup ayısını kurtarmak için küçük bir kızdan daha fazlasına ihtiyaç var."

"Kabul ediyorum," dedi April. "Fakat gezegendeki her insanın sadece bir şey yaptığını hayal edin."

"Hâlâ yeterli gelmez."

"Ama hiçbir şey yapmamaktan iyidir."

Kaptan onlara dalgın gözlerle baktı ve sanki derinlerde bir şeyle boğuşuyor gibiydi, konuşmadan önce sanki bir asır sustu. "Otuz yıldan uzun süredir bu sularda yelken açıyorum ve doğru, buzulların inanamayacağım kadar hızlı eridiğini gördüm." Düşünceli bir ifadeyle yan yan Tör'e baktı. "Yakında benim bildiğim Kuzey Kutbu, oğlumun bileceği Kuzey Kutbu olmayacak. Bunu sadece senin için yapmıyorum. Bunu oğlum için yapıyorum."

April sevinçle Ayı'nın pençesini tuttu ve tüm vücudundan dizginlenemez bir coşku yayıldı.

"Ama benim gözetimim altındaki mürettebattan hiç kimseye zarar vermesine izin vermeyeceğim. Her zaman zincirli duracak, anlıyor musunuz?"

April başını salladı.

Ve bu konuşmanın ardından gemi burnunu kuzeye çevirdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Svalbard

Svalbard nefes kesiciydi.

Güneşin altında elmas gibi parlıyordu. Sonsuzmuş gibi görünen devasa göğün altında dans ediyordu. Işıldıyor, nefes alıp veriyor, kendine özgü büyüsünü mırıldanıyordu. Svalbard'ın başkenti ve dünyanın en kuzeydeki yerleşim yerlerinden biri olan Longyearbyen'deki ana limana yelken açmışlardı. Son sınırlara, hayal edilemez maceralara ev sahipliği yapan ve dünya üzerinde saf ve derin vahşi doğasını koruyan son yerlerden biriydi.

April, tüm yolculuk boyunca Ayı'ya yapışıp ambarda yanında kalmıştı ve ancak gemi büyük bir gürültüyle limana yanaşıp kaptan dışında herkes karaya çıktıktan sonra Ayı'nın zincirlerinin çözülüp güverteye getirilmesine izin verilmişti.

April nefesinin kesildiğini hissetti. Svalbard gördüğü en güzel yerdi. Kuzey Kutbu'na çok yakındı, hava buz kokuyordu; temiz, saf ve rüya gibi bir şeydi.

Yanında duran Ayı titredi.

"İşte bu kadar," dedi April. "Hatırlıyor musun?"

Ayı cevaben başını eğdi. Gözleri parladı ve yüzünden gülümsemeye benzer bir şey geçti. Sanki tamamen içgüdüsel hareket ediyormuş gibi iskele tahtasından aşağı, kıyıya doğru ilerlemeye başladı ve April yetişmek için hızla arkasından koştu.

Lisé onları kıyıda bekliyordu. Mor saçlı ve Fransız aksanlı genç bir kadındı. April gibi o da kırmızı bir yağmurluk giymişti, gökkuşağı desenli çizmeleri ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Üzerinde Tör'ün eskileri olan April, ona hemen ısındı.

"Demek kutup ayısını kurtaran kız sensin," dedi Lisé ona hayranlıkla bakarak. "Burada herkes senden bahsediyor."

April kızardı. "Sadece yapmam gerekeni yaptım."

"Ne kastettiğini anlıyorum." Güzel ama tehlike altındaki çevreyi kastedercesine kollarını açtı. "Hepimiz bu yüzden buradayız. Üzerimize düşeni yapmak için. Yanılmıyorsam bu da senin sevgili Ayı'n, değil mi?"

Ayı iskelede durmuş merakla havayı kokluyordu. Sadece bir adım sonra evine varmış olacaktı. Hafif meltemde bir şey hışırdadı, hareket etti ve diğer kutup ayılarının kokusunu taşıdı. April onların kokusunu alabiliyordu. Havada küflü, vahşi ve canlı bir şey vardı. Ayı'nın kulakları dikildi ve April Ayı'nın avucunun altında duran kalbinin neşeyle dolduğunu hissetti.

"Ah, nasıl da güzel, değil mi?" dedi Lisé. "O burada emin ellerde olacak."

Tör yolda ona Kutup Enstitüsü hakkında her şeyi anlatmış ve Svalbard çevresini korumak ve muhafaza etmek için ellerinden gelenin en iyisini yapan bir örgüt olduklarını söylemişti.

"Buraya biraz alıştığında, yolculuğun ardından tamamen zinde ve sağlıklı olduğundan emin olmak için onu birkaç test için laboratuvara götüreceğiz."

April başını salladı. O an konuşabileceğinden emin değildi.

"Çok cesurca bir şey yaptın," dedi Lisé nazikçe. "Doğru yolu bu değildi. Ama o buraya ait."

Ayı'nın kalbi April'ın avucunun altında hızlandı ve dans etmeye koyuldu. Svalbard'da karaya çıkmak için hâlâ atması gereken son bir adım vardı ama tüm vücudu hareket etmeye hazırdı.

April'ın kalbi küt küt atıyordu. "Ama ben hazır mıyım bilmiyorum!" diye bağırdı, parmakları kulağının arkasındaki yumuşak yeri arayıp bulurken. "Keşke onunla kalabilsem."

"Eminim o da bunu ister," diye gülümsedi Lisé. "Muhteşem bir macera yaşadınız. Evine dön ve hikâyenizi, dinlemek isteyen ve daha da önemlisi, dinlemek istemeyen herkesle paylaş ve herkese burada, Svalbard'da yaptıklarımızı anlat. Kuzey Kutbu'nun herkesin yardımına her zamankinden daha fazla ihtiyacı var."

Arkasında geminin düdüğü öttü ve April yerinden sıçradı. Kısa bir süreliğine mola verdiklerini biliyordu. Kaptan gemiyi geri çevirmek zorundaydı. Ama bu kadar kısa olmamalıydı. Zamanı hızla tükeniyordu ve April ona yetişmeye çalışırken nefesinin kesildiğini hissetti.

"Sol kulağının arkasının sevilmesinden hoşlanıyor," dedi çabucak. "Mutlu olduğunda sırtüstü dönüyor ve karnının ovuşturulmasını istiyor. Ve bir de bu." Babasının April'ın yatağının altında bulup aldığı son fıstık ezmesi kavanozunu gösterdi. "Bunu seviyor."

Lisé kavanozu aldı ve sıkıca tuttu. "Ona senin kadar iyi bakmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama onun vahşi bir hayvan olduğunu unutma. Kendi türünün yanına döndüğünde, zannederim ki artık insan temasına ihtiyaç duymayacaktır." Düşünceli bakışlarla April'a baktı. "Ancak gerçeği söylemek

gerekirse vahşi bir kutup ayısıyla böyle bir bağa sahip olmak son derece olağan dışı. Ben daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

April konuşabileceğinden emin olmadığı için kafasını salladı.

"Gitmeden önce bir fotoğraf ister misin? İkinizin? Sana e-postayla gönderebilirim."

Lisé web sitelerinde yayınladıkları yüksek çözünürlüklü fotoğrafları çekmekte kullandıkları fotoğraf makinesini onlara doğru tuttu. Ayı, tıpkı parlak beyaz bir aygır gibi arka ayakları üzerinde yükseldi ve bir pençesini nazikçe kızın omuzlarına doladı. April da yaslandı.

Fotoğraf çekilirken çıkan beyaz flaş yüzünden April gözlerini kırpıştırdı. Ardından Lisé veda etmek için ellerini uzattı. "Sanırım geminiz hazır," dedi geminin düdüğü bir kez daha gümbür gümbür öttüğünde. April'a vedalaşması için zaman tanımak için koruma merkezine doğru yürümeye başladı.

April'ın önünde sadece Ayı kaldı.

"Pekâlâ Ayı. Zamanı geldi."

April'ın kalp atışları hızlandı. Kızın avucunun altında Ayı'nınkilerin de hızlandığını hissetti. Ayı geldiğinden beri dikkatini ilk kez Svalbard'dan April'a çevirdi.

"Ayı?" Yüzünü ellerinin arasına aldı. Böylece birbirlerine bakıyorlardı. Ayı'nın çikolata gözleri parladı, eridi ve April'ın gözlerinin içine döküldü. Kız onu daha iyi görebilmek için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Birlikte epey macera yaşadık ama artık evindesin, değil mi?" diye fısıldadı. "Hissediyorsundur. Anlayabiliyorum. Ve... artık benim de eve gitmem gerekiyor."

Ayı inledi ve kızın kalbinin güm güm atmasına neden olan alçak, acı verici bir inilti koyuverdi. April kollarını onun beline dolayana kadar yüzünü dürttü.

April yüzünü onun yanağına yasladı. "Ama burada iyi olacaksın. Bak! Emin ellerdesin. Lisé çok iyi biri. Senin vahşi olduğunu söyledi, ama eğer okşanmaya ve sarılmaya ihtiyacın olursa, o zaman ona git, tamam mı? Ben de posta yoluyla sana biraz fıstık ezmesi göndereceğim, ama fazla yeme yoksa şişmanlarsın."

Birbirlerine yaslandıkça ayının kulakları seğirdi. Geminin düdüğü bir kez daha öttü. Zaman dörtnala koştu, hızlandı ve kısaldı. Zamanın akışı kalbinin atışı kadar hızlıydı. April ona daha da sıkı sarıldı, onu binlerce kez öptü ve içinde bir şeyin paramparça olduğunu hissetti.

"Seni seviyorum Ayı."

Ve ardından ondan son kez ayrıldı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Son Kükreme

Ayı ait olduğu topraklara ilk adımlarını atarken, April'ın gemisi yavaş yavaş Svalbard'dan uzaklaşmaya başladı. Kollarını veda edercesine denize doğru uzatmış, güvertede, geminin arkasında çakılı halde duruyordu. Kıyıda duran Ayı geminin ardından şaşkınlıkla bakıyordu. Ne de olsa o bir hayvandı ve onu neden geride bıraktığını tam olarak bilmiyordu.

"Ayı!" diye haykırdı sanki tüm kalbi paramparça olmuşçasına.

"Ayı!"

Gemi artık daha hızlı ilerliyordu, arkalarında beyaz dalgaların izini ardında bırakarak daha da hızlı uzaklaşıyordu. Ve o süre boyunca Ayı kıyıda giderek daha da küçüldü.

"AYI!" diye haykırdı varlığının en derinlerinden.

"Ayı!"

Acı, varlığından haberdar dahi olmadığı bir yerden yükseliyordu. Bir dalga gibi yayıldı ve gök gürültüsü gibi kızın üzerine çöktü. Evrenin uçurumunda bir yerde bir yırtık vardı. İçinde bir şey trilyonlarca parçaya ayrılıyordu. Ve ne kadar çok

denerse denesin onları bir daha asla bir araya getiremeyeceğini biliyordu.

O olmadan nasıl yaşayacaktı?

Nasıl?

Buna soru bile denemezdi çünkü cevabı yoktu. Varlığının en derininden, şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığı ama her zaman orada olan parçasından gelen bir çığlıktı.

Sanki kendi ruhu ondan koparılıp alınıyordu.

Onu bir daha okşamadan nasıl mutlu olabilirdi? Yüzünü bir daha asla onun yumuşak kürküne gömemeden? Kulaklarının seğirdiğini bir daha göremeden? Güneşin altında döne döne yuvarlanırken yüzünde beliren gülümsemeyi görmeden? Islak burnunu teninde hiç hissetmeden nasıl mutlu olacaktı? Ya da Ayı diliyle onun çillerini yalamadan? Denizden çıkışını hiç görmeden? Artık sırtına binip dağlara tırmanıp kendini dünyanın en mutlu, en sevilen kızı gibi hissedemeyecekse bir daha nasıl mutlu olacaktı?

Nasıl olacak da zaman ilerlemeye devam edecek ve Ayı onun hayatının bir parçası olmayacaktı?

"Yapamam!" diye hıçkırdı. "O olmadan yaşayamam."

Acısı o kadar büyük, o kadar korkunç, o kadar çirkindi ki onu bastıramıyordu. Onu hâlâ görebiliyordu. Giderek küçülüyordu. Artık onun kocaman ayısı değildi. Daha küçük ve daha da küçüktü. Küçücüktü! Gözlerinin önünde kayboluyordu.

"Ayı!" diye bağırdı tekrar, sesi acıdan kısılmıştı. "AYI!"

Ayı kıyıda - onu hâlâ seçebiliyordu - arka ayakları üzerinde yükseldi ve ağzı son bir kocaman kükremeyle açıldı. Döndü,

dans etti ve dalgaların arasında koştu. Suyun üzerini kat ederek teknenin peşine düştü ve sonunda ona ulaştı.

Ayı'nın kükremesi.

Ayı'nın *son* kükremesi.

Onu iki eliyle kavradı; sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi avucunun içine aldı; sanki hiç bırakmayacakmış gibi sıkı sıkı tuttu. Gözyaşları yüzünden süzülürken, Ayı'nın ebediyen gözden kaybolmasını izledi.

"Her şey yolunda. O artık güvende." Nazik bir el dirseğine kondu. "April. Kızım. Benim kıymetli, sevgili kızım."

Döndü ve yüzünü babasının tüvit ceketine gömdü. O ceket ona hiç o kadar tanıdık ve huzurlu gelmemişti. O ağlar, babası saçlarını okşarken uzun süre orada kaldılar. Güç bela nefes alıyordu, gözleri kıpkırmızı ve şiş şişti. Ama sonunda, hıçkırıkları küçük hıçkırıklara dönüştü, nefesi düzene girdi ve babası burnunu silmesi için mendilini ona uzattı.

"İyi olacak, değil mi?"

"Onu kurtardın April." Babası onunla bir hizada olmak için çömeldi. "Artık bir hayatı olabilecek. Gerçek bir kutup ayısı hayatı.'

"Ama..." April derin, titrek bir nefes aldı. "Ya diğer ayılarla olmaya alışamazsa?"

"Onun istediği de bu değil miydi?" Babası kızının yüzüne baktı. "Ait olduğu yere geri dönmek? Adada daha fazla tek başına mahsur kalmamak?"

"Evet," diye yanıtladı kısık sesle.

"Hayatta kalabilmesi için onu gerçek yuvasına geri döndürdün. Bence mutlu olacak, sen öyle düşünmüyor musun?"

April yutkundu ve gözyaşlarını içine akıttı. "Ama... Peki ya ben?"

"Seni asla unutmayacak April Wood," diye cevap verdi babası. "Nasıl unutabilir ki? Sen onun hayatını kurtardın."

"Onu kastetmemiştim."

"Ne kastetmiştin o halde?"

"*Ben* nasıl mutlu olacağım?" Gözlerini kırparak gözyaşlarını tuttu. "Sen hiç unutamadın..."

Babası derin bir nefes aldı. "Anneni mi kastediyorsun?" Derin bir iç çekti. "Çünkü yetişkinler bazen epey kör olabilir. Harika, cesur yürekli kızım bunca süredir burnumun dibindeydi. Bundan sonra düzgün bir aile olacağız ve ben düzgün bir baba olacağım."April gülümsemeye çalışsa da hıçkırıklarına engel olamadı.

"Büyükanne Apples'a yakın olmak için deniz kenarına taşınmaya ne dersin? Kendimize güzel bir ev buluruz, sen de mahalledeki okullardan içinin ısındığı bir tanesine başlarsın?"

"Peki ya üniversitedeki işin?"

"İstifamı vereceğim," dedi. "Ben düşündüm de... güneydeki üniversitelerden birine iş başvurusunda bulunabilirim. İçlerinden birinin plastik atıklara gübrelenebilir bir çözüm arayacak bilim insanları aradığını duydum."

April onun ne kadar zeki olduğunu düşünerek, "Sen o işi çok iyi yaparsın," dedi ve sonra kolunu okşadı. "Güzel işmiş."

"Ve birlikte daha çok zaman geçireceğiz," dedi ona yıldızlar gibi parıldayan gözlerle gülümseyerek. "Söz veriyorum."

April ona baktığında, babasının sadece kelimelerle konuşmadığını fark etti. Kelimelere özel bir anlam katan tüm o söze

dökülmeyen şeyleri konuşmasına katıyordu. Bu yaptığı April'ın moralini biraz yükseltti. Büyükanne Apples'ın yakınında ve aynı zamanda deniz kenarında yaşamak kulağa hoş geliyordu ve Kuzey Kutbu'ndan Ayı olmadan ayrılmanın fikri bile midesine koca bir taş gibi otursa da, en azından baba gibi bir babayla eve döndüğünü düşündü.

Tör, "Bir sonraki ziyaretimizde sana fotoğraf göndereceğim," dedi.

Kız onun orada olduğunun farkında bile değildi. Nasıl göründüğünü hayal edemiyordu. Yüzü kırmızı, şiş ve sümükle kaplıydı. Ama umursamadı.

"Gönderir misin gerçekten?"

"Elbette," dedi Tör. "Sana istediğin kadar fotoğraf gönderirim. Sana o kadar çok fotoğraf göndereceğim ki onları birleştirip odanın duvarını kaplayacaksın."

"Güzel olur,", dedi April. "Çok güzel olur."

"Hem belki bir gün geri dönersin," dedi Tör mavi gözleriyle gülümseyerek.

"Ah," dedi April. "Döneceğim. Kesinlikle geri döneceğim. Yeterince büyüdüğümde buraya taşınacağım ve Kutup Enstitüsü'nde çalışacağım."

"Bir yolunu bulacaksın," dedi Tör, "ondan hiç şüphem yok."

"Sonuçta," dedi April, dimdik durup denize bakarak, "birinin kutup ayılarını kurtarması gerekiyor."

Ardından ağzını açtı ve kükredi.

Gerçek bir kutup ayısı gibi kükremeyi öğrendiğinden, dolayısıyla ağzından çıkan sadece küçük bir kızın kükremesi ol-

madığından ve elinden gelenin en iyisini sona sakladığından, kükremesi hızla yol aldı, dans etti ve dalgaların üzerinde seke seke Svalbard'a kadar gitti.

Ayı hâlâ kıyıda bekliyordu. Parlak beyaz bir aygır gibi iki arka ayağının üzerinde şaha kalkmıştı. Kulakları dikilmişti. Burnu seğiriyordu ve gözleri rüzgârdan ya da başka bir sebepten nemlenmişti. Sonunda April'ın kükremesi dalgalar üzerinden sıçrayarak ona ulaştığında, tam ayaklarının dibine kondu. Ayı bir an yerinde durdu ve kükremenin onu son bir kez April büyüklüğünde kucaklamasına izin verdi. Kucaklaşmaların en büyüğü, en güzeliydi. Sonra dört ayağının üzerine indi ve yeni hayatına karışmak için yola koyuldu.

Son

Yazarın Notu

Son Ayı'yı yazmak için oturduğumda aklımda son derece basit, tek bir fikir vardı. O da dünyada en çok sevdiğim şeyleri yazmaktı. Bu, hayvanları, özellikle de büyük, kucaklanası hayvanları; insanların, özellikle çocukların onlarla sahip olduğu özel dostluğu; ve onların kalpleri ile bizimkiler arasında inşa edilebilecek kalıcı sevginin getirdiği derin bağları kaleme almak anlamına geliyordu.

Diğer önemli etken, gezegene olan tutkumdu - sadece ne kadar muhteşem ve şaşırtıcı olduğu değil (ki öyle!), aynı zamanda bizim korumamıza nasıl ihtiyaç duyduğu ve ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun herkesin umut aşılayıp değişim yaratabileceğiydi. Ve son birkaç ayda dünyada yaşanan inanılmaz olaylar göz önüne alındığında okura sevgi, nezaket ve sıcaklık dolu kitaplar sunabilmek bana her zamankinden daha önemli geldi.

Son Ayı'nın sayfalar arasına serpiştirilmiş birkaç gerçeğin dışında bir kurgu olduğunu belirtmenin önemli olduğuna inanıyorum. Aklıma ilk önce Ayı karakteri geldi. Ne zaman ve nasıl olduğunu hatırlayamıyorum ama ansızın siyah çikolata renkli gözleri ve yüzünde çaresiz, yalvaran bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Hayvanları, özellikle de Ayı kadar muhteşem, asil ve koca yürekli olanları görmezden gelmeyi hep imkânsız bulmuşumdur. Ayı'nın anlatması gereken bir hikâye vardı ve görünüşe göre onu anlatacak olan bendim. O zamanlar kutup ayıları hak-

kında fazla şey bilmediğimden, oturup biraz araştırma yaptım. Her şeyden önce, Ayı nerede yaşayacaktı?

Barents Denizi'nde küçük bir ada gördüğümde, önümde Kuzey Kutup Dairesi haritasını koymuş, yatak odamın zemininde diz çökmüştüm.

O ada *Ayı Adası*'ydı.

Aslına bakarsanız ufak bir çığlık attım çünkü açıkçası burası romanıma ev sahipliği yapmak için mükemmel bir yerdi. Ve adanın tarihi ve kutup ayılarının sekiz yıldır orada görülmediğine dair daha fazla şey keşfettiğimde, April'ın Ayı'yı eve, Svalbard'a götürmeye yönelik umutsuz arayışı, anlatacak tek gerçek hikâye haline geldi.

Gerçek Ayı Adası, tam olarak olmasa da hemen hemen bu kitapta tasvir edildiği gibi bir yer. Coğrafi ve boyutsal olarak aynısı ve meteoroloji istasyonu dışında tamamen ıssız olduğu doğru. Ancak, gerçek Ayı Adası'nda, meteoroloji istasyonu bir baba ve kızı yerine on bir kişilik bir ekip tarafından yönetiliyor. (Ayrıca hava durumunu ölçme yöntemlerinin benim anlattığımdan çok daha bilimsel olduğundan oldukça eminim!) Her türlü kurgu eserin hikâyenin etrafındaki ortamı bir biçimde şekillendirmesi gerekiyor. Bu nedenle, anlatıya uyum sağlamaları için adanın topografyası ve birkaç başka unsur konusunda biraz özgür davrandım. Gerçekten Mors Körfezi diye bir yer var - ben uydurmadım - ve Ayı Adası kadar uzak olsa bile, sahillerinde hâlâ şaşırtıcı miktarda plastik atık var. Bunun dışında oluşabilecek hatalar tamamen şahsıma aittir ve şimdiden özür dilerim.

Ve tabii ki Ayı karakteri konusunda da biraz özgür davrandım. Ne kadar sevimli olsa da, gerçek hayatta kutup ayıları son

derece tehlikeli, vahşi hayvanlardır ve biriyle gerçekten arkadaş olmaya çalışmanızı asla tavsiye etmem.

Ama kutup ayılarına dair inanılmaz derecede özel bir şey var. Bu nedenle, genellikle iklim değişikliğinin simgesi olarak adlandırılmaları şaşırtıcı değil - çünkü Kuzey Kutbu gezegenin geri kalanından iki kat daha hızlı ısınırken, ne yazık ki en ağır darbeyi onlar alıyor. Daha da üzücü olanı, Dünya Doğa ve Doğal Kaynakları Koruma Birliği (IUCN)'nin tahminlerine göre kutup ayısı popülasyonunun 2050 yılına gelindiğinde ciddi biçimde düşmüş olacak.

Deniz buzunun tam olarak ne kadarının eridiği ve bunun ne kadar hızlı gerçekleştiği konusunda bazı fikir ayrılıkları var. Bunun nedeni, deniz buzunun mevsimsel olarak genişlemesi ve geri çekilmesi ve ölçülmesinin zor olması. Ancak NASA'nın kırk iki yılı kapsayan uydu kayıtları, Kuzey Kutbu'nda yaklaşık 1,75 milyon kilometrekarelik deniz buzu kaybı olduğunu gösteriyor. Başka bir istatistiğe göre, kışın en belirgin azalmanın yaşandığı Svalbard ve Barents Denizi bölgesinde her on senede bir yüzde 13'lük kayıp oluyor.

2019 senesinde Ayı Adası'nda tek bir kutup ayısı görülmüş olsa da bunun gerçekten anormal bir durum olduğu ortada çünkü Kuzey Kutbu'nda deniz buzu erimeye devam ettiği için kutup ayıları artık adlarını taşıyan adaya ulaşamayacaklar. Ne yazık ki bu durum Ayı'nın sığındığı Svalbard'ı da tehlikeye sokuyor.

Cesur, tutkulu ve harika çocuklar olmasaydı, bu bilgilerin hepsi kulağa çok iç karartıcı gelirdi. Bu kitabı yazdığımda, iklim değişikliğiyle ilgili çocuk kitaplarının çoğu distopikti. Ancak ben hâlâ çok geç olmadığına inanıyorum ve bu yüzden bir kızın, küçücük bir kızın bile nasıl büyük bir etki yaratabileceğini

gösteren bir hikâye anlatmak istedim. April gibi tek başınıza bir kutup ayısını kurtarmanıza gerek yok (ki öyle bir işe girişmenizi hiç tavsiye etmem!), ama umarım bu kitap her bir okuru yardım edebileceğine inanmaya teşvik eder.

Ve eğer siz de benim gibi, Ayı'ya âşık olduysanız, kutup ayılarına yardım etmenin ve güzel gezegenimizi korumanın en iyi yolunun iklim değişikliğiyle mücadele etmek için elinizden geleni yapmak olduğunu söylemeliyim.

Yeterince yüksek sesle kükrersek, bir fark yaratabileceğimizi biliyorum.

Koca bir kutup ayısı kucağı dolusu sevgilerle,

Hannah

KAYNAKLAR

Son olarak, sizin de ilginizi çekebileceğini düşündüğüm, araştırmamda kullandığım birkaç kaynağı sizinle paylaşmak istiyorum:

Kutup ayılarını ve onların denizden-buzdan evlerini korumak için çalışan bir yardım kuruluşu olan Polar Bears International'ın internet sayfasında kutup ayılarını korumak için yapılan çalışmalar hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz. Bu sitede kutup ayıları hakkında makaleler, yeni araştırmalar ve birçok hikâye yer alıyor:

www.polarbearsinternational.org

World Wildlife Fund (WWF) hakkında, kutup ayılarına ve nesli tükenmekte olan diğer türlere yardım etmek için neler yaptıklarına ve onlara nasıl yardımcı olabileceğinize dair bu linkten bilgi alabilirsiniz:

https://www.worldwildlife.org

The Polar Institute (Norveç Kutup Enstitüsü) gerçekten var olan bir kurum. Onlar hakkında buradan bilgi alabilirsiniz:

https://www.npolar.no/en/

Ayı Adası hakkında daha fazla bilgi almak isterseniz, çok faydalı bulduğum bu internet sitesine göz atabilirsiniz. Sitede meteoroloji istasyonunun ve Mors Körfezi'nin (Kvalrossbukta) birkaç fotoğrafı da var. Ayrıca Google Haritalar'a girip kendiniz de inceleyebilirsiniz:

https://www.spitsbergen-svalbard.com/spitsbergen- information/islands-svalbard-co/bjornoya.html

TEŞEKKÜRLER

Londra'da Thames Nehri'ne bakan şık ofislerinde HarperCollins ekibiyle tanıştığım anı asla unutmayacağım. Tanışma faslı bitip de dünyaca ünlü yazarların muhteşem kitaplarıyla çevrili bir masaya oturduktan sonra, kitabımı yazarken neden ilham aldığım sorulur sorulmaz gözyaşlarına boğuldum.

Hayatımın oldukça sancılı bir döneminde ortaya çıkmış olduğundan, Ayı karakterinin benim için ne kadar değerli olduğunu onlarla paylaştım. Bir sessizlik oldu ve birbirlerine baktılar. Sonunda "Ah," dediler. "O yüzden o denli özel." O an sadece Ayı için değil, benim için de mükemmel bir yuva olduklarını anlamıştım. Bu nedenle, Birleşik Krallık'taki HarperCollins Children's Books'taki tüm harika ekibe kocaman, kükreyen bir teşekkürle teşekkür ederim. Ann-Janine Murtagh, Nick Lake, Samantha Stewart, Val Braithwaite, Alex Cowan, Jo-Anna Parkinson, Tina Mories, Carla Alonzi, Victoria Boodle, Kirsty Bradbury, Elorine Grant, Laure Gysemans ve Bethaney Maher'e.

Ve nefesimi kesen bir kapak yarattığı için Levi Pinfold'a sonsuz şükranlarımla. Ayı'ma öylesine cesaretle, öylesine ayrıntılarla ve öylesine bir sevgiyle hayat verdin ki! Bana kendimi evrendeki en şanslı kızmış gibi hissettirdin.

Atlantik'in her iki yakasındaki harika editörlerim Erica Sussman ve Harriet Wilson'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Şaşmaz desteğiniz, Ayı'ya olan sevginiz ve bana olan inancınıza

çok minnettarım. (Hâlâ tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyorum!)

Ve hayallerimdeki edebiyat ajanı Claire Wilson'a, neşe dolu bir e-postayla hayatımı değiştirdiğin için teşekkür ederim. Şu an ve gelecekte yanımda olduğun ve olacağın için çok mutluyum. Sen, en basit tabirle, en iyisisin.

Bundan sonra, karışık sırayla; *Son Ayı*'yı okuyan ilk kişi olduğu ve bana doğru yolda olduğuma dair güven verdiği için Tamsyn Murray'e; Rüya Yazarlık Programı ve tüm bilgeliği için Sophie Hannah'ya; arkadaşların en iyisi Alison Puro'ya, Londra'da ilk kelimeyi yazdığımda orada olduğun, geçmişte yazarken bana verdiğin tüm destek ve O HAFTA boyunca elimi tuttuğun için; çok özel Soul Sanctuary'deki herkese; inanmama yardım ettikleri için Marie, Monica ve Sarupa'ya; yakın arkadaşlarıma - Amanda, Rachel, Eloise, Donna, Flojo, Sarah H ve Keidi'ye- arkamı kolladıkları ve ben göremezken bendeki kıvılcımı gördükleri için; Frashnah ekibine - Fran Gibbons ve Aisling Fowler'a - bu macerayı sizinle paylaşmak çok eğlenceliydi; Gillian Gamble'a - nedenini biliyorsun!; Facebook'ta bir şekilde sızdığım Debut 20 grubuna ve son olarak, hiç susmadan ondan bahsetmeye başladığımdan beri Ayı'yı destekleyen herkese teşekkür ederim. Sizin enerjiniz ona enerji verdi. Sizin kükremeniz onu kükretti.

Şüphesiz, bana her zaman inanan, bana birden fazla şekilde destek olan ve bir yayıncı bulduğumda "Bunu yapacağını her zaman biliyorduk" diyen ailemi anmalıyım. Siz dünyadaki en iyi anne ve babasınız. 'Seni seviyorum' diyen bir aile değiliz ama sizi gerçekten seviyorum. Erkek kardeşim Jonathan'a da özellikle teşekkür ediyorum; kız arkadaşı Nicki'ye; bana sürekli 'bu daha başlangıç' diyen yetenekli kayın biraderim Peter'a (umarım

öyledir çünkü anlatacak daha çok hikâyem var!); sevgili üvey oğlum Connor'a; Chris'inkiler de dahil olmak üzere teyzelerim, halalarım, amcalarım ve dayılarıma; ve Amerikalı aile dostumuz Marilyn McKnight'a teşekkür ediyorum.

Burada olmayanlara da teşekkür ederim, ama biliyorum ki oldukları yerde beni hâlâ destekliyorlar – büyükannelerime, büyükbabalarıma ve sevgili kayınpederime. Hayvanları sevmeseydim hikâyelerimi yazamazdım. O nedenle tüm tüylü kucaklaşmalarımız için canımın içi kedim Gremmie'ye ve mesela ağzından marul sarktığı anlar ve benzerleri sayesinde hayatı fazla ciddiye almamama vesile olduğu için evcil kaplumbağamız Arthur'a.

Kocamdan bahsetmezsem, zannederim ki hayatım boyunca benimle bir daha konuşmayacaktır. O nedenle ruh eşim Chris'e çok ama çok teşekkür ederim. O portakal ağacının altında seninle tanışmak (ki o apayrı bir kitabın konusu olacak bir hikâyedir) başıma gelen en iyi şeydi ve her şey umduğumuz gibi gitmemiş olsa da, hayatımızın bir şekilde daha muazzam ve daha dolu dolu olduğunu biliyorum. Sen hep benim en büyük destekçim oldun ve kitabı okumamış olsan bile, Ayı'nın hikâyesini her anlatışında hâlâ heyecanlanmanı çok seviyorum. Sen benim bu hayattan isteyebileceğim en iyi kocasın.

Elbette bu yazı Ayı'ya teşekkür etmezsem eksik kalır. Ana karakterime teşekkür etmek garip görünebilir ama onun hikâyesine güvenmek, sadece bir yazar olarak değil, bir insan olarak da sahip olduğum en şaşırtıcı ayrıcalıktı.

Kalbimin içinde büyüdün ve sahip olduğumu bile bilmediğim bir boşluğu doldurdun. Artık kocaman, engin bir dünyadasın ve umarım sevgili okuyucularım da seni benim sevdiğim

kadar sever. (Ama lütfen ona fazla fıstık ezmesi yedirmeyin, tamam mı?) Sen sadece bir ayıyı değil, bizim sevgimize ve korumamıza her zamankinden daha çok ihtiyaç duyan tüm kutup ayılarını temsil ediyorsun. İnsanlarla hayvanlar arasındaki bağın sadece bir kalp atışı mesafede olduğunun ispatısın.

Ve tüm kalbimle Ayı'nın son ayı olmadığını umuyorum.

Bir kitap asla tek kişilik bir çabanın ürünü olmuyor. O nedenle bitirmeden önce, kitabı ön kopyasını okuyan ve beni şımartan tüm harika bloggerlara, kitapçılara, öğretmenlere, kütüphanecilere ve birbirinden yetenekli yazarlara özel olarak teşekkür ediyorum. Ayı'mın uçmasına yardım ettiğiniz ve onun yaratmasını çok istediğim farkı yarattığınız için hepinize minnettarım.

Ve son olarak, sevgili okurlarım, bu kitap sizin için yazıldı! Hızla değişen bir dünyada yaşıyoruz ve bu bazen insana korkutucu gelebiliyor. Ancak umarım April'ın hikâyesinden güç alırsınız, umarım güzel gezegenimizin güzelliğini görmeye devam edersiniz. Kitabımı okuduğunuz için size en içten hislerimle teşekkür ederim.

Bu bana çok şey ifade ediyor.

Yeni kitap önerimiz
için karekodu
telefon kameranıza
okutunuz.
Aynı karekod ile her hafta başka bir kitap

Ayı Adası'nda hiç kutup ayısı kalmadı.

Araştırması onları altı aylığına Kuzey Kutbu'na götürdüğünde April'ın babası ona böyle söyler. Ancak bir gece April, ufukta belirgin bir ayı siluetinin hareket ettiğini görür. Orada olmaması gereken, aç, yalnız ve evinden çok uzakta olan bir kutup ayısı. Bir şeylerden mahrum kalmış bir ayı, tıpkı April gibi.

Aralarındaki beklenmedik bağ büyürken April yeni en iyi arkadaşını kurtarmaya kararlıdır ve böylece hayatının en büyük ve en önemli yolculuğu başlar.

Ayıyı kurtarmak için bir yolculuk... Ve belki bu, April'ın kendini de kurtarması için bir şanstır...

"Ufukta, güneşte bir siluet, bir şey hareket etmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. O kadar hızlıydı ki April az daha gözden kaçıracaktı. Büyük, uzun adımlarla yürüyen ve çok beklenmedik bir şeydi. Yeniden gözlerini kırptı. Her ne ise gitmişti.

Ancak April bir kutup ayısı gördüğüne yemin edebilirdi."

"Nefis ve unutulmaz bir çıkış kitabı."
-Fiona Noble, *The Bookseller*

GENÇ TİMAS

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?
CESARET
FEDAKÂRLIK
DOSTLUK

ISBN: 978-605-08-4339-2
9 786050 843392

İyi ki kitaplarım var... genctimas.com genctimas genc_timas